

The Project Gutenberg eBook of Η νεράιδα του Πάγου, by H. C. Andersen

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Η νεράιδα του Πάγου

Author: H. C. Andersen

Translator: Anastasia Chatziarapi

Release date: October 18, 2011 [EBook #37791]

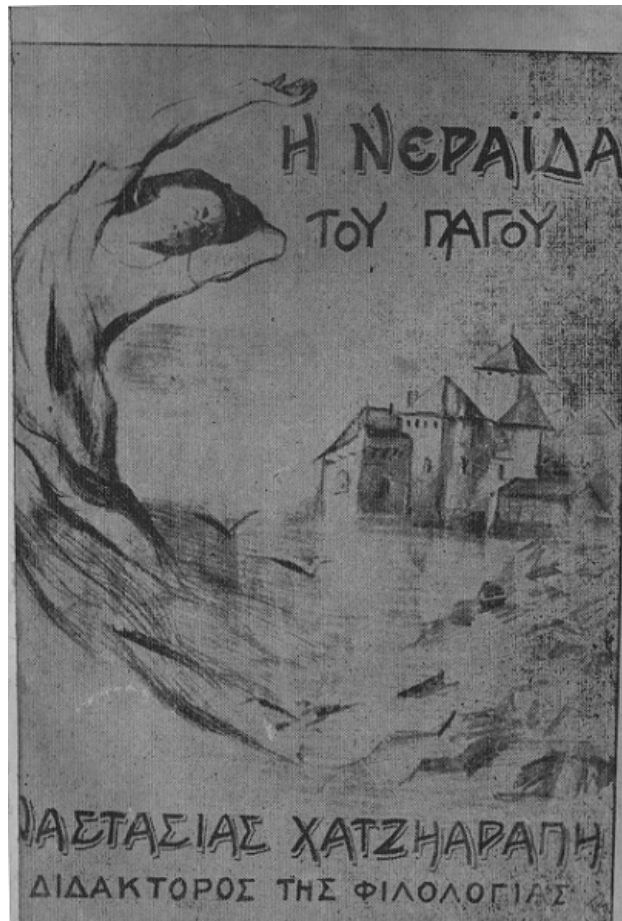
Most recently updated: January 25, 2021

Language: Greek

Credits: Produced by Sophia Canoni. Thanks to George Canonis for his major work in proofreading.

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ ***

Ο τονισμός έχει αλλάξει από πολυτονικό σε μονοτονικό σύστημα. Κατά τα άλλα έχει διατηρηθεί η ορθογραφία του βιβλίου. Λέξεις με έντονους χαρακτήρες περικλείονται σε &. Μία υποσημείωση σελίδας έχει μεταφερθεί στο τέλος του βιβλίου.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

(ΤΟΥ ANDERSEN — ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ)

μετά Προλόγου της μεταφρασάσης

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ Δ. Γ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
1 — Οδός Μιλτιάδου — 1 1914

Εις τα αγαπητά μου αδέρφια

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΝ, καθηγητήν
ΙΩΑΝΝΗΝ, νομικόν
ΜΑΤΘΙΑΔΗΝ

Αφιερώνω

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΑΣΗΣ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΗ ΚΙΝΗΣΕΙ

Εκάστη εποχή έχει τα ιδιάζοντα εις αυτήν Πρόσωπα και πας σταθμός του εις το Άπειρον αεί κυλιομένου χρόνου, είναι πίναξ Κέβητος παρουσιάζων εις το περιεχόμενόν του το μυστικόν άφωνον πρόβλημα, το συγκεντρωτικόν σημείον του εξελισσομένου πολιτισμού, την χαρακτηριστικήν μορφήν του, τους ανθρώπους του, οίτινες εκυλίσθησαν εις την κονίστραν των αγώνων του. Έχει η εποχή τους ανθρώπους της· αλλά μεταξύ αυτών υπάρχει η γενικωτέρα Μορφή, ο γενικώτερος παρατηρητής, ο διερμηνεύς και της εποχής του και της ανθρωπίνης φύσεως, ο κληροδότης της προόδου του Παρελθόντος εις το Μέλλον. Ποιηταί, φιλόσοφοι, ιστορικοί, φυσιοδίφαι, οι των μεγάλων ανακαλύψεων εργάται είναι οι σκαπανείς της Προόδου, οι φωστήρες της ανθρωπότητας, τα Lumina Mundi, τα καταυγάζοντα και κληροδοτούντα τον Πολιτισμόν εις τας γενεάς. Παρά την έρευναν της Επιστήμης της Τέχνης, της Φύσεως βαδίζει ο Υμνωδός των φαινομένων αυτών. Οι σταδιοδρόμοι των Επιστημών ευρύνουσι τας ατραπούς αυτών και οι χείμαρροι της Χρησιμότητος και του φωτός της Αληθείας καθοδηγούσι τον άνθρωπον εις το ωφέλιμον και το καλόν· η καλλιέργεια των τεχνών προάγει τον άνθρωπον εις την ευημερίαν του, αι ανακαλύψεις αποκαλύπτουσι προς ωφέλειαν και τέρψιν του τα τας δυνάμεις της Φύσεως ερμηνεύοντα μυστήρια· και παρά ταύτα συμβαδίζει ο Υμνωδός ο αποθανατίζων την πρόοδον και την δράσιν.

Εν τη ποικιλία των διαθέσεων εν τη ρεούση και μεταβαλλομένη της Ανθρωπότητος Μορφή, ήτις εν τω κατόπτρω του σταθμεύοντος βίου της παρουσιάζεται με το εκάστοτε νεώτερον πνεύμα, υπάρχει πάντοτε η διαδοχή των ομοίων Μορφών η μυστικώς συνεχιζομένη δι' εσωτερικής κληρονομίας της ανθρωπίνης φύσεως.

Ίσως τοιαύτη ομοιότης γεννά τον πόθον να ερμηνεύσωμεν προγενεστεράς μεγάλας Μορφάς και διαρκώς ο Ωκεανός του χρόνου φαίνεται, ότι φιλοτιμείται διά των ανθρωπίνων κυμάτων να φέρη εκ των σπλάγγων του εις την επιφάνειαν και να επιδεικνύη εκάστοτε φιλοδόξως, τι έχει κατοποντίσει, τας μεγάλας αυτάς Μορφάς, αι οποίαι επιφαίνονται ωσει να κατοπτρεύσουν υπερήφανοι το πνεύμα της νέας εποχής, ης προϋπήρξαν οι Πρόδρομοι.

Παρουσιάζοντες ταύτας παρουσιάζομεν ασυναίσθητως εν ταυτώ ενίοτε τας κλίσεις, τα αισθήματα τον ατομικόν χαρακτήρα, τα οποία μυστικά μας συνδέουν με ό,τι θέλομεν να παρουσιάσωμεν και η διάνοιά μας εντεινομένη προς τα εκεί, ρίπτει το ακτινοβλόιον της διά να προσλάβη έντονον φως εκ της φαινής θαυματομένης εικόνας και ό,τι εκείνη είπε, είναι το με ημάς στενώς συνδεδεμένον εν εκείνω Τέλειον.

Μεταφράζομεν εκ των ξένων γλωσσών και μεταφέρομεν εκ των αρχαίων κλασικών εις τας νέας «Μετάφρασις! . . .». Αλλ' η μετάφρασις ούτε εύκολος ούτε δυνατή είναι πάντοτε. Έχει ο μεταφράζων να παλαίση προς τόσα! Έχει να άρη την γριφώδη σκηνήν την περικαλύπτουσαν τα κρυσταλλοπαγή ανάκτορα της αρχαίας γλώσσης, και μάτην πολλάκις κρούομεν τας Χαλκάς της Αρχαιότητος Πύλας! Δεν δυνάμεθα να θερμάνωμεν την παγωμένην Μορφήν της διά να προβάλη σαφές το Παρελθόν εις το Παρόν και το Μέλλον!

Μένει απαθής· όπως ο μαρμάρινος των Μουσείων και Μνημείων κόσμος με τας διαφόρους φυσιογνωμίας και καλλιτεχνικάς μορφάς του παρουσιάζει εις ημάς την ιστορίαν παρελθούσης εποχής, αλλά μένει πολλάκις απαθής θεατής της ερεύνης ημών με τας μαρμαρωμένας εκφράσεις και συγκινήσεις, ζηλοτύπως πολλάκις υπό το άφωνον μειδιάμα των Μορφών εγκλείων εντός του αρχαιοπινού λίθου το μυστήριον του Παρελθόντος! ο οποίος εντούτοις και πόσα δεν λέγει εις την νέαν εποχήν και την έρευναν.

Έχει ο μεταφράζων να παλαίση με το γλωσσικόν της ξένης γλώσσης αίσθημα, με τας μεστάς και βαθείας του συγγραφέως εννοίας, με ποικίλας εκ των πραγμάτων δυσκολίας, όπερ απαιτεί άλλας ιδιαιτέρας μελέτας και με την ατομικήν δύναμιν και ικανότητα, διά των οποίων θ' αποτυπώση το κάλλος του πρωτοτύπου εις την ψυχήν του, θα το αισθανθή και θα το αναπαραστήση ως να εξειργάσεν εκ της ίδιας ψυχής. Τιθέμενος υπό τον σκιάν της δόξης, δια να μεταχειρισθώ φράσιν του Edmond Rostan, μεγάλου ονόματος οιουδήποτε είδους, πρέπει να πληρωθή εκ του αυτού μεγαλείου και της αυτής δυνάμεως της παραστάσεως των πραγμάτων· και επειδή ο μεταφράζων συλλαβίζει σχεδόν ειπείν τας εννοίας και ιδέας του πρωτοτύπου, συναισθάνεται διαρκέστερον και βαθύτερον το κάλλος των, ταυτίζει εν τη ψυχή του με ό,τι αυτός όμοιον αισθάνεται και προσπαθεί, ως όντως να εκπηγάζη εκ της ίδιας ψυχής, να το αποδώση με την αυτήν γοητείαν και μαγικήν αφέλειαν, προσπαθεί να εμπλέξη με τα αυτά μαγικά της διηγήσεως δίκτυα διά να σαγηνεύση όχι μόνον ευσυνειδήτως παρουσιάζων το προτιθέμενον, αλλά και ως καλλιτέχνης αποδίδων την χάριν και το κάλλος του πρωτοτύπου, ώστε να αισθάνηται ο αναγινώσκων ό,τι εκ του πρωτοτύπου θα ησθάνετο.

Και τι δεν έχει να αποδώση ο ποιητήν μεταφράζων;

Ο ποιητής διά των ασμάτων του, της διηγήσεώς του, παρουσιάζει εις την ορχήστραν του κοινού, τα αισθήματα, τας κλίσεις του, τον εσωτερικόν της διανοίας και της καρδιάς του κόσμον. Εις την ορχήστραν και την συγχορδιάν! χορδαί θα κινηθώσι, ορχήσεις θα εξεγερθώσι· χορδαί τόσων και ποικίλων αισθημάτων, ορχήσεις τόσων και ποικίλων συγκινήσεων. Ό,τι αυτός ησθάνθη, δεν έχει τον εγωισμόν να το κρατήση διά τον εαυτόν του· αλλά θα έλεγε κανείς εγωισμόν το να θέλη τα αυτά αισθήματα να αισθανθή και ο άλλος ; Ό,τι αυτός ησθάνθη του παρέσχε τέρψιν εν τη εξεγέρσει του αναλόγου αισθήματος είτε τούτο είνε χαρά, είτε λύπη, είτε μελαγχολία, είτε σκληρότης και απογοήτευσις, είτε και αυτή η φρίκη και αποτροπιάσις. Η κάθε εντύπωσίς του τον πολιορκεί στενώς και τον ωθεί εις εκδηλώσιν. Η Φύσις με τας ποικίλας εικόνας της, ο βίος με όλας τας λεπτομερείας του, ο εαυτός του με τα αισθήματά του και τας περιπετείας του, οι άλλοι με τα αισθήματά των και τας ποικίλας σχέσεις των, αι μελέται του με τας εντυπώσεις των. Και τι δεν είναι δι' αυτόν ασυναίσθητος πηγή μελέτης, παρατήρησις, κινητήριος εκδηλωτική δύναμις; Το βλέμμα του, η ψυχή του έχει ερωτηματικόν, το οποίον προσπαθεί να ικανοποιήση, το παν έχει δι' αυτόν ερωτηματικόν, το οποίον προσπαθεί να λύση.

Η προθυμία της εκφράσεως και εκδηλώσεώς του φύσει τέρπει τον άνθρωπον· μετά χαράς τον ακούει και αναγινώσκει την αυθόρμητον των αισθημάτων και εντυπώσεων του μαγικήν ευγλωττίαν. Μήπως αυτό το ερωτηματικόν το μέγα και το εν τη φύσει και βίω, και το εν τη καρδιά δεν υπάρχει εις όλους, δεν το αισθάνονται όλοι ; Ο διηγηματογράφος, ο ποιητής ερμηνεύει και ικανοποιεί το εν μικρά και ασαφεί δόσει ερωτηματικόν της ανθρωπίνης περιεργείας και ερμηνείας της, η οποία πολλάκις εις πολλούς φθάνει μέχρι της εκφράσεως ενός θαυμασμού και ο θαυμασμός είναι ο πρώτος βαθμός και η εισαγωγή του πόθου της εκφράσεως. Ο ποιητής, ο διηγηματογράφος, ο μυθιστοριογράφος τέρπει, διότι αυθορμήτως εξεγείρει αισθήματα, που ποθεί ο άνθρωπος να εξεγερθώσιν εν αυτώ μετά περιεργείας, να αισθανθή τα διά τα αλλότρια έστω πάθη αισθήματα της χαράς, της λύπης, της μελαγχολίας, του ενθουσιασμού, του θαυμασμού· ποθεί να του ερμηνευθή το κεκινημένον και αχαλίνωτον, το θερμόν και περιπαθές, το αλλόκοτον και μυστηριώδες, ως και το χρήσιμον και τερπνόν, το αστέιον και κωμικόν.

Ζωή είναι η κίνησις και εις αυτά όλα γίνεται κίνησις εν τη ψυχή εν κεκινημένη ορμή. Ο εργάτης εργάζεται το μονότονον τεχνικόν έργον του, του επιστήμονος η διάνοια ευρίσκεται εις αδιαλείπτως εναλλασσομένας παραστάσεις, ο έμπορος και ο βιομήχανος απασχολείται με τους αριθμούς του κέρδους, η γυνή εις τον κύκλον της· αλλά εις τον διάφορον ορίζοντα, εν τω οποίω έκαστος ζη και κινείται έχει τα όμοια και συγγενή αισθήματα, τα οποία το αυτό περιβάλλον και η ανθρωπίνη φύσις γεννά ευθύς ως οι οφθαλμοί εξέλθουν του ορίζοντος της εργασίας. Τότε αρχίζει η της αφέτου διανοίας και της απολύτου καρδιάς εργασία, ο πόθος της γνώσεως και ο πόθος του αισθήματος. Ο ποιητής, ο διηγηματογράφος εξεγείρει και ικανοποιεί αμφοτέρα, γίνεται ο προσφιλής και τερπνός σύντροφος εκφραζόμενος, ερμηνεύων.

Οι ραψωδοί ήσαν οι τας πανηγύρεις της αρχαιότητος κοσμούντες, τα δράματα και αι κωμωδίαί ήσαν και είναι των κυριωτέρων του άνθρωπου διασκεδάσεων και κατά τας των μεγάρων διασκεδάσεις παρά τω &ρρέοντι εις τους κρατήρας οίνω&, έρρεε και των αιωιδών το άσμα συνοδευόμενον από την φόρμιγγα, και έρρεεν εις τας καρδιάς των συμποσιάζοντων η συγκίνησις.

Ωδαί είναι των ποιητών αι συνθέσεις, και των μυθιστοριογράφων αι έντονοι διηγήσεις. Ωδαί τονισμένοι εις

την λύραν της ψυχής των, την οποίαν ηρμόνισαν ή προς το ουρανίου κάλλους επτάχορδον της Φύσεως ή εις των ανθρωπίνων παθών τον κεκινημένον πόνον, ή εις της ηρέμου ευτυχίας την απαλήν και γαληναίαν αρμονίαν.

Όλοι βλέπομεν ό,τι ο ποιητής βλέπει αλλά δεν βλέπομεν ούτε τας λεπτομερείας, τας οποίας αυτός βλέπει, ούτε κάτι ιδιαίτερον, που αυτός μυστικά με το μαγικόν μικροσκοπικόν του βλέπει. Τα ποικιλόσχημα σύννεφα, τα πένθιμα ή αραχνοϋφή, τα ποικίλως σχηματιζόμενα και πτυχούμενα, χρωματιζόμενα ή κρεμάμενα, που ταξειδεύοντα διασχίζουν τας γαλανάς του αιθέρος εκτάσεις, αι ροδόχροοι ανατέλλουσαι και δύουσαι Ακτίνες, οι γιγάντιοι της γης όγκοι με τας παραδόξους κορυφάς, ράχεις, και πλευράς των, αι δασόφυτοι χαράδραι, οι ρόδινοι χλοεροί λόφοι, οι αργυρόχροοι ελισσόμενοι ρύακες, οι ορμητικοί καταρράκται, τα ψιθυρίζοντα φύλλα, τα ερωτικώς, φαιδρώς ή περιπαθώς άδοντα πτηνά, οι εκτεινόμενοι κλάδοι, αι σκιαί, τα ρεμβώδη των κήπων μονοπάτια, ο δροσερός αρωματώδης του βουνού αήρ τέρπουν πάσαν ανθρωπίνην ψυχήν και πάσαν φαντασίαν. Αλλά εις την κεκινημένην, ερευνητικήν, ενθουσιώδη του ποιητού ψυχήν ομιλούν ιδιαίτεραν γοητευτικήν γλώσσαν τα πάντα ως και αυτά τα απόβλητα του βίου ράκη. Η αγρία θύελλα εισδύεται εις την ψυχήν του, αι δυνάμεις της Φύσεως τον συμπαρασύρουν εις την αγρίαν γοητείαν των. Η άφωνος των φαινομένων της Φύσεως γλώσσα η συνοδευομένη ενίστε από τους φανερούς μονοτόνους γλυκείς ή τρομακτικούς του επταχόρδου της ήχους λύεται εις μουσικήν ευγλωττίαν και εισδύεται ορμητικώτερον εις την πρόθυμον και θυελλώδη, εις την απλήστως άρπαγα του ποιητού ψυχήν και κρούει το εν αυτή αντίστοιχον επτάχορδον διά να ανακρούση τας αντιψάλμους ωδάς. Αυταί αι έννοιαι, αι ιδέαι, αι δυνάμεις διαμορφούνται εις Πρόσωπα, όπως και τα διάφορα φυσικά φαινόμενα.

Εις την ψυχήν του πεπαιδευμένου ποιητού συμπίπτει η ψυχή του λαού η πρωτογενής και η διά της παιδείας ανεπτυγμένη, είναι το συγκεντρωμένον μυριόστομον του λαού στόμα εν ιδιαιζούση ισχυρά αισθήσει και η διά της μορφώσεως καλλιεργημένη φαντασία, η αποτυπώνουσα μόλα ταύτα πολλάκις και ισχυρότερον την διά της αισθήσεως εντύπωσιν των φαινομένων, την πρωτογενή, την λαϊκήν.

Η μυστική εν τη ανθρωπίνη φύσει δύναμις, η γεννήσασα την ποιητικήν της Ελληνικής αρχαιότητος θρησκείαν εις τας αφελείς των ανθρώπων ψυχάς, αι οποίαι έφρισσον εις τον ψιθυρισμόν του δάσους και τας θερινάς της μεσημβρίας σκιάς, αι γοητευόμεναι προ του Ωκεανείου και Ουρανίου κόσμου και των φαινομένων των, αι κηλούμεναι από τον ήχον του συρίζοντος Ανέμου, ώστε να ορθωθώσι προ της δημιουργικής φαντασίας των τόσα μυστηριώδη της φύσεως Πρόσωπα, η αυτή μυστική ενθουσιώδης δύναμις πληροί την νευρικήν και έτοιμον του Ποιητού φύσιν εις παρομοίαν πρωτογενή ισχυράν επί των αισθήσεων εντύπωσιν και η φαινομένη αλληγορία δεν είναι πάντοτε αλληγορία, ούτε μεταπεσούσαι λέξεις, αλλά αυταί αι εικόνες, τας οποίας η πρώτη εντύπωσις παρέστησε και εχάραξεν εις την ψυχήν του, αι εικόνες τας οποίας μυρίας και ποικίλας ο ωραίος της Φύσεως κόσμος κατοπτρίζει. Η ωραία και δημιουργική του Ποιητού φαντασία, εξάιρεται εξίσταται και ανεξάντλητος ο χρωστήρ αυτής περιγράφει και ζωγραφίζει- Πρόσωπα και Μορφαί εν αυτή διαγράφονται, Μυθολογίαι και Θρησκείαι αναπαρίστανται. Και δεν είναι ισχυρά εις την δημιουργικήν του Ποιητού φαντασίαν μόνον η από της Φύσεως αίσθησις. Ισχυραί είναι και αι από των ανθρωπίνων παθών και των του βίου ποικίλων περιστάσεων εντυπώσεις, αι λαμβάνουσαι κίνησιν και ορμήν εις τα ποικίλα θέματα, εις τα οποία στρέφεται η γόησσα του ποιητού φαντασία και δίδει την θέλγουσαν μορφήν, καθόσον η άφωνος του περιβάλλοντος γλώσσα ιδιάζουσαν εν αυτή λαμβάνει ζωήν.

Φύσις δεν είναι βέβαια μόνον η κυρίως καλουμένη Φύσις· Φύσις είναι και η ανθρωπίνη εικών, η ανθρωπίνη Μορφή, η ανθρωπίνη Ψυχή. Η Μορφή με τας εκφράσεις της, η Ψυχή η αποτυπουμένη εις τας πράξεις, αλλά και εις την μορφήν, εις τας χειρονομίας, η κινούσα τα μάλιστα την ανθρωπίνην καρδίαν.

Και πώς όχι;

Μήπως άγνωστοι φυσιογνωμίαι δεν ομιλούν ισχυρότατα πολλάκις εις την ανθρωπίνην ψυχήν ή με το δωρικόν και μεγαλοπρεπές κάλλος των ή με την φαιδράν και με ρέμβην μειδιώσαν μορφήν ή με άκαμπτον αλλά επαγωγόν σκληρότητα, με τας θωπείας και χάριτας, αι οποίαι πλανώνται επί των απαλών κινήσεων και γραμμών ή και με απροσδόκητον μυστικήν γλώσσαν μη προσαρμοζομένην εις δύσμορφον πρόσωπον; και δεν γίνονται πρόξενοι ή φαιδράς ευτυχίας μελαγχολικής αφοσιώσεως ή ιδανικής περιπαθείας ή και αγρίων δραμάτων, εις τα οποία ή παρασύρει χαύνωσις αισθημάτων ή αγρία παραφορά, αλλά και ευτυχώς μετριάζει και χαλινώνει εις ευπειθή υποταγήν ή ήρεμον αισθηματικήν απόλαυσιν ψυχική μόρφωσις και ηθική χαρακτήρος ενίσχυσις; Η ευτυχία της απολαύσεως ερεθίζει κατά ψυχικούς συνδυασμούς τον εγωισμόν παλαίοντα προς την ηθικήν υπερηφάνειαν και απαιτούντα την νίκην, την κατοχήν και την συμμόρφωσιν του ποθουμένου προς το ποθούν, και η έλλειψις ηθικής ενισχύσεως χαρακτήρος επιφέρει τα επεισόδια, των οποίων κέντρον είναι ο Έρωσ, ο τιθέμενος πολλάκις βάσις της ευτυχίας, ο τόσην την δράσιν έχων, ο μη φειδόμενος ούτε τους σοβαρούς ούτε τους φαιδρούς. Ο Έρωσ ορχούμενος, παίζων και σκωπτικώς γελών εν μέσω των οπαδών του — και είναι πολλοί, ο Γέλως και ο Πόθος, αι Παιδιαί και ο Πόνος, η Ρέμβη και ο Ίλιγγος, αι Θωπείαι και η Ζηλοτυπία, αι Χάριτες, αι Γοητεΐαι και αι Μαγεΐαι, η Εκδίκησις και η Ερινύς, η Ευτυχία και η Χαρά — ο Έρωσ εν μέσω των σχετικών παθών διευθύνει τα βλέμματα, και τοξεύων τας καρδίας γεννά το ισχυρόν ενδιαφέρον περιέργως, απροσδοκήτως αλλοκότως προς αγνώστους φυσιογνωμίας και συνδέει την ψυχήν στενότατα, εγγύτατα, προσφιλέστατα προς αυτήν· τοξεύει και εμβάλλει την ασυναίσθητον τάσιν, ήτις εντείνεται εις βαθμόν, ώστε να αποτελή μία φυσιογνωμία το κέντρον και κράτιστον σημείον των ουρανίων σφαιρών, όπου η ψυχή εξάιρεται και εν μέσω των οποίων εκλάμπει εκείνη ως η γλυκυπρόσωπος Ευτυχία. Η δυστυχία, η αδιαφορία, η ψυχρότης, η αυστηρότης δεν ισχύει να αποτρέψη ούτε να συνταράξη τας ευχρώμους θελκτικάς εικόνας, που δημιουργεί η διάνοια ακουσίως εκπληροσσομένη και δειλιώσα προ μυστηριώδους επιβολής και δυνάμεως, πονούσα και επιμένουσα θαυμάζουσα και τολμώσα. Η Ευτυχία που διά μερικούς ανθρώπους είναι ασύλληπτον και ιερόν, άθικτον ιδανικόν Ίνδαλμα με ουρανίαν Μορφήν, η οποία δίδει όλας τας ευδαίμονας συγκινήσεις ουρανίων απείρων θωπειών και συγκινήσεων.

Ομιλούν εις την ψυχήν του ανθρώπου αι φυσιογνωμιαί ισχυρώς έλκουσαι το όμοιον, διότι δύνανται να συνδέσωσι τα ανάλογα αισθήματα· εν τη αρμονία αυτή γεννώνται ήπια ή και σφοδρά πάθη, η Φιλία, η Πίστις, ο Πόθος, ο Έρωσ κ.τ.λ.

Την Φιλίαν, τον Πόθον, τον Έρωτα, ερμηνεύει, άδει ο ποιητής, ο μυθιστοριογράφος, εις το άσμα, την κωμωδίαν, το δράμα και τα λοιπά της ποιήσεως και φιλολογίας έργα.

Και από την έμψυχον ταύτην ερμηνείαν πάλιν αποσπά ο άνθρωπος, ο ψυχολόγος, ο ηθοποιός, το άφωνον δράμα με τας ισχυράς εκφράσεις, τας συγκινούσας κινήσεις, τας κινήσεις εις εκάστην των οποίων λανθάνουσιν ευγλώττως οι αντίστοιχοι λόγοι.

Κινήσεις και διά λόγου παράστασις είναι τόσον αναποσπάστως συνδεδεμέναι, ώστε το έν παρουσιάζει το έτερον, ο λόγος παρουσιάζει εις την ψυχήν μας την λανθάνουσαν εν αυτώ διά της κινήσεως παράστασιν και η κινήσις μας αναγινώσκει εν εαυτή τας λανθανούσας ανάλογους εν λόγοις εκφράσεις, και αι άφωνοι κινήσεις επιδρώσι πολλάκις ισχυρότερον επί της ψυχής, ελκύνουσι και σαγηνεύουσι περισσότερο ολοκλήρου ευγλωττίας. Μία χειρονομία, μία του προσώπου έκφρασις πόσα ισχυρά αποτελέσματα πολλάκις δεν φέρουσι; . . . Την άφωνον των κινήσεων γοητείαν δυνάμεθα να εκτιμήσωμεν καλώς εις τα διά των Κινηματογράφων έργα.

Τα άφωνα επί των ταινιών εντόνως κινούμενα ινδάλματα και φάσματα μας παριστάνουσι τα ισχυρώς εν τη φαντασία του Ποιητού δρώντα Πρόσωπα και Μορφάς, τα οποία ο ψυχολόγος ηθοποιός φέρει εν τη ζωή, και αποτυπώνει, πώς εν τη δημιουργική εκείνου φαντασία ειργάσθησαν, είτε Αισχύλος, Σοφοκλής, Ευριπίδης ήτο, είτε Σαίξπηρ και Γκαίτε, είτε Αριστοφάνης και Μολιέρος, είτε Βύρων, Ζολά, Μοντεπαίν, Hauptmann. Εις τον οφθαλμόν και την έκφρασιν του προσώπου και της χειρονομίας εκφράζεται όλος ο ηθικός χαρακτήρ μιας Μορφής, εις τον οφθαλμόν, το πρόσωπον και την χειρονομίαν διακρίνομεν τα πρώτα ορχηστικά διαγράμματα, την πρώτην εντύπωσιν και παράστασιν η οποία παράγει τους συνδυασμούς των παραστάσεων εις την ψυχήν του ποιητού. Η αγριωπή του οφθαλμού ρέμβη, η έκφρασις του προσώπου, η χειρονομία είναι η αποτρόπαιος όρχησις η περιέχουσα πολλάκις την σύλληψιν ολοκλήρου δράματος καταστροφής εν τη διανοία ενός χαρακτήρος και το αφώνως δρων Πρόσωπον εν τη δημιουργική του ποιητού φαντασία. Διά να αναφέρω προχείρως έν πρόσωπον του «Germinal» του Ζολά, η εν τη βιοπάλη προσβαλλομένη αξία και η κατατρυχομένη εργασία μεταβάλλεται εις καταστροφήν και η καταστροφή εκδηλούται εις ολίγας κινήσεις. (1).

Εγεννήθη ο ποιητής και εκαλλιέργησε το έργον του. Σμήνη ποιητών επιλοτέχνησαν τας γλυκείας της Ποιήσεως κυπέλας. Ο Χρόνος εκυλίετο μεταστρέφων τον Πολιτισμόν και ο Πολιτισμός τον Βίον. Μετεστρέφετο και η καλλιεργούμενη Ποίησις και εγεννώντο τα διάφορα της Ποιήσεως φιλολογικά είδη εις διαφόρους και ποικίλας μορφάς. Έψαλλαν, συνέδεσαν και ερρύθμισαν εις την μελωδίαν των μέτρων και της ομοιοκαταληξίας είτε και εις πεζόν λόγον την Φύσιν, τα φαινόμενα αυτής και ό,τι το Εγώ του ανθρώπου, γενόμενον ή Θεός κατοχής και κυριαρχίας ή θυσίας και συντριβής εδημιούργησε Θρησκείαν, Πατρίδα, Ελευθερίαν, Έρωτα και πάσας τας ελευθέρας ιδέας και τα ελεύθερα Συναισθήματα.

Ο μέγας της Δανίας ποιητής Andersen εγεννήθη τη 2 Απριλίου 1805 και απέθανε το έτος 1875, δηλαδή έδρασε την 19ην εκατονταετηρίδα. Καλόν νομίζω εν ολίγοις να παρουσιάσω εις τους φιλοσπούδους αναγνώστας μου το κάτοπτρον της φιλολογικής κινήσεως εν Ευρώπη κατά την 18ην και 19ην εκατονταετηρίδα, καθ' ας μεγάλα γεγονότα ανέτρεψαν τον βίον, ου ένεκα άλλα ανέτειλαν ιδανικά, και καθ' ας εμεσουράνησαν οι μεγαλύτεροι της Διανοίας Αστέρες, οίτινες υπήρξαν οι φιλολογικοί του Andersen πρόδρομοι. Ο Γερμανός Vilmar εν τη περιτέχνω εθνική του λογοτεχνία και ο Δανός G. Brandes μας διανοίγουν την σκηνήν του θεάτρου της δράσεως αυτών.

Ο G. Brandes πνευματώδης κριτικός και φιλόσοφος Δανός, πνεύμα ρηξικέλευθον και δραστήριον, όστις εγένετο ο εισηγητής των νεωτέρων της προόδου ιδεών εν Κοπεγχάγη εκ Γαλλίας και Αμερικής, εις το περισπούδαστον έργον του «die hauptstromungen der litteratur des 19 Jahrhunderts» «τα κυριώτερα φιλολογικά ρεύματα της 19ης εκατονταετηρίδος», μας δίδει εκτενή και σαφή εικόνα της κινήσεως ταύτης, στηρίζας τας μελέτας του επί της ψυχολογίας και της ελευθέρας ερεύνης και κριτικής της συγκριτικής φιλολογίας, ήτις διανοίγει τον τρόπον του αισθάνεσθαι και σκέπτεσθαι, τας ιδιοφυίας των λαών και τίνα εκάστοτε ήσαν τα ιδανικά και τα προβλήματα αυτών εις τας θρησκευτικές, πολιτικές κοινωνικές σχέσεις και τίνας επιδράσεις έσχον αι φιλολογίαι των εθνών προς αλλήλας και διά των μεγάλων διανοιών επί τους λαούς.

Ισχυραί επαναστατικάί κινήσεις κατά το τέλος του 18ου αιώνος επέσوران μεγάλα αποτελέσματα εν τε τη πολιτεία και τη κοινωνία· αι δύο μεγάλαι ουσιώδεις ιδέαι αυτών ήσαν ελευθέρα εν τη επιστήμη έρευνα και ελευθέρα ανάπτυξις των ανθρωπιστικών ιδεών εν τη πολιτεία. Η φιλολογική κίνησις του πρώτου ημίσεως της 19ης εκατονταετηρίδος έτεινε διά των τάσεων και φιλολογικών της εμφανίσεων να καταδύση την ζωήν του αισθήματος και της σκέψεως της προγενεστέρας εποχής· ο επαναστατικός χείμαρρος υπερεπήδησε τα όρια, συμπαρέλαβε τους παραποτάμους του, ο αγών της ελευθερίας του πνεύματος εισήγαγε τας νέας ιδέας, κατηύθυνεν εις νέα ιδανικά και κοινωνικά προβλήματα, έφερεν εις συζήτησιν και λύσιν, την σχέσιν των γενών, την θρησκείαν, την ιδιοκτησίαν, τας κοινωνικές σχέσεις και ετράπη την κατεύθυνσίν του με τας νέας αρχάς, έχων σύνθημα την ελευθερίαν της σκέψεως, την διασάφησιν, και την αναμόρφωσιν της κοινωνίας.

Οι αριστείς οι ούτω αγωνισθέντες και τα καλλιτεχνικά αυτών τάλαντα αναπτύξαντες είναι εν τη Γαλλία ο Ρουσσώ και οι απ' αυτού απορρεύσαντες, εν τη Γερμανία η θερμή του Κλοπστόκ ελεγειακή απαλότης, του Γκαίτε και Σίλλερ η μεγαλοφυία και οι λοιποί της κλασσικής περιόδου της ποιηταί. Την Αγγλίαν αντιπροσωπεύει η ευγενής και μεγαλοφυής φιλελληνική του Βύρωνος λύρα. Ο ηρωικός και μεγάλθυμος αγών και θάνατος του Βύρωνος υπέρ της Ελληνικής Ελευθερίας νέον ενθουσιασμόν γεννά ανά την Ευρώπην και προ της Ιουλιανής της Γαλλίας επαναστάσεως μεγάλα πνεύματα, Hugo, Lamennais, Musser, G. Sand πλουτίζουν με τον ρωμαντισμόν των την φιλολογίαν με νέας ιδέας. Εντεύθεν φιλολογική πνοή διαπνέει την Γερμανίαν και οι

νέοι της Γερμανίας ποιηταί Heine κλ. αναγνωρίζουσιν εν τη μεγάλη του Βύρωνος σκιά τον μέγαν αυτών Ηγέτην, οίτινες μετά των Γάλλων ποιητών γεννώσι την ανατροπήν του 1848.

Τω 1832 κατέλιπε τον βίον η ποιητική του 19ου αιώνος μεγαλοφυΐα του Γκαίτε και η ποιητική ικανότης εν Γερμανία εφαινετο μειουμένη. Αλλά αι μεγάλοι αναστατώσεις και η αναστήλωσις της Γερμανικής Αυτοκρατορίας έφερε μεταβολήν πεποιθήσεων· νέα ανερεύνησις της ζωής των μεταβληθειών κατά τας ανάγκας της εποχής διαθέσεων και η επίδρασις της ρωμαντικής και κλασσικής ποιήσεως αφ' έτερου εξήγειρε την ορμήν της συνενώσεως των αρχαίων επιδράσεων της ποιήσεως προς την νέαν ζωήν και την πραγματικότητα διά της ανερευνήσεως της όλης κοσμικής και ψυχικής ζωής. Αι διαθέσεις αύται εγέννησαν την νέαν Γερμανικήν ρωμαντικήν ποιήσιν με αεί αυξανόμενον ορίζοντα, με ιδίας σκέψεις, προβλήματα και μορφάς εκ των γνησίων της ζωής πηγών, ήτις τείνουσα να εξεγείρη και ενισχύση το εθνικόν Γερμανικόν φρόνημα, εισήγαγε νέον τόνον, έδωσε νέον εις τα έργα χρώμα επί νέων διαθέσεων και σχεδίων, των λαϊκών ασμάτων, λαϊκών διηγημάτων και παντός συνδεδεμένου με την ψυχήν του λαού.

Τούτων αντιπρόσωποι είναι ο Tieck και Hoffmann κλπ. Ο Hoffmann είναι ο πρόδρομος του ημετέρου Δανού Andersen.

Εκ τούτων βλέπομεν ότι δεν κατέφθασαν τότε εις την Δανίαν τα μεγάλα επαναστατικά και υπεραφρισμένα δραστικά φιλολογικά ρεύματα, τα από των κορυφαίων Γκαίτε, Λέσσιγκ κλ. ουδέ και με πάσας αυτών τας εκφάνσεις, καθόσον διά το θεολογικόν και συντηρητικόν της Δανίας πνεύμα, αι ανθρωπιστικάί της Προόδου ιδέαι ήσαν διαλυτικά των ηθικών και κοινωνικών δεσμών στοιχεία. Η φιλολογία της Δανίας δεν συμμετέσχε μεν εις του αγώνος την δράσιν, αλλ' έχει και αυτή τον φιλολογικόν βωμόν της, όστις έχει το χρώμα της λαϊκής και παιδικής αφελείας, του αφηρημένου ιδεαλισμού ενδεικνυμένου εις την εκλογήν των προσώπων και την παράστασιν της ύλης, εν τη αλληγορία των μύθων και τω θεολογικώ μυστικισμώ· παρέλαβε τας αναμορφωτικάς της Γερμανίας ιδέας και της Γαλλίας τας επαναστατικάς.

Η σύγκρισις της Δανικής φιλολογίας προς την πρόδρομον Γερμανικήν, δεικνύει, ότι η Δανική λαμβάνει την πρώτην εκ της Γερμανίας ώθησιν, αλλ' ακολουθεί ίδιον δρόμον διατηρούσα την βόρειον ιδιάζουσαν χαρακτηριστικήν αυτής φλέβα. Ανέγνωσαν οι Δανοί ποιηταί τους Γερμανούς, ιδιοποίησαν το ξένον στοιχείον, την ύλην και τας ιδέας, και το επροίκισαν και επλούτισαν με περισσοτέραν τέχνην, δώσαντες έκφρασιν και επεξεργασθέντες την ύλην. Οι Γερμανοί έχουσι περισσοτέραν ζωήν και αλήθειαν, οι Δανοί σαφήνεια και μορφήν. Ο Andersen είναι τέλειος ποιητής εις πάντα τα έργα του εξ αρχής· ως φανταστικός διηγηματογράφος αποβάλλει το δυσοίωνον και βαρύ του Γερμανού. Ο ρωμαντισμός ηύρεν εν αυτώ νηφαλίαν περισκεμμένην και ήρεμον φύσιν και μεταβάλλεται εις μειδιώντα και ειδυλλιακόν τόνον. Τα παραμύθια του έχουσι τας ποιητικάς ιδιότητας, φαντασίαν, ευθυμίαν και νεανικήν δροσερότητα, χαρακτήρας επιτυχείς και παιδικήν αφέλειαν· έχει επίγνωσιν του έργου του, όπερ ρυθμίζει ως αληθής καλλιτέχνης, βαίνει με το αίσθημα της ασφαλείας και με το υγιές και ισχυρόν αίσθημα της φύσεως, άτινα είναι ιδιώματα του ευγενούς και κυρίου επί του εαυτού του πνεύματος του Δανού.

Ο Andersen εγεννήθη εν Οδένση της Φιλανδίας, νήσου της Δανίας, ουχί εξ επιφανών γονέων. Υποδηματοποιός ήτο ο πατήρ του, αλλ' ευγενής, ευαίσθητος και φύσεως καλλιτεχνικής· πτωχός, ώστε μόνος κατεσκεύασε την κλίνην του εκ σανίδων βάθρου φερέτρου· επ' αυτής εγεννήθη ο Χανς Χριστιανός (Άνδερσεν), βρέφος διαρκώς κλαίον. Την πρώτην αγωγήν έλαβεν εκ του πατρός του αναγινώσκοντος αυτώ κωμωδίας και διηγήματα και παίζοντος μετ' αυτού με νευρόσπαστα. Ήτο παιδίον ρεμβώδες και αλλόκοτον, απέφευγε τα άλλα παιδιά κατά την μικράν σχολικήν του εκπαίδευσιν, πρεσβύτερος ων αυτών και δειλός· ως ευφάνταστος εβασανίζετο διαρκώς υπό τινος τρόμου. Ο πατήρ του εγένετο στρατιώτης του Ναπολέοντος, επανήλθε δε μετά την ειρήνην ασθενών και απέθανε. Μετά πολλάς περιπετειώδεις δυστροπίας της τύχης, ενεγράφη διά της ελευθεροδωρίας του μονάρχου εις το Πανεπιστήμιον τω 1828 είκοσι τριών ετών, ένθα εσπούδασε φιλολογίαν και φιλοσοφίαν, όποτε αρχίζει η λίαν ευδόκιμος ποιητική δράσις του, εφ' ης πολύ επέδρασαν και τα ανά την Ευρώπην, Ανατολήν και Αφρικήν ταξείδιά του. Έγραψε πολλά έργα, εν οίς και ποιήματα, αλλά περιώνυμα έμειναν παγκοίως τα παραμύθια του, αι λαϊκά διηγήσεις.

Η θαυμασία της Ελβετίας φύσις περιάγει τον θεατήν από εκπλήξεως εις έκπληξιν ανά παν βήμα· γραφικά κοιλάδες και τοπεία, μαγικάί λίμναι, δάση, αλύσσεις χιονοσκεπών ορέων, καταρράκται, παράδοξα φυσικά φαινόμενα, τέλος και προ πάντων παγερός των αλληπαλλήλων Παγώνων κόσμος, ανακαλών την εποχήν, καθ' ην άπασα η Ευρώπη ήτο κεκαλυμμένη υπό πάγων και, ως λέγει ο Agassiz, σιγή θανάτου εβασίλευε και αι ακτίνες του ηλίου εάν έφθανον έως εκεί, εχαιρετώντο μόνον από τας πνοάς του βορείου ανέμου και από τους βρόντους των διανοιγομένων επί των πάγων ρηγμάτων. Ταύτα πάντα δικαίως συνεκίνησαν και ηρέθισαν την ευφάνταστον και ρωμαντικήν του Άνδερσεν ψυχήν και εξέρρευσε η ανταύγεια των πολυχρώμων της ψυχής του εικόνων εις αριστούργημα τέλειον. Η Oberland Rerinois και το Interlacken και Γκρίντελβάλτ, το καντόνιον Βαλαί με τον κραταιόν ποταμόν του Ροδανόν, τον κατά το ήμισυ αιχμάλωτον και υπό την κρυσταλλώδη εν Παγώνι μορφήν του — ως λέγει ο περίφημος γεωγράφος και καλλιτέχνης εν τω είδει του Reclus — και κατά το ήμισυ ελεύθερον και ρέοντα, και με τους Παγώννας του, τους παγωμένους και εις πέδας συνεσφιγμένους αυτούς ποταμούς, οίτινες και αυτοί κατά φυσικούς νόμους κινούνται και αφ' ων παφλάζουσι τα εκ των τηκομένων πάγων καταρρέοντα ύδατα, το καντόνιον Βωντ με το Μοντρέ, το φρούριον Σιγιόν και την Γενεύην λίμνην, είναι το θέατρον του βίου του προσφιλούς του Andersen ήρωος Ρούντυ εν τω μυθιστορηματίω, όπερ παρουσιάζομεν εν τη μεταφράσει μας.

Αι μορφαί του ειδυλλιακού και περιγραφικού αυτού έπους είναι σαφώς περιγεγραμμένα, ζώσαι, ηθικώς τέλειαι. Παντού αρμονία, τελειότης, ζωή, κίνησις, αλήθεια. Το φανταστικόν και το ρωμαντικόν ενεργεί μόνον όπου η φύσις χρωματίζεται δι' εικόνων και όπου αι δυνάμεις και τα φαινόμενα της φύσεως αντλούσιν εκ της ποιήσεως Μορφήν και αλληγορίαν.

Πολλάκις οι ποιηταί εισάγουσιν εις τους υπ' αυτών διαγραφομένους ήρωας ατομικάς περιστάσεις. Τούτο και ενταύθα δυνάμεθα να διακρίνωμεν και δη ο μικρός Ρούντυ είναι ο μικρός Άνδερσεν· βρέφος πεσόν εις τον παράδοξον κόσμον του Παγώνος εις τας αγκάλας της μητρός του έχασε την αίσθησιν του γέλωτος, όπως ο μικρός Άνδερσεν διαρκώς έκλαιε εις την παράδοξον νεκρικής καταγωγής κλίνη· ήτο ρεμβώδες και αλλόκοτον ως αυτός παιδίον, φεύγον την συναναστροφήν των παιδίων, ελκύον ως και εκείνος την προσοχήν· ο θεΐος του ήτο θαυμαστής του Ναπολέοντος, ενετρώφα και αυτός εις τας διηγήσεις, ετέρπετο εις τα φαινόμενα της φύσεως· αλλ' αντιθέτως αυτού ήτο ατρόμητος, μη φοβηθείς και να ριφθή υπέρ τας φάραγγας άνω της αβύσσου, μετέωρος, να αρπάση τον αετιδέα χάριν του έρωτός του· δεν έσπασε τον λαιμόν του, διότι δεκρατείτο στερεάδ, αλλά και ο Άνδερσεν αυτό είχε ως αρχήν του, μεταβάλλων μεν τας σειομένας σκιάς εις Πρόσωπα και φρικιών εις τους ήχους αλλά διά της επιμονής και καρτερίας του δρέψας την αθανασίαν. Ήτο παιδίον υπερφυσικόν, δένον τα στοιχεία της φύσεως, αλλά και ο Άνδερσεν την αυτήν γοητευτικήν δύναμιν είχε διά της γοητείας της φαντασίας του· ούτω αυξάνει ο Ρούντυ πίνων το άρωμα του βουνού, διδασκόμενος από τα ζώα, συνοδευόμενος από τας χελιδόνας και τας αίγας και αναρριχώμενος διαρκώς υψηλότερα πλήρης σφρίγγους και σταθερότητος.

Αι από της φύσεως επιδράσεις παρά τω Άνδερσεν είναι ισχυραί και ανεξάντλητοι, ο χρωστήρ της γονίμου και πλουσίας φαντασίας του ζωγραφίζει αφειδής εις παραστάσεις, αφ' ων ως από καλλιχρόου και ευρείας πηγής δύναται ο καλλιτέχνης ν' αντλή ανεξαντλήτως εικόνας· κατοπτρίζεται η πόλις εν τη ηρεμία της φύσεως εις το ωραίον του ουρανού βάθος, τα σύννεφα διαρκώς χρωματιζόμενα και σχηματιζόμενα δύνανται να δώσουν μορφάς εις την μιμικήν ορχησιν, και ο κινηματογράφος της διηγήσεώς του μας οδηγεί ανά τα θελκτικά τοπεία· ακούομεν τα πτηνά άδοντα, τας χιονοστιβάδας να κατακυλίωνται, τα κτυπήματα του πελέκεως να ρίπτουν κατά την δύσιν τους κορμούς εις τας πλευράς των ορέων.

Η διήγησίς του είναι αφελής, παραστατική και ζωγραφική· διά να μεταχειρισθώ φράσιν του, δεν είναι δυσπρόσιτος, επίσημος και ξένη, αλλά δημοτική, έρχεται απ' ευθείας εις συνάφειαν με την καρδίαν, συνεννοείται κάλλιστα με αυτήν και την μαγεύει· το κάθε τι μεταβάλλεται εις κίνησιν και λαμβάνει ζωή· τρέχουν προ της φαντασίας του τα σπιτάκια από το βουνό διά να παραταχθούν και σχηματίσουν την κομψήν πόλιν· η αφέλεια της διηγήσεώς του θωπεύει ως αφελές παιδίον και πρόσκειται εναγκαλιζομένη την καρδίαν ως το ευπρόσιτον και μαγικόν του λαού στόμα. Και πού δεν είναι ζωή, πού δεν είναι δύναμις; Η νεότης δροσίζει την ψυχήν μας, η της ζωής απόλαυσις θερμαίνει, η ψυχική μέθη ρίπτει την φλόγα του φλογερού οίνου εις την ψυχήν και τας φλέβας· η ζωηρά, θερμή και ρωμαντική μετά μελαγχολίας τινός και σκέψεως φαντασία του ποιητού αρδεύει με ζωήν θερμότητα και ρωμαντισμόν τας λεπτομερείας του έργου.

Την μαγικήν του ποιητού αφέλειαν κοσμεί ως ο δακτυλιόλιθος τον χρυσόν, το στενώτατα αλλά και αρμονικώτατα μετ' αυτής συνημμένον κλασσικόν, οι της παιδείας αδάμαντες, οι μαργαρίται των αντιθέσεων· συνταράσσουν την ψυχήν του νεαρού και θερμού των Άλπεων κυνηγού αι πανσθενείς του έρωτος σκέψεις και όμως ίσταται παρά τον τηλεγραφικόν στύλον ως απολιθωμένη έλαφος· κοσμούν οι αδάμαντες καταλλήλων παραβολών, ζωοποιείται η φαντασία προσωποποιούσα τας δυνάμεις της φύσεως και περιγράφουσα τα Πνεύματα ανέρχεται εις επικόν ύψος.

Αι Δυνάμεις, τα Φαινόμενα και αι έννοιαι ακόμη προσωποποιούνται. Όπισθεν του συρίζοντος Ανέμου, όπισθεν εκάστου φαινομένου είναι και Μορφαί. Η ρωγμή του Παγώνος είναι τα πράσινα χείλη του· αι δύουσαι Ακτίνες είναι θυγατέρες του Ηλίου, λημεριάζουν εις την κορυφήν του βουνού διά να εξυπνήσουν ως ανατέλλουσαι, είναι πνεύματα αγαθοποιά, πλήρη αγάπης, αγαπώντα τα άνθη, τα πτηνά και προ πάντων τον ήρωά του Ρούντυ, τον οποίον θωπεύουν με στοργήν και φιλούν διά να λυώσουν το παγωμένο φιλί, που του έδωσε η Νεράιδα και τον έκαμεν ιδικόν της, του τραγουδούν το άσμα του οδοιπόρου και περί των Δυνάμεων της ανθρωπίνης διανοίας, αι οποιαί είναι κυρίαρχοι των Δυνάμεων της φύσεως.

Η φεύγουσα μικρά έλαφος είναι η εις τον κίνδυνον και την φυγήν ησκημένη Ζωή.

Προσωποποιείται και ο Ίλιγγος εις θεράποντα της Βασιλίσσης του Παγώνος, σύρων τον χορόν των ακολούθων του.

Αλλ' η κυρία και ισχυρά Μορφή η αποκτήσασα διά της δυνάμεώς της τον Ρούντυ είναι η Νεράιδα του Πάγου, η βασίλισσα του Παγώνος. Μακρά και κυανοπρασίνη είναι η κόμη της, μακρά και κυανοπρασύνη η εσθής της. ως ο υδάτινος των λιμνών πέπλος· ιππεύει τον συρίζοντα Άνεμον· η έπαυλίς της αυξάνει κατ' όγκον τον χειμώνα· αναπαύεται επί προσκεφαλαίων εκ χιόνος· πλέει επί ευθραύστου πλοίου, του ελάτου, γέλως της είναι το κατρακύλισμα της χιονοστιβάδος, δύναμις της είναι να νεκρώνη. Αυτή εφίλησε τον Ρούντυ μικρόν, τον απέκτησε νέον την παραμονήν των γάμων του, αφού του επήρε πρότερον τον αρραβώνα αποπλανήσασα επί των ορέων και με αυτόν τον εδελέασεν εντός του παγερού της λίμνης βαράθρου.

Αλλά και ο Ρούντυ είχε ζήσει ευτυχής, απέκτησε το ποθούμενον, η γη δεν είχε άλλο να του δώση περισσότερον.

Η ωραία και αφελής του Andersen ψυχή ήτο πλήρης αγάπης και τον ήρωά του τον περιάγει από αγάπης εις αγάπην. Τον ηγάπων τα ζώα, τον συνώδεον τα πτηνά, τον ηγάπων αι Ακτίνες, την αγάπην της Μπαμπέττας διαδέχονται της Νεράιδας τα φιλήματα και από την αγάπην της φθαρτής γης μεταβαίνει ο Ρούντυ εις την αγάπην του Απειρου. «Με αγαπούν όλοι» έλεγεν ο Andersen δι' εαυτόν και πράγματι, ου μόνον οι σύγχρονοι ηγάπων τον συμπαθή λαοφιλήτον ποιητήν, αλλά και μετά θάνατον τον ηγάπησαν πάντες και οι πατριώται του την ημέραν των γενεθλίων του ετίμησαν ως εθνικήν εορτήν πριν αποθάνη· έστησαν τέλος τον ανδριάντα αυτού, ώστε η συμπαθής, αφελής, πλήρης αγάπης Μεγάλη Μορφή δι' αγάπης υψούται εις το Άπειρον!

Εν Αθήναις τη 10 Μαρτίου 1914

Η ΝΕΡΑΙΔΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

1. Ο ΜΙΚΡΟΣ ΡΟΥΝΤΥ

Ας επισκεφθώμεν την Ελβετίαν. Ας περιοδεύσωμεν την θαυμασίαν των υψηλών ορέων χώραν!

Εδώ προσφύονται τα δάση και ριζοβολούσιν επάνω εις τους αποκρήνους πετρίνους τοίχους των ανωφερών κλιτύων των ορέων. Αναβαίνει κανείς επάνω εις εκτυφλωτικά χιονοπέδια και καταβαίνει πάλιν μέσα εις χλοερούς λειμώνας, τους οποίους ποταμοί και ρύακες παφλάζοντες διασχίζουσιν επειγόμενοι, ως να φοβώνται μήπως δεν φθάσωσι πολύ ταχέως εις την θαλασσαν να εξαφανισθώσιν. Καυστικός ίσταται ο ήλιος επάνω από την βαθείαν κοιλάδα, και την περιφλέγει, καθώς περιφλέγει και τας ογκώδεις της χιόνος μάζας, αι οποίαι κατά μικρόν συντήκονται εις διαλάμποντας πάγου όγκους· οι όγκοι κυλίνονται εις χιονοστιβάδας και πυργούμενοι μορφούνται εις Παγώνας.

Δυο τοιούτοι παγώνες κείνται μέσα εις τας ευρείας των βράχων φάραγγας κοντά εις την ορεινήν πολίχνην Γκρίντελβαλντ κάτω από τας κορυφάς Σρέκχορν και Βέττερχορν. Αξιοθέατοι πολλούς πάντοθεν ελκύνουσι ξένους και δη κατά το θέρος. Έρχονται οι επισκέπται και επάνω από τα χιονοσκεπή όρη, ανέρχονται και από τας βαθείας κοιλάδας· αλλά τότε πρέπει να αναβαίνουν πολλές ώρας· και ενώ αναβαίνουν, βυθίζεται πάλιν η κοιλάς βαθύτερον και βλέπουν κάτω μέσα εις αυτήν, σαν να έβλεπον από αερόστατον. Υπεράνω των κρέμανται συχνά τα νέφη ως πυκνοί βαρείς πέπλοι γύρω εις τας οξείας των ορέων κορυφάς, ενώ κάτω μέσα εις την κοιλάδα, όπου είναι σκορπισμένα τα πολλά καστανά ξύλινα σπιτάκια, λάμπει ακόμη μία ακτίς του ηλίου και προβάλλει την μορφήν της τοποθεσίας μέσα από ακτινοβολούν πράσινον, σαν να είναι διαφανές. Εδώ κάτω βομβεί και παταγεί και παφλάζει το ύδωρ· εκεί επάνω ηρέμα κελαρύζει και ηχεί κατερχόμενον εκ των βράχων εις αργυράς ταινίας.

Και εις τας δυο πλευράς του δρόμου, ο οποίος πηγαίνει προς τον ανήφορον του βουνού εις το Γκρίντελβαλντ, είναι σπιτάκια φιασμένα από κορμούς δένδρων. Το κάθε σπίτι είναι απαραίτητως εφωδιασμένον με κήπον· ο κήπος είναι καλλιεργημένος με πατάτες· πολλοί λαιμοί είναι μέσα 'ς της καλύβης, παιδιά είναι άφθονα να της καταβροχθίσουν. Από παντού εμφανίζονται τα παιδιά και βρίθουν γύρω εις τους ταξειδιώτας είτε πεζοί έρχονται αυτοί είτε με τας αμάξας· όλον αυτό το παιδομάνι ασκεί το εμπόριόν του· και είτε βρέχει είτε ακτινοβολεί ο ήλιος, παρόντα είναι τα παιδιά και προσφέρουν καθέν το είδος του, κομψά σκαλισμένα σπιτάκια, όμοια με τα οικοδομημένα επάνω εις το βουνό.

Προ είκοσι περίπου ετών, συχνά, αλλά κάπως μακρύτερα από τα άλλα παιδιά, εστέκετο εκεί και μικρός παις· μετείχε και αυτός του παιδικού εμπορίου· εις το πρόσωπόν του έδιδε πολύ σοβαρόν ύφος και εκράτει το κιβώτιόν του με τα λεπτουργημένα εμπορεύματά του τόσον σφιγκτά με τα δυο του χέρια, ώστε θα έλεγε κανείς, ότι ο μικρός εκουσίως του δεν θέλει να τα αποχωρισθή· και ακριβώς αυτή η σοβαρά στάσις συνδιαζομένη με την μικρότητά του προσέκλυε τα βλέμματα των ξένων. Και λοιπόν συχνά τον εκάλουν οι ταξειδιώται και ο μικρός είχε την μεγαλυτέραν κατανάλωσιν χωρίς να γνωρίζη και αυτός διατί. Μίαν ώραν μακράν από εδώ, υψηλότερα επάνω εις το βουνό έμενεν ο πάππος του· αυτός του ελεπούργει τα κομψά σπιτάκια του και εκεί εις το δωμάτιον του γέρου ήτο ένα μεγαλύτερο ντουλάπι γεμάτο με τέτοιου είδους λεπτουργημένα αντικείμενα· καρυοθραύσαι, μαχαίρια, κουτάλια, κουτιά, που είχαν μέσα φυλλώματα με αιγάγρους πηδώσας, άφθονα-άφθονα ήσαν εκεί μέσα· δηλαδή περιεχόμενον, που ήτο ίσα-ίσα η χαρά των παιδικών οφθαλμών.

Αλλά ο Ρούντυ — έτσι ωνομάζετο το αγόρι — με μεγαλυτέραν όρεξιν και με 'μάτι πλήρες πόθου έβλεπε την παλαιάν καραμπίνα, που ήτο κρεμασμένη κάτω από τας δοκούς της στέγης, και του την είχε υποσχεθή ο παππούς· θα την έπαιρνε αργότερα· πρώτα όμως έπρεπε να μεγαλώση και να γίνη δυνατός, διά να ημπορή να την μεταχειρίζεται.

Ας ήτο μικρός ο Ρούντυ, είχαν έργον να βόσκη της κατσίκης· και ήτο καλός φύλαξ, αφού ήξευρε να αναρριχάται μαζί των, όπως και αυτά. Μάλιστα εσκαρφάλωνε σαν αγριοκάτσικο κάπως υψηλότερα· του ήρσε να αρπάξη της φωλιές των πουλιών επάνω από τα υψηλά δένδρα· ήτο ριψοκίνδυνος και τολμηρός, αλλά όσο για να γελά, τον έβλεπε κανείς μόνον, οσάκις εστέκετο κοντά εις την όχθην του παφλάζοντος καταρράκτου ή όταν ήκουε το κατρακύλισμα χιονοστιβάδος. Ποτέ δεν έπαιζε με τα άλλα παιδιά· τότε μόνον επήγαινε μαζί των, όταν ο παππούς τον έστειλε κάτω από το βουνό να πωλήση εμπόρευμα και ο Ρούντυ δεν έτρεφε καμμίαν ιδιαιτέραν αγάπην εις το εμπόριον· εκείνο διά το οποίον ησθάνετο ευχαρίστησιν, ήτο να αναρριχάται επάνω εις τα βουνά ή να κάθεται κοντά εις τον παππούν του και να τον ακούη να του διηγήται για τα παλιά τα χρόνια και για τους ανθρώπους, που κατοικούν τον γειτονικόν τόπον Μάιρινγκεν, που ήτο ο γενέθλιος του παππού τόπος. Οι άνθρωποι εις το Μάιρινγκεν, έλεγεν ο παππούς δεν ήσαν αυτόχθονες, ήσαν

μετανάσται· ήλθαν υψηλά από τον βορράν, όπου έμενον οι πρόγονοί των και ελέγοντο Σουηδοί. Ο Ρούντυ εύρισκε αυτά κάπως πολύ ευχάριστα, να τα μανθάνη.

Εμάνθανεν όμως ο Ρούντυ και με άλλην αξιόλογον συναναστροφήν· την είχε μεταξύ των συγκατοίκων του και ανήκεν εις το βασίλειον των ζώων. Ήτο δηλαδή ένα μεγάλο σκυλί, που ωνομάζετο Αγιόλας, και ήτο του πατρός του Ρούντυ, και ένας γάτος· μάλιστα αυτός ο γάτος ήτο εν τιμή εις την ψυχήν του Ρούντυ, γιατί τον είχε μάθει την α ν α ρ ρ ί χ η σ ι ν.

— Έλα μοναχά μαζί μου έξω επάνω εις την στέγην!, του είχε πη η γάτα, και μάλιστα με πολύ σαφή τρόπον και καταληπτόν· διότι όταν είναι κανείς παιδί και δεν ηξεύρει ακόμη να ομιλή, όμως καταλαβαίνει πολύ καλά της κότες και της πάπιες. Οι γάτες και οι σκύλοι μας ομιλούν τόσο καταληπτά, όπως ο πατέρας μας και η μητέρα μας, αλλά πρέπει να είναι κανείς πολύ μικρός· ακόμη και το μαστούνι του παππού ημπορεί κάλλιστα να χρεμετίζη και να γίνη ένα ολόκληρο άλογο με κεφάλι, πόδια και ουράν. Εις μερικά παιδιά παύει αυτή η συνεννόησις πολύ αργότερα από τα άλλα και τότε λέγουν γι' αυτά οι άνθρωποι, ότι έμειναν πολύ 'πίσω, ότι μακρόν χρόνον έμειναν παιδιά. Και τι δεν λέγει κανείς για όλα;

— Έλα μαζί μου επάνω εις την στέγην Ρούντυ! ήτο βέβαια ο πρώτος λόγος, που του είπε η γάτα και ο Ρούντυ εκατάλαβε. «Ό,τι οι άνθρωποι λέγουν για κατρακύλισμα, είναι κενή φαντασιοπληξία! δεν πέφτει κανείς, αν δεν το φοβηθή προτήτερα. Έλα εσύ, βάλε το ένα πόδι έτσι, το άλλο έτσι! Δοκίμασε με τα μπροστινά πόδια να αισθανθής καλά. Πρέπει κανείς να έχη μάτια 'ς το κεφάλι και εύκαμπτα μέλη! Παρουσιάζεται κανένα βάραθρον; αρκεί να πηδήσης και να κρατηθής στερεά· έτσι κάνω και εγώ!» Και λοιπόν έτσι έκαμε και ο Ρούντυ· γι' αυτό κάθεται τόσο συχνά επάνω εις την κορυφήν της στέγης κοντά με την γάταν· κάθεται μαζί της και εις την κορυφήν των δένδρων και μάλιστα και υψηλά επάνω εις το χείλος του απορρώγος, όπου η γάτα δεν τα εκατάφερνε εκεί ψηλά. «Επάνω υψηλότερα, έλεγον δένδρα και θάμνοι. Βλέπεις, εμείς, πώς αναρριχώμεθα, πόσον υψηλά φθάνομεν, πώς κρατούμεθα στερεά, ακόμη και εις την άκρη-άκρη του στενού χείλους του βράχου!»

Ο Ρούντυ έφθανεν επάνω εις την κορυφήν του βουνού, εκεί που ο ήλιος πολλές φορές δεν είχε ακόμη φθάσει, και εκεί ερρόφα το πρωινόν του ποτόν, τον δροσερόν δυναμωτικόν αέρα του βουνού, το ποιόν, το οποίον μόνον ο αγαθός Θεός, ηξεύρει να παρασκευάση, και οι άνθρωποι μόνον την συνταγήν του ημπορούν να διαβάζουν, εις την οποίαν είναι γραμμένον:

«Το δροσερόν άρωμα από τα βότανα του βουνού, από την αγριόμεντα και το θυμάρι της κοιλάδος.»

Ό,τι είναι βαρύ, το απορροφώσι τα κρεμάμενα νέφη και ο άνεμος το συμπαρασύρει και το τρίβει επάνω εις τας κορυφάς των ελάτων- ο αιθήρ του αρώματος γίνεται αεράκι ελαφρό και δροσερό, με διαρκώς αυξάνουσαν δροσερότητα.

Αυτό ήτο το πρωινόν ποτόν του Ρούντυ.

Αι Ακτίνες, αι ευλογημένας θυγατέρες του ηλίου επιλούσαν τα μάγουλά του και ο ίλιγγος επαπαμόνευε· δεν ετόλμα όμως να τον πλησιάση· αι χελιδόνες από το σπίτι του παππού του, όπου ήσαν επτά σωστές φωλιές, επετούσαν προς αυτόν υψηλά και της κασίκες του και έψαλλον.

«Εμείς και σεις! Εσείς και μεις.»

Έφερον χαιρετισμούς από το σπίτι, από τον παππού, ως και από αυτές της δυο κόττες, τα μόνα πουλιά του σπιτιού, που μόλα ταύτα ο Ρούντυ ουδέποτε τα συναναστρέφετο.

Αν και ήτο πολύ μικρός ο Ρούντυ, είχε ταξιδεύσει και μάλιστα όχι και μικρό ταξίδι διά μικρόν παιδίον. Είχε γεννηθή πέρα εις το καντόνιον Βαλαί, αλλά τον είχαν μεταφέρει επάνω από το βουνό εδώ, εις το μέρος που διέμενε τώρα, εις το Γκρίντελβαλντ. Εσχάτως είχαν επισκεπή πεζός τον γειτονικόν καταρράκτην Στάουμμπάχ, ο οποίος κυμαίνεται εις τον αέρα ως αργυρούς πέπλος εμπρός από το χιονοσκεπές με εκτυφλωτικήν λευκότητα όρος Γιούνγκφράου. Και επάνω εις τον γειτονικόν του Γκρίντελβαλντ παγώνα ευρέθη· αυτό όμως είναι λυπηρά ιστορία· εκεί ήυρε η μητέρα του τον θάνατον, εκεί έγινε άφαντος η παιδική του Ρούντυ χαρά, το έλεγε ο παππούς. «Όταν το παιδί δεν ήτο ακόμη ενός έτους περισσότερον δεγέλα παρά έκλαιε»&, είχε γράψει η μητέρα του 'ς τον παππού. Αλλά από τον καιρόν που είχε επικαθίσει μέσα εις την χαράδραν του Παγώνος, του είχε έλθει αλλοιώτικη αίσθησις. Ο παππούς σπανίως ωμίλει περί αυτού του πράγματος, αλλά ήτο γνωστόν ήδη εις όλο το βουνόν.

Ο πατήρ του Ρούντυ ήτο ταχυδρόμος· ο μεγάλος σκύλος, που έμενε εις το δωμάτιον κοντά εις τον πάππον, ηκολούθει διαρκώς τον πατέρα του Ρούντυ κατά την περιοδείαν, που έκαμε πέραν από το Σιμπλόν κάτω προς την λίμνην της Γενεύης. Εις την κοιλάδα του Ροδανού εις το καντόνιον Βαλαί ακόμη έμενον προς πατρός συγγενείς του Ρούντυ. Ο θεός του ήτο δεινός κυνηγός αιγάγρων και πασίγνωστος οδηγός. Ο Ρούντυ ήτο μόνον ενός έτους, όταν έχασε τον πατέρα του, και τότε η μητέρα του επεθύμησε να επιστρέψη με το παιδί της εις την Άνω Βέρνην, εις τους συγγενείς της· ο πατήρ της έμενεν ολίγας ώρας μακράν του Γκρίντελβαλντ· ήτο ξυλοκόπος και εκέρδιζε εδώ τόσα, με όσα ημπορούσε να ζη. Εξεκίνησε λοιπόν κατά τον μήνα Ιούνιον η μητέρα με το παιδί και με συνοδείαν δυο κυνηγών και ήρχετο προς το Γκρίντελβαλντ διά του Γκέμμι. Ήδη είχαν διανύσει την μεγαλυτέραν απόστασιν, είχαν φθάσει διά των υψηλών του βουνού ράχεων εις το χιονοπέδιον, και ήδη έβλεπον την γενέθλιον κοιλάδα με όλας τας εκ κορμών δένδρων οικίας της, τας τόσο γνωστάς και οικείας, και τους έμειναν ακόμη να διέλθωσι τον ένα μεγάλον παγώνα. Η χιών είχε πέσει πρόστρατος και έκρυπτε μίαν χαράδραν, η οποία δεν έφθανε μεν βέβαια έως κάτω τον βαθύν βυθόν, όπου επάφλαζε το ύδωρ, αλλ' όμως ήτο βαθυτέρα του ύψους του ανθρώπου: Η νέα γυνή, η οποία εκρατούσε το παιδί

της, εγλύστρισε, εβυθίσθη και εξηφανίσθη. Καμμίαν φωνήν δεν ήκουσαν, κανένα στεναγμόν! και μόνον αντελήφθησαν το κλαυθμήρισμα μικρού παιδιού! Απέρασε περισσότερο της ώρας διάστημα, έως ότου οι δύο συνοδοί της προμηθευθούν από τα πλησιέστατα σπιτάκια караβόσχοινα και κοντάρια διά να παράσχουν βοήθειαν το κατά δύναμιν και μετά πολλάς προσπάθειάς έφεραν έξω από την παγεράν φάραγγα δυο πτώματα, ως εφαινετο. Μετεχειρίσθησαν όλα τα μέσα· κατώρθωσαν το παιδίον, αλλ' όχι και την μητέρα να φέρωσιν εις τας αισθήσεις της. Με αυτό λοιπόν το συμβάν απέκτησεν ο γέρων πάππος εις το σπίτι του ένα ορφανόν, αυτό το αγόρι, που περισσότερο &γελούσε παρά έκλαιγε& εφαινετο όμως ότι του είχεν εξαφανισθή το γέλιο· και αυτή η αλλοίωσις συνετελέσθη βέβαια μέσα εις την χαράδραν του Παγώνος μέσα εις τον κρύον παράδοξον του Πάγου κόσμον, όπου αι ψυχαί των κολασμένων είναι εγκαθειργμέναι μέχρι της δευτέρας παρουσίας, όπως πιστεύει ο Ελβετός χωρικός.

Παφλάζοντα ύδατα εις πάγον πεπηγμένα και συμπιεσθέντα εις πρασίνοους κρυσταλλίνους όγκους, κείται ο Παγών, μεγάλοι όγκοι πάγου ο εις κυλίσας επί του άλλου. Κάτω εις το βάθος παφλάζει ορμητικός χείμαρρος τετηγμένης χιόνος και πάγου εν διαλύσει καταρρεύσαντος. Βαθέα βάραθρα, μεγάλοι φάραγγες εκτείνονται εκεί κάτω: είναι θαυμάσιον κρυστάλλινον ανάκτορον και μέσα εις αυτό μένει &η Νεράιδα του Πάγου&, η Βασίλισσα του Παγώνος.

Αυτή, η νεκρώνουσα, η συνθλίβουσα, είναι το μεν τέκνον του αέρος, το δε η κραταιά του ποταμού κυρίαρχος: διά τούτο δύναται και εις την υψηλότεραν κορυφήν του όρους με ταχύτητα δορκάδος να μετεωρισθή, όπου μόλις βαθμίδας διά τα βήματά των οι τολμηροί ορειβάται επί του πάγου πρέπει να τάμωσιν και πλέει και τον ορμητικόν χείμαρρον επί των λεπτών φυλλωμάτων ελάτων και πηδά εκεί από του ενός βραχώδους όγκου εις τον άλλον περιβαλλομένη ως διά πτερύγων από την λευκήν χιονώδη κόμην της και την κυανοπρασίνην εσθήτα της, ήτις λάμπει όπως το ύδωρ μέσα εις τας βαθείας της Ελβετίας λίμνας.

«Να συντρίβω, να κρατώ πιασμένους, είναι η δύναμίς μου!» έλεγε «Ένα ωραίο αγόρι μου έκλεψαν, ένα αγόρι, που το εφίλησα, αλλά δεν το εφίλησα νεκρόν. Επανήλθε πάλιν μεταξύ των ανθρώπων, βόσκει τας αίγας επάνω εις το βουνό, αναρριχάται προς τα επάνω, πάντοτε υψηλότερα, μακράν από τους άλλους, όχι όμως από εμέ! Είναι ιδικόν μου! Το έχω διά τον εαυτόν μου!»

Έδωσε παραγγελίαν εις τον ίλιγγον να εργασθή δι' αυτήν, επειδή ήτο πολύ πνιγηρόν διά την Νεράιδα του Πάγου κατά το θέρος, επάνω εις την χλόην, όπου βλαστάνει η μέντα. Ο ίλιγγος ανεβοκαταβαίνει· σηκώνεται ένας, σηκώνονται τρεις! Ο ίλιγγος έχει πολλούς αδελφούς, ένα κοπάδι· η Νεράιδα του Πάγου εκλέγει τον δυνατώτερον από τους πολλούς, οι οποίοι διάγουν τον βίον των και μέσα και έξω. Κάθονται δηλαδή επάνω 'ς τα κάγκελα και 'ς της σκάλεις των πύργων και τρέχουν γραμμή πέρα-πέρα το χείλος των βράχων, πηδούν έξω επάνω από κάγκελα και μονοπάτια και διαβαίνουν ελαφρά τον αέρα, όπως ο κολυμβητής το ύδωρ και γοητεύοντες δελεάζουν το θύμα των έξω και κάτω εις την άβυσσον. &Ο ίλιγγος και η Νεράιδα τον Πάγου& συναρπάζουν και οι δυο τους ανθρώπους, όπως ο πολύπους συναρπάζει παν ό,τι τον προσεγγίση! Ο ίλιγγος έλαβεν εντολήν να πιάση τον Ρούντυ.

«Μάλιστα! να τον πιάσω αυτόν!» είπεν ο ίλιγγος, «αυτό δεν το μπορώ! το θηρίο η γάτα τον έχει διδάξει την τέχνην της. Αυτό το γέννημα ανθρώπου έχει δύναμιν ιδιάζουσαν, αλλόκοτον, που με απωθεί· δεν μπορώ να το φθάσω αυτό το παιδί, όταν κρεμιέται επάνω εις τους κλάδους, εκεί έξω επάνω από την άβυσσον. Και όμως με πόσην ευχαρίστησιν του γαργαλίζω τα πέλματά του, ή τον σπρώχνω κατακέφαλα έξω εις τον αέρα! Αλλά δεν 'μπορώ να το καταφέρω!»

— Θα το καταφέρωμεν πλέον! έλεγεν η Νεράιδα του Πάγου. «Συ ή εγώ! Εγώ, εγώ!»

— Όχι, όχι! ηκούετο ένας ήχος γύρω της, ήχος που έμοιαζε σαν Ηχώ επάνω εις τα βουνά από ήχους των κωδώνων των εκκλησιών.

Αλλ' ήτο άσμα, ήτο ομιλία, ήτο συμφωνία, την οποίαν έψαλλε Χορός άλλων Πνευμάτων της Φύσεως, Πνευμάτων αγαθών, Πνευμάτων που είναι γεμάτα αγάπην. Ήσαν αι κόραι των Ακτίων του Ηλίου, αι οποίαι κάθε εσπέραν λημεριάζουν σαν στεφάνη γύρω γύρω εις την κορυφήν του βουνού. Εκεί εκτείνονται τας ροδοχρόους πτέρυγας των, γίνονται φλογερότεροι επί μάλλον και μάλλον κατά την δύσιν του ηλίου και ροδίζονται τας υψηλάς Άλπεις! οι άνθρωποι το λέγουν αυτό ρόδισμα των Άλπεων.

Κατόπιν, όταν ο ήλιος βασιλεύση, αποσύρονται εις την κορυφήν του όρους μέσα εις την λευκήν χιόνα και κοιμώνται εκεί ελαφρά, μέχρις ότου ανατείλη πάλιν ο ήλιος, και τότε πάλιν εμφανίζονται εκ νέου. Αυταί αγαπώσιν ιδίως τα άνθη, της πεταλούδες και τους ανθρώπους και μεταξύ των ανθρώπων ιδιαιτέρως ηγάπων τον εκλεκτόν των Ρούντυ.

— Δεν τον αρπάζετε, δεν τον πιάνετε!, έλεγον.

— Δυνατώτερα και ισχυρότερα τον έπιασα εγώ!, έλεγε η Νεράιδα του Πάγου.

Τότε ετραγουδούσαν αι Κόραι του Ηλίου το άσμα του οδοιπόρου που η θύελλα του συμπαρέσυρε το επανωφόρι του μακρού. — Ο άνεμος επήρε το περίβλημα, αλλ' όχι και τον άνθρωπον. «Μπορεί να τον πιάσετε, αλλά όχι και να τον κρατήσετε στερεά, Σεις Παιδιά της Δυναμέως. Είναι ισχυρότερος, είναι πνευματωδέστερος από εμάς! Ανεβαίνει υψηλότερα, όπως ο Ήλιος, ο πατέρας μας, έχει τα μάγια και τα λόγια των, δένει τον άνεμο και το νερό, ώστε τον υπακούουν και τον υπηρετούν. Σεις λύνετε το βαρύ, το καταπιέζον βάρος και αυτός σηκώνεται υψηλότερα.

Ωραία ηχούσε ο χορός ως ηχούσα κωδωνοκρουσία!

Κάθε πρωί εισεχώρουν αι Ακτίνες του Ηλίου μέσα από το έν και μόνον μικρόν παράθυρον της οικίας του παππού και εφώτιζαν το σιωπηλόν παιδίον. Αι Κόραι του Ηλίου το εφιλούσαν, ήθελαν να διαλύσουν το πάγωμα του παγωμένου φιλιού, να το λυώσουν, να το συμπαρασύρουν μακράν, εκείνο το φίλημα, που δεη Βασίλισσα του Παγώνος, η Νεράιδα τον Πάγου & του έδωκε, όταν ήτανε πλαγιασμένο εις το στήθος της νεκράς μητέρας του μέσα εις την βαθείαν του πάγου φάραγγα και από εκεί ως εκ θαύματος εσώθη.

2. ΤΟ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ

Ο Ρούντυ ήτο ήδη οκτώ ετών. Ο θεΐος του διαμένων πέραν του όρους, εις την κοιλάδα του Ροδανού ήθελε να παραλάβη το παιδίον πλησίον του διά να το διδάξη κάτι, διά να προκόψη καλύτερα. Αυτό το παρετήρησε και ο παππούς και του τον άφησε να τον αναθρέψη.

Ο Ρούντυ απεχαιρέτησε· εκτός του παππού όμως ήσαν και άλλοι εκεί, που έπρεπε να τους αφήση υγείαν, και πρώτα πρώτα ο Αγιόλας, ο γηραιός σκύλος.

«Ο πάτερας σου ήτανε ταχυδρόμος και εγώ ταχυδρομικός σκύλος» είπεν ο Αγιόλας· «επηγαίναμε με την ταχυδρομικήν άμαξαν εκείθε και εδώθε και γνωρίζω και σκύλους και ανθρώπους πέρα από το βουνό. Δεν ήτο δουλειά μου να λέγω πολλά· τώρα όμως θα σου 'πω κάτι περισσότερο από άλλοτε, επειδή επί μακρόν χρόνον βέβαια δεν θα ομιλήσωμεν ο ένας εις τον άλλον. Θα σου διηγηθώ μίαν ιστορίαν, που την περιετριγύριζα μακρόν χρόνον μαζί μου και που την ανεμάσησα πολύν χρόνον· δεν την καταλαβαίνω όμως και δεν θα την καταλάβης και συ, αλλά αδιάφορον· όμως ανετέληφθην τουλάχιστον τόσο, ότι δηλαδή εις τον κόσμον δεν έχει γίνει ορθή διανομή ούτε για τους σκύλους ούτε για τους ανθρώπους. Δεν είναι όλα φιασμένα να τα κρατάη κανείς 'ς το στήθος και να βυζαίνουν γάλα· εγώ δεν είμαι συνηθισμένος σε τέτοιο πράγμα. Μόλα ταύτα είδα εγώ ένα σκυλάκι να έρχεται αμαξάδα μαζί μέσα εις την ταχυδρομικήν άμαξαν και να του φέρωνται σαν να ήτανε άνθρωπος. Η κυρία, η οποία ήτο κυρία του ή της οποίας αυτό ήτανε η κυρία, έφερνε μαζί της ένα ρωγοβύζι με γάλα, και από αυτό εποτιζότανε το σκυλάκι· του έδινε και ζαχαρωτά, αλλά αυτό, το πολύ-πολύ, τα εμύριζε και τα έγλυφε, δεν ημπορούσε ούτε μια φορά να τα φάγη και έτσι τα έτρωγε η ίδια. Εγώ έτρεχα μέσα 'ς τη λάσπη, κοντά 'ς την άμαξα, πεινασμένος, ακριβώς έτσι, όπως πρέπει να είναι το σκυλί. Αναμασσούσα τας σκέψεις μου, ότι αυτό δεν ήτο καθόλου εν τάξει — αλλά και πολλά άλλα δεν είνε εν τάξει. Μπορεί εσένα να σε κρατάνε 'ς το στήθος και να πηγαίνης μέσα 'ς την άμαξα. Χαλάλι σου! δεν σε ζηλεύω. Εγώ δεν μπορώ να το κατορθώσω· δεν το ημπούρεσα ούτε με γαυγίσματα ούτε με ουρλιάσματα.»

Αυτοί ήσαν οι λόγοι του Αγιόλα, και ο Ρούντυ τον αγκάλιασε και τον εφίλησε με την καρδιά του 'ς το υγρό του μουσούδι· έπειτα επήρε την γάτα 'ς τα χέρια, αλλά αυτή εκαμπούριαζε τη ράχη της και εξανίστατο.

«Μου είσαι πολύ δυνατός και δεν θέλω να μεταχειρισθώ τα νύχια μου εναντίον σου! Σκαρφάλωσε τουλάχιστον επάνω 'ς το βουνό, σου εδίδαξα να σκαρφαλώνης! Μόνον να μη φαντασθής, ότι μπορείς να πέσης, γιατί τότε έμεινες και κρεμασμένος!»

Με αυτά τα λόγια επήδησε πέρα η γάτα, επειδή δεν ήθελε να παρατηρήση ο Τούντυ, ότι η λύπη εζωγραφίζετο 'ς τα μάτια της!

Οι κότες έκαναν βόλτες μέσα εις το δωμάτιον με καμάρι· η μια είχε χάσει την ουρά της· κάποιος ταξειδιώτης, που θα ήτο κυνηγός φαίνεται, την είχε σκοπεύσει και της έκοψε την ουρά· την είχεν εκλάβει ο άνθρωπος για αρπακτικό πουλί.

— Ο Ρούντυ θέλει να περιοδεύση επάνω εις το βουνό, είπε η μια κόττα.

— Έχει πάντοτε τέτοια βιασίλα!, είπεν η άλλη. «Τον χωρίζομαι όχι με χαρά.» και με αυτά τα λόγια έτρεξαν και αι δύο πέρα. Εχαιρέτησε και της κατσικούλες του και αυταί εμηκύντο και ήθελαν να τον ακολουθήσουν «μμε ε ε, μμε ε ε»· ήτο πολύ λυπηρόν!

Δύο ικανοί οδηγοί της χώρας, οι οποίοι θα επερνούσαν το βουνό προς την άλλην πλευράν του Γκέμμι, επήραν μαζί των τον Ρούντυ και αυτός τους ηκολούθησε πεζός. Ήτο κομμάτι στρυφή η πορεία για ένα τέτοιο δα παιδάκι, αλλά είχε καλές δυνάμεις και δεν έχανε το θάρρος του.

Αι χελιδόνες επέταξαν μαζί του ολίγον διάστημα.

«Εμείς και σεις, εσείς και 'μεις» εκελαϊδούσαν.

Η οδός επερνούσε από την ορμητικήν Λουτσίνην, η οποία διά πολλών μικρών χειμάρρων εξορμά από το μαύρον βάραθρον του Παγώνος του Γκρίντελβαλντ. Ως γέφυραι εδώ χρησιμεύουν ριγμένοι κορμοί δένδρων και ογκώδεις πέτραι. Όταν έφθασαν πέραν εις το δάσος, το κατάφυτον με κλήθρα, ήρχισαν να ανεβαίνουν το όρος εις εκείνο το μέρος του, όπου ο Παγών χωρίζεται από το τοίχωμα του βουνού και ήρχισαν τώρα να πατώσιν επάνω εις κρυσταλλωμένους όγκους πάγου μέχρις ότου περί τοιούτους βαδίζοντες εβγήκαν επάνω εις τον Παγώνα. Ο Ρούντυ ηναγκάζετο άλλοτε να αναρριχάται και άλλοτε να βαδίζη· τα μάτια του ακτινοβολούσαν από μεγάλην χαράν και εβάδιζε τόσο στερεά με τα οδοιπορικά του βουνού υποδήματά του τα επιστρωμένα με σίδερα, 'σάν να έπρεπε σε κάθε βήμα του να αφήση ένα σημάδι.

Η μαύρη γη, που ο χείμαρρος του βουνού είχε αποθέσει επάνω εις τον Παγώνα, του έδιδεν όψιν συμπεφυρμένην· εν τσοούτω διεφαίνετο ο κιτρινοπράσινος υαλώδης κρυσταλλωμένος πάγος. Έπρεπε να διέλθουν τας μικράς λίμνας, αι οποίαι είχαν σχηματισθή από τους όγκους του πάγου, οι οποίοι ως πρόχωμα τας περικλείουν· και με τοιαύτην πορείαν έφθασαν πλησίον μεγάλου βράχου, ο οποίος έκειτο ταλαντευόμενος μέσα εις τον πάγον, επάνω εις το χείλος ρωγμής· ο βράχος έχασε την ισορροπίαν του, εκυλίσθη κάτω και έκαμε την Ηχώ να αντηχήση επάνω από τας βαθείας, σπηλαιώδεις του Παγώνος φάραγγας.

Η πορεία εγίνετο επί μάλλον και μάλλον ανωφερής. Αυτός ο Παγών εξετείνετο ανωφερής και εφαίνετο ως ποταμός από αγρίως πυργωμένας μάζας πάγου, συνεσφιγμένας μέσα ως αποκρήμνους βράχους. Ο Ρούντυ εσκέφθη μίαν στιγμήν εκείνο που του διηγήθησαν, ότι ήτο πεσμένος με την μητέρα του κάτω βαθιά, μέσα εις μίαν ψύχος αποπνέουσαν φάραγγα· αλλ' αυταί αι σκέψεις ήσαν φευγαλέαι και του εφάνη και αυτή η διήγησις, όπως όλαί αι τόσαι άλλαι ιστορίαι, που είχαν ακούσει να του διηγούνται. Πότε-πότε, όταν οι οδηγοί ενόμιζαν, ότι η οδός γίνεται πολύ δύσκολος διά το παιδί, του άπλωναν το χέρι των, αλλά αυτό δεν ησθάνετο κόπωσιν και εστέκετο επάνω εις τον ολισθηρόν πάγον σαν αίγαγρος.

Επατούσαν τώρα αυτούς τους βράχους του βουνού και εβάδιζαν άλλοτε επάνω εις φαλακράς πέτρας και άλλοτε μέσα εις τα έλατα και πάλιν έξω από αυτά εις τους χλοερούς λειμώνας, πάντοτε διά νέων τοπειών διαρκώς εναλλασσομένων. Γύρω των υφούντο τα χιονώδη όρη, των οποίων τα ονόματα Γιουνγκφράου, Μενχ, Άιγκερ ήσαν γνωστά 'στο κάθε παιδί και δη και εις τον Ρούντυ. Ο Ρούντυ ποτέ προτήτερα δεν είχε πάει τόσον υψηλά, ποτέ ακόμη δεν είχε πατήσει το πόδι του το εκτεταμένον της χιόνος πέλαγος. Εδώ εμπρός του έκειτο τώρα, με τα ασάλευτα χιονώδη κύματά του, από τα οποία ο άνεμος πότε-πότε παρέσυρε μακράν με το φύσημά του μίαν τουλούπα, όπως παίρνει με το φύσημά του τον αφρόν από τα κύματα της θαλάσσης. Οι Παγώνες ίσταντο εδώ χέρι με χέρι, ημπορεί να πη κανείς. Ο καθένας των είναι κρυστάλλινον παλάτι διά την Νεράιδα του Πάγου, της οποίας δύναμις και θέλησις είναι να πιάνη, να νεκρώνη. Ο ήλιος ακτινοβολούσε θερμά, η χιών ετύφλωνε λευκή και σαν με διαμάντια σπαρμένη, που ήστραπτον και ετόξευον κυανολεύκου μαρμαρυγάς. Απειράριθμα έντομα, ιδίως πεταλούδες και μέλισσαι έκειντο σωρηδόν νεκρά επάνω εις την έκτασιν της χιόνος· είχαν τολμήσει τόσον υψηλά, ή ο άνεμος τα έφερε τόσον υψηλά, μέχρις ότου εξέπνευσαν εις το ψύχος. Περί το Βέττερχορν εκρέματο απειλητικόν σύννεφον, σαν λεπτή κατάμαυρη τουλούπα μαλλιού· κατέβαινε βυθιζόμενον χαμηλά και ήτο γεμάτο σφρίγος από εκείνο που μέσα του έκρυπτε: έκρυπτε Λίβαν βίαιον, εάν εξέσπαγε. Η εντύπωσις όλης αυτής της οδοιπορίας, το νυκτερινόν εδώ επάνω κατάλυμα η εν καιρώ νυκτός πορεία, αι φάραγγες μέσα εις τους βράχους όπου το νερό πριονίζει τους πετρίνους όγκους εις χρονικόν διάστημα, του οποίου η μέτρησις εκπλήσσει την διάνοιαν, εχαράχθησαν αλησμόνητα μέσα εις τον νουν του Ρούντυ.

Εγκαταλελειμμένον πέτρινον οικοδόμημα πέραν του χιονώδους πελάγους παρέσχε προστασίαν να διανυκτερεύσουν· εδώ ήσαν ξυλάνθρακας και κλωνάρια ελάτης. Αμέσως άναψαν φωτιά, ετοίμασαν τα στρώματα, όσον τους ήτο δυνατόν καλύτερα. Οι άνδρες εκάθησαν γύρω 'στη φωτιά, ερροφούσαν τον καπνόν των και έπιναν το θερμόν αρωματικόν ποτόν των, το οποίον μόνοι των παρεσκεύασαν· και ο Ρούντυ είχε το μερτικό του από το ζεστό και ήρχισαν να διηγώνται διά τα μυστηριώδη Πνεύματα της χώρας των Άλπεων, διά τα παράδοξα γιγαντώδη φίδια μέσα εις τας βαθείας λίμνας, διά την νυκτερινήν λεγεώνα των δαιμονίων, που έφεραν τους κοιμωμένους διά του αέρος εις την αλλόκοτον πόλιν Βενετίαν η οποία κολυμβά· διηγήθησαν και για τον άγριον Βοσκόν, που βόσκει τα μαύρα πρόβατά του επάνω εις τα λειβάδια· αν και δεν τον βλέπει κανείς, ακούει όμως το κουδούνισμα, που κάνουν τα κουδουνάκια τους, και τα απαίσια βελάσματα, που κάνει το κοπάδι, κακό προμήνυμα. Ο Ρούντυ τα άκουγε προσεκτικά με περιέργειαν, αλλά χωρίς καθόλου φόβον, — δεν τον ήξευρε τι πράγμα είναι· και εκεί που άκουγε, του εφάνηκε 'σάν να άκουγε το δαιμονικόν υπόκωφον μούγκρισμα· ναι, εγίνετο περισσότερο ακουστόν, το άκουγαν ακόμη και οι άνδρες, εκρατούσαν την ομιλίαν των μέσα των, ενέτειναν την ακοήν των, και έλεγαν εις τον Ρούντυ πως δεν πρέπει να κοιμηθή.

Εσηκώθη Λίβας, εκείνος ο ισχυρός θυελλώδης άνεμος, που ρίχνεται από τα βουνά κάτω μέσ' στην κοιλάδα, και με την δύναμίν του τσακίζει τα δένδρα 'σάν να ήσαν ελαφρά καλάμια, και καταρρίπτει από την μίαν όχθην του ποταμού πέραν εις την άλλην τα σπίτια με τας δοκούς, όπως εμείς μεταθέτομεν της φιγούρες του ζατρικίου από την μια μεριά εις την άλλην.

Επέρασε μία ώρα επάνω κάτω και είπαν εις τον Ρούντυ, ότι ημπορεί να κοιμηθή, και αυτός κουρασμένος από την πορείαν απεκοιμήθη, όπως θα εκοιμάτο κατά στρατιωτικόν κέλευσμα.

Το πρωί εξεκίνησαν πάλιν· ο ήλιος εφώτιζε κατά την ημέραν αυτήν διά τον Ρούντυ νέα βουνά, νέους Παγώνας, νέα χιονοπέδια. Εισήλθον εις το καντόνιον Βαλαί εις τα νώτα του βουνού τα αντίθετα εκείνων, που βλέπει κανείς από το Γκρίντελβαλντ, αλλά μακράν ακόμη από την νέαν κατοικίαν. Άλλαι φάραγγες επαρουσιάζοντο, άλλοι βοσκοί, άλλα δάση, άλλα μονοπάτια, ως και αλλοιώτικα σπίτια και αλλοιώτικοι άνθρωποι, Αλλά τι είδους άνθρωποι! Ήσαν κακόμορφα, απαίσια, παχέα λευκοκίτρινα πρόσωπα, με βαρείς λαιμούς· δυσειδείς όγκοι κρέατος σαν σάκκοι κρεμασμένοι· ήσαν ηλίθιοι, εσύροντο προς τα εμπρός καχεκτικοί, και εκύτταζαν τους ξένους με ηλιθίους οφθαλμούς. Αι γυναίκες ιδίως εφαίνοντο αποτρόπαιοι. Αυτοί ήσαν οι άνθρωποι εις την νέαν κατοικίαν;

Ο ΘΕΙΟΣ

Εις το σπίτι του θείου, όπου έζη ο Ρούντυ, εφαίνοντο, δόξα τω Θεώ, οι άνθρωποι, όπως ήτο συνηθισμένος να

τους βλέπει. Εδώ ήτο ένας μόνον ηλίθιος· ένας πτωχός, ανεπαρκούς διανοίας νέος, από αυτά τα αξιοθρήνητα πλάσματα, τα οποία εις το καντόνιον Βαλαί ζουν διαρκώς εν εγκαταλείψει, από οικίας εις οικίαν, και μένουν εις κάθε οικογένειαν κάνα δυο μήνας. Ο καύμένος ο Σάπερλι ήτο ακριβώς εις του θείου, όταν έφθασεν ο Ρούντυ.

Ο θείος ήτο ακόμη δεινός κυνηγός και ήτο και βαρελοποιός· η σύζυγός του ήτο μικρόν ζωηρόν πλάσμα με πρόσωπον πουλιού, 'μάτια 'σάν του αετού και μακρόν λαιμόν σκεπασμένον έως επάνω κι' επάνω με χνούδι.

Εδώ όλα ήσαν διά τον Ρούντυ νέα· ενδυμασία, ήθη και έθιμα και αυτή η γλώσσα· εν τούτοις το αυτί του παιδιού γρήγορα θα εμάνθανε να την εννοή. Εδώ εφαινετο ευμάρεια σχετικώς με την προτέραν του παππού κατοικίαν. Το δωμάτιον ήτο μεγαλύτερον, οι τοίχοι ήστραπτον από τα εκ του κυνηγίου αναθήματα εκ των αιγάγρων και στιλβωμένα έλαμπον τα κυνηγετικά όπλα· επάνω από την πόρτα εκρέμετο εικόνισμα της Θεομήτορος· δροσερά τριαντάφυλλα των Άλπεων και αναμμένο κανδήλι ήσαν εμπρός της.

Ο θείος, καθώς είπομεν, ήτο ο δεινότερος κυνηγός αιγάγρων όλης της χώρας και ήτο και άριστος οδηγός. Εις αυτό το σπίτι θα ήτο ο Ρούντυ το χαϊδεμένο παιδί. Υπήρχε εδώ βέβαια και ένα άλλο χαϊδεμένο δηλαδή ένα γέρικο, τυφλό και κουφό σκυλί, που δεν επήγαινε πλέον μαζί εις το κυνήγι, αλλά πρώτα το έπαιρναν. Δεν είχαν λησμονήσει τα καλά του τα χαρίσματα από τα πριν χρόνια και διά τούτο ελογαριάζετο τώρα το ζών με τα μέλη της οικογενείας και ελάμβανε και περιποιησεις. Ο Ρούντυ εχάιδευσε τον σκύλον, αλλά αυτός δεν έκαμε πλέον σχέσεις με τους ξένους και ξένος ήτο ο Ρούντυ ακόμη· δεν έμεινεν όμως μακρόν χρόνον ξένος· έπιασε γρήγορα ρίζες και 'στο σπίτι και 'στην καρδιά,

«Εδώ εις το καντόνιον Βαλαί δεν είναι και τόσο άσχημα, έλεγεν ο θείος· «και έχομεν και αιγάγρους, που δεν εκλείπουν γρήγορα, όπως τα πλατώνια· εδώ είναι πολύ καλύτερα τώρα από τα παλαιότερα χρόνια· όσα καλά κι' αν διηγούνται για να τιμήσουν της παληές ημέρας, οι δικές μας είναι καλύτερες· ο σάκκος είναι ανοικτός, φυσάει αεράκι μέσα 'στην κλεισμένη γύρω-γύρω κοιλάδα μας. Πάντοτε παρουσιάζεται κάτι καλύτερο, όταν το μεταχειρισμένο πέφτη!» έλεγεν ο θείος· και όταν ο θείος ήτο διαχυτικός εις ανακοινώσεις, διηγείτο διά τα χρόνια της νεότητός του και πέραν επάνω έως τα πολύ ακμαία χρόνια του πατέρα του, όταν το Βαλαί καθώς αυτός εξεφράζετο — ήτο ακόμη σάκκος κλεισμένος γεμάτος από πολλούς ασθενείς, αξιοθρήνητους ηλιθίους. «Αλλά οι Γάλλοι στρατιώται ήλθαν μέσα στον τόπον μας, ήτανε σωστοί γιατροί· εκτύπησαν την αρρώστια και την εξεπάστρεψαν και εκτύπησαν και τους ανθρώπους και τους επάστρεψαν και αυτούς· το κτύπημα το ήξευραν οι Γάλλοι να το κτυπούν πολεμώντες κατά διαφόρους τρόπους· και τα κορίτσα, το καταλάβαιναν και αυτά επίσης». Εδώ έλεγε αυτά ο θείος, έκανε το μάτι 'στην γυναίκα του, η οποία ήτο γαλλικής καταγωγής και εγέλασε. Οι Γάλλοι εκτύπησαν γερά και της πέτρες. Εκτύπησαν τους βράχους και έκοψαν τον δρόμον του Σιμπλόν, ένα δρόμον, που αν εγώ 'πώ εις ένα παιδί τριών χρόνων:

— Πήγαινε κάτω 'στην Ιταλία, κράτησε μόνον γραμμή το δρόμο! το παιδί θα φθάση χωρίς να λαθέψη εις την Ιταλίαν, αρκεί να κρατηθή γραμμή επάνω εις τον δρόμο! Ύστερα ετραγουδούσε ο θείος ένα γαλλικόν άσμα και εφώναζε: Ουρρά! και «Ζήτω Ναπολέων ο Βοναπάρτης!»

Εδώ ήκουσεν ο Ρούντυ διά πρώτην φοράν να διηγούνται περί Γαλλίας, περί της Λυών, της μεγάλης πόλεως επί του Ροδαινού: είχε πάει εκεί ο θείος.

Δεν επέρασαν πολλά χρόνια και ο Ρούντυ έγινεν ευσταλής αιγάγρων κυνηγός· ήτανε από αυτό το πανί, έλεγεν ο θείος· και αυτός τον εδίδαξε να κρατή το όπλον και του έμαθε σημάδι και σκοποβολή· τον έπαιρνε μαζί του εις το βουνό, όταν ήτο καιρός του κυνηγίου και τον συνεβούλευσε να πιη ζεστό αίμα αιγάγρου, γιατί αφαιρεί από τον κυνηγόν τον ίλιγγον· τον έμαθε ακόμη να διακρίνη τον καιρόν, οσάκις επάνω εις τα διάφορα βουνά τυχαίνει να κυλιώνται αι χιονοστιβάδες, το μεσημέρι ή το βράδυ, αναλόγως των περιστάσεων βέβαια, που αι ακτίνες, του ηλίου επιδρῶσιν εις αυτάς. Τον εδίδαξε να εντείνη την προσοχήν του εις τας αιγάγρους και το πήδημά των, ώστε εις το πήδημα να ημπορή να στέκεται στα πόδια του και αυτός και να στερεώνεται· και αν μέσα εις της σχισμάδες των βράχων δεν είναι καθόλου στήριγμα διά τα πόδια, τότε πρέπει ο άνθρωπος να γαντζώνη με τους αγκῶνας, με τους μηρούς και με τας κνήμας, και ακόμη και με τον τράχηλον να σφικτοδαγκώση, όταν το απαιτήση η περίστασις. Αι αίγαγροι είναι πονηροί, τοποθετούν προφυλακάς· αλλά ο κυνηγός πρέπει να είναι συνετώτερος, να τας απομακρύνη από τα ίχνη του, ώστε να μη τον παίρνουν αυταί μυρωδιά, και να τας αποπλανήση.

Μίαν ημέραν ο Ρούντυ ήτο εις το κυνήγιον με τον θείον· εκρέμασε ο θείος το ένδυμά του και το καπέλλο του επάνω στο ορεινό ραβδί του και εξέλαβον αι αίγαγροι το ραβδί για άνθρωπον.

Το μονοπάτι των βράχων ήτο στενόν, μάλιστα σχεδόν δεν υπήρχε μονοπάτι, αλλά στενότατον πεζούλι κατά μήκος της χαινούσης αβύσσου. Η χιών, που εξετείετο εδώ, ήτο μισολυωμένη, το πέτρωμα εθρύπτετο, άμα το επατούσε κανείς, γι' αυτό ο θείος εξηπλώθη χάμω και εσύρετο σκαρφαλωτά προς τα επάνω. Κάθε κομματάκι, που απεσπάτο από τον βράχον, έπιπτε και ανεπάλλετο, επήδα και εκυλιετο από τον ένα βράχον εις τον άλλον μέχρις ότου έφθανε εις το βάθος και εκεί ησύχαζε. Ο Ρούντυ εστέκετο εκατόν περίπου βήματα όπισθεν του θείου, επάνω εις στερεάν κορυφήν προεξέχοντος βράχου. Από εδώ παρετήρησε μέγαν γυπαετόν, ο οποίος έκαμε κύκλους εις τον αέρα και έμεινε μετέωρος επάνω από τον θείον· ήθελε πετώντας να τον κτυπήση με τας πτέρυγας του και να τον ρίψη μέσα εις την άβυσσον, για να τον κάμη λείαν του. Ο θείος μάτια είχε μόνον διά την αίγαγρον, η οποία με το μικρόν της εφαινετο εις την αντικρυνήν του βράχου χαράδραν· ο Ρούντυ εκάρφωσε το 'μάτι του επάνω εις το πτηνόν και το εκατάλαβε πλέον τι ήθελε· εστάθη λοιπόν έτοιμος για να τραβήξη το όπλον. Τότε ανεπήδησεν αιφνιδίως η αίγαγρος, ο θείος επυροβόλησε και επέτυχε το ζών η θανατηφόρος σφαίρα, αλλά το μικρόν επήδησε πέρα, 'σάν να ήτο μακρά ζωή ησκημένη εις την φυγήν και τον κίνδυνον. Το μέγα πτηνόν επτοήθη από τον κρότον του πυροβολισμού και ετράπη άλλην διεύθυνσιν· ο θείος δεν ήξευρε τίποτε περί του κινδύνου, μέσα εις τον οποίον εκρεμάσθη· κατόπιν το έμαθε από τον Ρούντυ.

Ενώ επέστρεφον εις το σπίτι των ευθυμότατοι και ο θεός εσφύριζεν ένα άσμα των χρόνων της νεότητάς του, άκουσαν αφνιδίως ήχον χαρακτηριστικόν να έρχεται από εκεί κοντά των· εκύτταξαν γύρω των και εκεί υψηλά επάνω εις την κλιτύν των βράχων υψώθη το χιονώδες επικάλυμμα και εκινήθη κυματοειδώς 'σάν ένα τμήμα απλωμένου λιναριού, όταν ο άνεμος πνέων φέρεται εις αυτό. Τα χιονώδη κύματα έσκασαν και διελύθησαν, αυτά τα πρότερον ολισθηρά και ως πλάκες μαρμάρου στερεά, εις ορμητικά ύδατα, τα οποία αφρισμένα εβρόντουν ως υπόκωφοι κεραυνοί· ήτο χιονοστιβάς, η οποία κατεκρημνίζετο όχι επάνω εις τον Ρούντυ και τον θεϊόν, αλλά πλησίον των, πολύ πλησίον των.

— Κρατήσου στερεά Ρούντυ! εφώναξε ο θεός· «στερεά με όλην την δύναμίν σου!»

Και ο Ρούντυ αγκάλιασε και εγάντζωσε τον κορμόν του πλησιεστάτου δένδρου· ο θεός εσκαρφάλωσε επάνω εις το δένδρον και εκρατήθη εκεί στερεά, ενώ η χιονοστιβάς εκυλίσθη πολλούς πόδας μακράν από αυτούς· αλλά η Ατμοσφαιρική Πίεσις, η φτερούγα της θυελλωδώς κατρακυλιομένης Χιονοστιβάδος συνέτριψε γύρω δένδρα και θάμνους, 'σάν να ήσαν ξηρά καλάμια και τα έρριψε γύρω γύρω μακράν. Ο Ρούντυ ήτο εκεί χάμω εις το έδαφος μαζωμένος και συγκαθισμένος· ο κορμός του δένδρου, επί του οποίου εκρατείτο σφικτά, αποσπαθείς σαν να εκόπη με πριόνι, εξεσφενδονίσθη μακράν· και εκεί ανάμεσα εις τους σπασμένους κλάδους έκειτο εκτάδην ο θεός με συντριμμένην την κεφαλήν· τα χέρια του ήσαν ακόμη ζεστά, αλλά το πρόσωπόν του δεν ανεγνωρίζετο πλέον. Ο Ρούντυ εστέκετο εκεί ωχρός και τρέμων. Ήτο ο πρώτος της ζωής του τρόμος, η πρώτη φρίκη, την οποίαν ησθάνθη.

Αργά το βράδυ επανήλθε φέρων την είδησιν του θανάτου εις το σπίτι, το οποίον τώρα έγινε σπίτι πένθους. Η γυναίκα δεν εύρισκε δάκρυα· και μόνον, όταν έφεραν το πτώμα, εξέσπασεν η οδύνη. Ο καϋμένος ο ηλίθιος εχώθη μέσα εις το κρεβάτι του· δεν τον είδε κανείς όλην την άλλην ημέραν, και μόλις το βράδυ ήλθε προς τον Ρούντυ.

— Γράψε μου ένα γράμμα! Ο Σάπερλι δεν 'ξέρει να γράφη! Ο Σάπερλι μπορεί να πάη το γράμμα 'στο ταχυδρομείον!

— Γράμμα εκ μέρους σου, είπεν ο Ρούντυ· «και προς ποίον;»

— Προς τον κύριον Χριστόν!

— Προς ποίον, λέγεις;

Και ο βλάκας, όπως έλεγαν τον ηλίθιον, εκύτταζε με συγκινητικόν βλέμμα τον Ρούντυ, συνέδεσε τα χέρια του και είπεν επισήμως και ευλαβώς: «Ιησούν Χριστόν! Ο Σάπερλι θέλει να του στείλη γράμμα, να τον παρακαλέση, ότι ο Σάπερλι πρέπει να πεθάνη και όχι ο κύριος του σπιτιού εδώ!»

Ο Ρούντυ του έσφιξε το χέρι και του είπε· «Η επιστολή δεν πηγαίνει εκεί! Δεν μας τον δίνει πίσω!»

Δεν ήτο εύκολον να τον διαφωτίση ο Ρούντυ περί του αδυνάτου.

— Τώρα είσαι το στήριγμα του σπιτιού», του είπε η θεία και ψυχομητέρα του και ο Ρούντυ πράγματι έγινε.

Η ΜΠΑΜΠΕΤΤΑ

Ποιος είναι ο εξοχώτερος σκοπευτής εις το καντόνιον Βαλαί; Αυτό το ήξευραν πλέον αι αίγαγροι: «Φυλάξου από τον Ρούντυ!» ημπορούσαν να 'πούν.

Ποιός είναι ο κομψότερος σκοπευτής;

— Είναι ο Ρούντυ! έλεγαν τα κορίτσα, αλλά δεν έλεγαν: «Φυλάξου από τον Ρούντυ!»

Αυτό δεν το έλεγαν ούτε και αι σοβαράι μητέρες, διότι και εις αυτάς ένευεν, επίσης φιλικώς, όπως και εις τα νεαρά κοράσια. Πόσον ήτο τολμηρός και φαιδρός! αι παρειάι του ήσαν ηλιοκαείς, οι οδόντες του ζωηροί και λευκοί, οι οφθαλμοί του σπινθηροβολούντες μέλανες· ήτο κομψός νέος είκοσι χρόνων. Το παγερόν ύδωρ δεν ημπορούσε να τον βλάψη, όταν εκολύμβα. Ημπορούσε 'σάν ψάρι να στρέφεται και να γυροβολά μέσα εις το νερό, ημπορούσε και να σκαρφαλώνη καλύτερα από κάθε άλλον και να προσκολλάται στερεά επάνω εις τας πλευράς των βράχων σαν κοχλίας· είχε ισχυρά νεύρα και τένοντας, και αυτό το εδεικνυεν εις το πήδημα, που το έμαθε πρώτα από την γάτα και κατόπιν από την αίγαγρον. Ο Ρούντυ ήτο ο καλύτερος οδηγός, εις τον οποίον ημπορούσε κανείς να έχη εμπιστοσύνην· ημπορούσε να σχηματίση ολόκληρον περιουσίαν ως οδηγός· και η βαρελοποιία, που του είχε διδάξει ο θεός του, αλλά δεν του ήρεσε — το κυνήγιον των αιγάγρων ήτο η χαρά του — του προσεπόριζε και αυτή χρήματα. Ο Ρούντυ ήτο, όπως λέγουν, καλός γαμβρός, αρκεί μόνον να μην ήθελε να αποβλέψη εκτός της κοινωνικής του σειράς. Ήτο χορευτής, που τα κορίτσα τον έβλεπαν 'στο όνειρόν των αλλά και τον οποίον και το ένα και το άλλο και ξύπνια τον περιέφεραν μαζί των μέσα εις τας σκέψεις των.

«Εμένα εφίλησεν εις τον χορόν!» έλεγεν εις την προσφιλεστέραν φίλην της η Αννέτα, η κόρη του διευθυντού του Σχολείου, αυτό όμως δεν έπρεπε να το 'πη ούτε και εις την στενοτέραν της φίλην. Τέτοια πράγματα δεν

είναι εύκολον να τα κρατήσει κανείς μυστικά· είναι σαν άμμος μέσα εις κόσκινον, και τρέχει έξω· μετ' ολίγον ήξευραν όλοι, ότι ο Ρούντυ, αν και ήτο καλό παλληκάρι, όμως έδινε φιλιά εις τον χορόν και μόλα ταύτα δεν είχε φιλήσει ίσα ίσα εκείνην, που θα εφίλούσε με όλην του την καρδιά.

«Μάλιστα αυτός!», έλεγεν ένας γέρων κυνηγός, «που εφίλησε την Αννέτταν εις τον χορόν, έχει αρχίσει με το Α και θα φιλήση πέρα και πέρα όλον το αλφάβητον.

Ένα φιλί εις τον χορόν ήτο όλο-όλο, που αι ακούραστοι γλώσσαι ηδύναντο έως τώρα περί αυτού να είπουν· πραγματικώς είχε φιλήσει την Αννέττα και μόλα ταύτα καθόλου δεν ήτο αυτή το άνθος της καρδιάς του.

Κάτω εις την κοιλάδα κοντά εις το Βεξ ανάμεσα εις της μεγάλης καρυδιές, πλησίον εις μικρόν ορμητικόν χείμαρρον κατώκει ο πλούσιος μυλωθρός· η κατοικία του ήτο μέγα κτίριον με τρία πατώματα, με μικρούς πύργους· οι πύργοι ήσαν στεγασμένοι με σχίζες και ήσαν στρωμένοι επάνω με πλάκας λευκοσιδήρου που κατέλαμπον εις το φως του ηλίου και της σελήνης. Ο μεγαλύτερος πύργος είχε ως ανεμοδείκτην βέλος αστράπτων, το οποίον διετρύπα μήλον και υπενθύμιζε βέβαια του Τέλλου την τόξευσιν. Ο Μύλος ήτο κομψός και εδεικνυεν ευπορίαν, μάλιστα και τον εζωγράφιζον και τον περιέγραφον· αλλά την κόρην του μυλωθρού, δεν ήτο δυνατόν κανείς ούτε να την ζωγραφίση ούτε να την περιγράψη — έτσι τουλάχιστον είχαν ειπή εις τον Ρούντυ — και όμως ήτο ζωγραφισμένη μέσα 'στην καρδιά του· τα μάτια της ακτινοβολούσαν εκεί τόσον 'σάν να ήτο αληθινή φωτιά εκεί μέσα· έξαφνα είχεν εισβάλη εκεί μέσα, όπως εισβάλλει κάθε φωτιά και το παραδοξότερον μάλιστα ήτο, ότι η κόρη του μυλωθρού, η ωραία Μπαμπέττα, δεν είχε καμμίαν ιδέαν δι' αυτό το πράγμα· αυτή και ο Ρούντυ δεν είχαν ακόμη ούτε λέξιν ανταλλάξει μεταξύ των.

Ο μυλωθρός ήτο πλούσιος, και αυτός ο πλούτος ανέβαζε την Μπαμπέττα πολύ ψηλά, που ήτο δύσκολον να την πιάσουν. Αλλά τίποτε δεν είναι τόσον ψηλά, που να μη ημπορή κανείς να το φθάση. Αρκεί να σκαρφαλώση. Και να πέση κανείς δεν μπορεί, αν δεν το σκεφθή. Την διδασκαλίαν αυτήν την είχε ο Ρούντυ από το σπίτι του.

Έτυχε να έχη ο Ρούντυ να διακανονίση κάποτε κάτι εις το Βεξ· έως εκεί ήτο ολόκληρον ταξειίδι και ο σιδηρόδρομος δεν είχε ακόμη γίνει. Από τον παγώνα του Ροδανού κατά μήκος εις τους πρόποδας του Σιμπλόν μεταξύ πολλών υψωμάτων βουνών, τα οποία διαδέχονται άλληλα, εκτείνεται η ευρεία του Βαλαί κοιλάς με τον κραταιόν ποταμόν της, τον Ροδανόν, όστις συχνά εξέρχεται από την κοίτην του και κατακλύζει αγρούς και οδούς, καταστρέφων τα πάντα. Μεταξύ των πόλεων Σιών και αγίου Μαυρικίου η κοιλάς σχηματίζει μίαν κύρτωσιν, κάμπτεται σχηματίζων ανγκώνα, και γίνεται τόσον στενή όπισθεν του αγίου Μαυρικίου, ώστε έχει θέσιν μόνον διά την κοίτην του ποταμού και διά την μικράν αμαξιτήν οδόν. Εδώ προ του καντονίου Βαλαί, το οποίον περατούται εις αυτό το μέρος, ίσταται παλαιός πύργος ως φρουρός, και βλέπει πέραν της μαρμαρίνης γεφύρας προς το επί της άλλης πλευράς τελωνείον. Εκεί αρχίζει το καντόνιον Βωντ. Η εγγυτάτη πόλις η ουχί πολύ απέχουσα εντεύθεν είναι το Βεξ.

Εδώ εις κάθε βήμα το παν είναι εις σφρίγος και ογκούται εν αφθονία και τρυφή· νομίζει κανείς, ότι ευρίσκεται μέσα εις κήπον με καστανιές και καρυδιές· κάπου-κάπου προβάλλουν κυπαρίσια και ροδιές· εδώ είναι μεσημβρινή θερμότης 'σάν να ευρίσκεται κανείς εις την Ιταλίαν.

Ο Ρούντυ έφθασεν εις το Βεξ και εφρόντισε περί εκείνου, το οποίον είχε να κανονίση εδώ, και περιήλθε την πόλιν αλλά ούτε καν υπηρέτην του Μύλου όχι την Μπαμπέτα επήρε το 'μάτι του. Αυτό δεν ήτο, όπως επερίμενε

Άρχισε να βραδυάζη· η ατμόσφαιρα ήτο πεπληρωμένη με το άρωμα του αγρίου θυμαριού και της ανθισμένης φιλύρας· γύρω γύρω εις τα πράσινα από τα δάση βουνά ήτο απλωμένος ο φωτεινός υποκύανος του αιθέρος πέπλος· βαθεία και ευρεία εβασίλευε γαλήνη· όχι η γαλήνη του ύπνου ή του θανάτου, όχι! ήτο 'σάν να εκρατούσε η όλη φύσις την αναπνοήν της, 'σάν να ησθάνετο τον εαυτόν της διευθετημένον διά να φωτογραφηθή η εικών της επάνω εις το γαλανόν του ουρανού βάθος. Εδώ και εκεί, ανάμεσα εις τα δένδρα, επάνω εις τους πρασίνους αγρούς ήσαν στημένα δοκοί, αι οποίαι υπεστήριζον τα τηλεγραφικά σύρματα, άτινα διήρχοντο την ήρεμον κοιλάδα· εις μίαν από αυτάς τας δοκούς εστηρίζετο ένα πράγμα τόσον ακίνητον, ώστε ημπορούσε κανείς να το εκλάβη κορμόν δένδρου: ήτο ο Ρούντυ· εστέκετο εκεί τόσον ήσυχα, όπως ήτο κατ' αυτήν την στιγμήν και όλον το περιβάλλον δεν κοιμάται, ακόμη περισσότερον δεν είναι νεκρός! αλλά όπως συχνά συμβαίνει να πετώσι διά των τηλεγραφικών συρμάτων ανθρώπινα περιστατικά — στιγμαί του βίου μεγάλης σημασίας διά τα άτομα — χωρίς το σύρμα να το δηλώση διά τρόμου ή άλλου θορύβου, ούτω διά μέσου του ηρέμου Ρούντυ έτρεμον αι κραταιαί, αι πανσθενείς του σκέψεις: η ευτυχία της ζωής του ήτο εις το εξής εις αδιαλείπτως σταθεράν σκέψιν. Οι οφθαλμοί του προσηλώθησαν εις έν σημείον, εις έν φως, το οποίον διά μέσου των φυλλωμάτων εφαινετο εις την κατοικίαν του μυλωθρού, όπου έμενε η Μπαμπέττα.

Με αυτόν τον τρόπον όπως ίστατο ο Ρούντυ ακίνητος, θα ενόμιζε κανείς, ότι σημαδεύει αίγαγρον· αλλά αυτός ο ίδιος ήτο αυτήν την στιγμήν όμοιος με αίγαγρον, η οποία επί τινα λεπτά δύναται να σταθή σαν να είναι από λίθον πελεκημένη, και αιφνιδίως ανασκιρτά και τρέπεται εις φυγήν, εάν κανένα λιθάρι κατρακυλίση. Ακριβώς το ίδιο έκαμε και ο Ρούντυ: Μία σκέψις εκύλισε μέσα του.

«Ποτέ δεν αποθαρρύνομαι!» εφώνησε. «Μία επίσκεψις εις τον Μύλον! καλησπέρα εις τον μυλωθρόν, καλησπέρα εις την Μπαμπέττα. Δεν πέφτει κανείς, εάν δεν το σκεφθή. Πρέπει τέλος πάντων να με ιδή η Μπαμπέττα μια φορά. Θέλω να γίνω άνδρας της!»

Ο Ρούντυ εγέλα, είχε φαιδράς διαθέσεις και εβάδισε προς τον Μύλον. Ήξευρε τι ήθελε: ήθελε να έχη την Μπαμπέτταν.

Ο ποταμός με τον λευκοκίτρινον βυθόν του επάφλαζε τρέχων. Ιτέαι και φιλύραι εκρέμαντο επάνω από τα

σπεύδοντα νερά του.

Ο Ρούντυ εβάδισε όλο το μονοπάτι το προς την κατοικίαν του Μυλωθρού.

— Αλλά όπως λέει το τραγούδι των παιδιών:

«Μα 'στο σπίτι πού κανείς!
Μόνον βγαίν' η γάζα ευθύς!»&

Η γάτα του σπιτιού εστέκετο επάνω εις της σκάλες, εκύρτωνε την ράχη της και έλεγε: «Μιάου!» Αλλά ο Ρούντυ δεν εννοούσε τι του έλεγε· εκτύπησε· κανείς δεν τον άκουσε, κανείς δεν του άνοιξε την πόρτα. «Μιάου!» έλεγε η γάτα. Εάν ο Ρούντυ ήτο ακόμη παιδί, θα εκαταλάβαινε την γλώσσαν και θα εννοούσε, ότι η γάτα ήθελε να του 'πή ακριβώς: «Εδώ κανείς δεν είναι, 'στο σπίτι!» Κατ' ανάγκην λοιπόν επέρασε εις τον Μύλον, διά να ερωτήση, και εκεί έλαβε πληροφορίας, ότι ο Μυλωθρός είχε αποδημήσει πέραν εις το Ιντερλάκεν και μαζί με αυτόν και η Μπαμπέττα· ότι εκεί ήτο μεγάλη σκοπευτική εορτή, θα ήρχιζε την επαύριον και θα διήρκει οκτώ ολοκλήρους ημέρας. Θα ήσαν εκεί άνθρωποι από όλα τα γερμανικά καντόνια.

Καυμένη Ρούντυ! Θα έλεγε κανείς, ότι δεν είχε εκλέξει ευτυχή ημέραν διά την εις το Βεξ επίσκεψίν του. Τώρα έπρεπε να επιστρέψη. Επέστρεψε λοιπόν και εβάδισε πέραν προς τον άγιον Μαυρίκιον και την Σιών, προς την κοιλάδα της πατρίδος του, προς τα βουνά της πατρίδος του, αλλά δεν απεθαρρύνθη. Όταν ανέτειλε την άλλην ημέραν ο ήλιος, η εύθυμος διάθεσίς του ήτο πολύ μεγάλη, η οποία ποτέ ακόμη δεν είχε σβύσει.

— Η Μπαμπέττα είναι εις το Ιντερλάκεν, ταξειδίων πολλών ημερών από εδώ, έλεγε καθ' εαυτόν. Η προς τα εκεί οδός είναι μακρά, εάν κανείς πορευθή την ευρείαν λεωφόρον αλλά δεν είναι τόσο μακράν εάν κανείς αναιβή το βουνόν εγκαρσίως και ίσα ίσα αυτός είναι ο δρόμος διά κυνηγόν αιγάγρων. Αυτόν τον δρόμον τον εβάδισα προτήτερα· εκεί πέραν είναι η πατρίς μου, όπου ήμην εγώ παιδί κοντά 'στον παππού μου· και εις το Ιντερλάκεν είναι σκοπευτική εορτή! Θέλω να είμαι εκεί, και θέλω να είμαι ο πρώτος, και θέλω και να είμαι και κοντά εις την Μπαμπέτταν, όταν διά πρώτην φοράν κάμω τέλος πάντων την γνωριμίαν της!

Έρριψεν ο Ρούντυ εις τους ώμους του το ελαφρόν του ταγάρι με τα κυριακάτικά του, το όπλον του και τον κυνηγετικόν του σάκκον και ανέβαινε το βουνό την σύντομον οδόν, η οποία όμως ήτο πολύ μακρά. Αλλά η σκοπευτική εορτή ήρχισε μόλις αυτήν την ημέραν και θα διήρκει ολόκληρον την εβδομάδα και πέραν. Καθ' όλον αυτόν τον χρόνον θα έμενεν ο μυλωθρός και η Μπαμπέττα εις τους συγγενείς των εν Ιντερλάκεν, του είπαν. Ο Ρούντυ επέρασε το Γκέμμι, ήθελε να καταιβή εις το Γκρίντελβάλτ.

Δροσερός και φαιδρός εβάδισε προς τα άνω εις τον δροσερόν, ελαφρόν, δυναμωτικόν αέρα του βουνού. Η κοιλάς εβυθίζετο ολοένα κάτω αυτού βαθύτερον, ο ορίζων εγίνετο ευρύτερος· εδώ μία χιονοσκεπής κορυφή, πάρα πέρα άλλη και μετ' ολίγον η φωταυγής λευκή άλυσις των Άλπεων. Ο Ρούντυ ήξευρε το κάθε βουνόν· επλησίασε το Σρεκχόρν, το οποίον εκτείνει υψηλά εις τον κυανούν αιθέρα το πέτρινον δάκτυλό του, το πασπαλισμένο με χιόνι.

Τέλος πάντων εβγήκε επάνω εις την υψηλήν ράχην· αι χλοεραί βοσκαί κατήρχοντο βυθιζόμενοι προς την κοιλάδα της πατρίδος του· ο αήρ ήτο ελαφρός, ο νους ήτο ελαφρός· όρος και κοιλάς απήστραπτον εν πλησμονή με άνθη και χλόην. Η καρδιά του ήτο γεμάτη αίσθημα νεότητος, εις την οποίαν σκέψις γήρατος και θανάτου είναι μακράν. Η νεότης είναι να ζη κανείς, να κυριαρχή, να απολαύη. Ελεύθερος ως πτηνόν, ελαφρός ως πτηνόν ήτο ο Ρούντυ. Και αι χελιδόνες επετούσαν πλησίον του προηγούμενοι και εκελαϊδούσαν, όπως εκελαϊδούσαν, όταν ήτο παιδί.

«Εμείς και σεις, εσείς και 'μεις».
Το παν ήτο πτήσις και χαρά!

Εκεί από κάτω εξετείνετο η βελουδίνη των λειμώνων χλόη, κατεσπαρμένη με τα καστανόχροα ξύλινα σπίτια, η Λουτσίνη εβομβούσε και επάφλαζε. Παρετήρει ο Ρούντυ τον Παγώνα με τα κρυστάλλινα πράσινα χείλη και το λερωμένο χιόνι, έβλεπε μέσα την βαθείαν ρωγμήν, έβλεπε και τον Άνω Παγώνα και τον Κάτω. Οι κώδωνες της εκκλησίας εσήμαινον προς αυτόν ως να ήθελον να του σημάνουν με τους ήχους των: «καλώς ώρισες εις την πατρίδα σου!» Η καρδιά του έπαλλε δυνατώτερα, ωγκούτο τόσο, ώστε η Μπαμπέττα για μια στιγμή εξηφανίζετο καθ' ολοκληρίαν εκεί μέσα· τόσο μεγάλη εγίνετο η καρδιά του, τόσο εγέμιζε με αναμνήσεις.

Πάλιν εβάδισε την οδόν εκείνην, όπου μικρό παιδί με τα άλλα παιδιά εστέκετο και επώλει λεπτουργημένα σπιτάκια. Εκεί επάνω, 'πίσω από τα έλατα ήτο ακόμη το σπίτι του εκ μητρός πάππου του· ξένοι τώρα το κατοικούσαν. Παιδιά έτρεχον καθ' οδόν προς αυτόν· ήθελαν να του προσφέρουν εμπόρευμα· έν από αυτά του προσέφερε τριαντάφυλλον των Άλπεων· ο Ρούντυ εξέλαβε το ρόδον καλόν σημείον και ο νους του επήγεν εις την Μπαμπέτταν. Μετ' ολίγον επέρασε την γέφυραν, όπου ενώνονται αι δύο Λουτσίναι· τα φυλλοφόρα δένδρα ήσαν πυκνότερα εδώ, και η καρυδιές έρριχναν σκιάν. Ήδη έβλεπε την σημαίαν, η οποία εκυμάτιζε, τον λευκόν σταυρόν της επάνω εις την ερυθράν επιφάνειαν, όπως έχουν οι Ελβετοί και οι Δανοί· εμπρός του εξετείνετο το Ιντερλάκεν.

Ήτο αληθώς πόλις μεγαλοπρεπής, περισσότερο από κάθε άλλην, εσκέφθη ο Ρούντυ. Μικρά Ελβετική πόλις εν στολή Κυριακής. Αυτή δεν εφαινετο, όπως αι άλλαι πόλεις, βαρείαι, σωρός λιθίνων βαρειών οικιών, ξένη και απρόσιτος, επιφανής άνευ δημοτικότητας· όχι! Εδώ εφαινετο 'σάν να είχαν τρέξει επάνω από το βουνό τα ξύλινα σπίτια κάτω εις την πρασίην κοιλάδα και 'σάν να είχαν παραταχθή παρά τον διαυγή ορμητικώς με ταχύτητα βέλους ρέοντα ποταμόν, αλλά ολίγον πιο μέσα και αλλά πιο έξω, αλλ' όμως σχηματίζοντα κομψάς οδούς. Η πολυτελεστέρα όλων των οδών είχεν αληθώς αυξήσει εκταθείσα από την εποχήν, που ήτο εδώ παιδί

ο Ρούντυ· του εφάνη 'σάν να είχε γίνει από όλα τα κομψά σπιτάκια, που είχε ο παππούς του λεπτουργήσει και με τα οποία ήτο γεμάτη η σκευοθήκη, του σπιτιού· 'σάν να είχαν αυτά παραταχθή και 'σάν να ελάβον δυνάμεις και να αύξησαν, όπως και η παλαιές, η παμπάλαιες καστανιές. Το κάθε σπίτι ήτο ξενοδοχείον, όπως το ωνόμαζον, με κομψοτεχνημένην ξυλείαν περί τα παράθυρα και τα μπαλκόνια, με προεξέχουσας στέγην, κοσμημένην και κομψήν· εμπρός από κάθε σπίτι ήτο κήπος ανθέων προς την ευρείαν πλακοστρωμένην λεωφόρον· κατά μήκος αυτής ήσαν τα σπίτια· αλλά μόνον εις την μίαν πλευράν, γιατί αλλιώς θα εσκεπάζοντο αι δροσεραί χλοεραί νομαί, όπου περιδιέβαινον η αγελάδες με τα κουδούνια των περί τον λαιμόν, που εκουδούνιζαν, όπως επάνω εις τας υψηλάς Άλπεις. Αι βοσκαί περιεβάλλοντο από υψηλά όρη, τα οποία εις το μέσον υπεχώρουν τρόπον τινά προς τα πλάγια, διά να ημπορή κανείς ευκόλως να βλέπη καθαρά το ακτινοβολούν χιονοσκεπές όρος Γουνγκφράου, το οποίον είναι ωραιότερα σχηματισμένον από όλα τα βουνά της Ελβετίας.

Πόσοι κομψοί κύριοι και κυρίαί από ξένους τόπους! Τι διαρκής κίνησις των ανθρώπων από τα διάφορα καντόνια! Κάθε σκοπευτής είχε τον αριθμόν του της σκοποβολής εις ένα στεφάνι γύρω εις το καπέλλο του. Μουσική και άσμα, κασσελίτσες με λύρες, σάλπιγγες, φωναί, θόρυβος ήσαν εδώ. Οικίαί και γέφυραι ήσαν στολισμέναι, με εμβλήματα και στίχους. Σημαίες και σημαιούλες εκυμάτιζαν· τα όπλα εξεπυρσοκότουν την μίαν βολήν επάνω εις την άλλην και οι πυροβολισμοί ήσαν διά τα αυτιά του Ρούντυ η ωραιότερα μουσική· μέσα εις αυτήν την οχλοβοήν ελησμόνησε καθ' ολοκληρίαν την Μπαμπέτταν, που προς χάριν της μόλα ταύτα είχαν έλθει εδώ.

Οι σκοπευταί συνωθούντο εις την σκοποβολίαν και μετ' ολίγον ίστατο και ο Ρούντυ μεταξύ αυτών. Ήτο ο δεινότερος και ο ευτυχέστερος όλων. Διαρκώς η βολή του επετύγχανε μέσα το μαύρο σημάδι.

— Ποίος είναι τέλος πάντων ο ξένος νεαρός κυνηγός; ηρώτων.

— Ομιλεί τα Γαλλικά, που ομιλούμεν εις το καντόνιον Βαλαί. Εννοεί εν τούτοις πολύ καλά τα Γερμανικά μας, έλεγον μερικοί.

— Ως παιδί είχε ζήσει περί το Γκρίντελβαλτ, εγνώριζε κάποιος από τους κυνηγούς.

Και ήτο γεμάτος ζώην αυτός ο νεαρός ξένος. Τα 'μάτια του 'πετούσαν φλόγες, το βλέμμα του και ο βραχίον του ήτο εύστοχος, διά τούτο επετύγχανε. Η ευτυχία δίδει θάρρος και θάρρος είχε βέβαια διαρκώς ο Ρούντυ. Εντός ολίγου είχε συναγμένον εδώ κύκλον ξένων γύρω του· τον ετίμων, μάλιστα τον εσέβοντο. Η Μπαμπέττα είχεν εξαφανισθή εντελώς από την σκέψιν του. Τότε εκτύπησε τον ώμον του ένα βαρύ χέρι και κάποια βαθειά φωνή του ωμίλησεν εις την Γαλλικήν γλώσσαν. — Είσθε από το καντόνιον Βαλαί;

Ο Ρούντυ εστράφη και είδε ένα ερυθρωπόν φαιδρόν πρόσωπον, ένα παχύν άνδρα: Ήτο ο πλούσιος του Βεξ μλωθρός· με το μεγάλων διαστάσεων σώμα του έκρυπτε την λεπτήν, κομψήν Μπαμπέτταν, η οποία εν τούτοις επρόβαλε μετ' ολίγον με τα ακτινοβολούντα σκοτεινά μάτια της. Είχε κολακεύσει τον πλούσιον μλωθρόν, ότι ήτο κυνηγός από το καντόνιόν του εκείνος, που έρριπτε τας καλύτερας βολάς και ετιμάτο από όλους τους άλλους. Τώρα πράγματι ήτο ο Ρούντυ το αγαπημένο της τύχης παιδί: αυτό το πράγμα χάριν του οποίου περιώδευσε εδώ, και εδώ επί τόπου είχε σχεδόν λησμονηθή, τον ανεζήτηι αυτό.

Όταν συντοπίται συναντηθούν εις έν μέρος μακράν της πατρίδος των, τότε ομιλούν ο ένας με τον άλλον και κάνουν γνωριμίαν μεταξύ των. Ο Ρούντυ κατά την σκοπευτικήν εορτήν διά της επιτυχίας των βολών του ήτο ο πρώτος, όπως ο μλωθρός ήτο ο πρώτος εις την κοινωνίαν του Βεξ διά το χρήμα και τον κομψόν του Μύλον. Ούτω έσφιξαν οι δυο άνδρες τα χέρια, όπερ πρότερον μέχρι τούδε δεν είχαν κάμει· και η Μπαμπέττα επίσης έτεινεν εις τον Ρούντυ το χέρι με ειλικρινή συμπάθειαν και της έσφιξε αυτός το χέρι και την εκύτταζε με επίμονον βλέμμα, ώστε αυτή έγινε κατέρυθρος.

Ο μλωθρός διηγήθη περί της μακράς οδού, που είχαν έως εδώ ταξειδεύσει, και περί των πολλών μεγάλων πόλεων, τας οποίας είχαν ίδει· είχαν κάμει, κατά την ιδέαν του, μεγάλο ταξείδιον, και είχαν ταξειδεύσει με το ατμόπλοιον, με την ατμάμαξαν ως και με την ταχυδρομικήν άμαξαν.

— Εγώ ήλθα την σύντομον οδόν, είπεν ο Ρούντυ. «Ήλθα επάνω από τα βουνά· καμμιά οδός δεν είναι τόσο υψηλά, που να μην ημπορή κανείς να την διαβή.»

— Αλλά και να σπάση και τον λαιμόν! είπεν ο μλωθρός. «Και σεις μου φαίνεσθε ακριβώς 'σάν να εσπάσατε επί τέλους τον λαιμόν σας. Είσθε πολύ ριψοκίνδυνος!» — Ω! δεν πέφτει κάτω κανείς, εάν δεν το σκεφθή, είπεν ο Ρούντυ.

Οι συγγενείς του μλωθρού εν Ιντερλάκεν, εις επίσκεψιν των οποίον ο μλωθρός και η Μπαμπέττα είχαν έλθει, προσεκάλεσαν τον Ρούντυ να καταλύση εις το σπίτι των, αφού ήτο από το ίδιον καντόνιον, οπόθεν και ο μλωθρός. Αυτό ήτο επίκαιρος προσφορά· η ευτυχία ήτο ευνοϊκή εις τον Ρούντυ, όπως είναι πάντοτε εις εκείνον, ο οποίος οικοδομεί επί του εαυτού του, και σκέπτεται ότι: «Ο Θεός μας δίδει τα καρύδια αλλά και δεν μας τα σπάει».

Ο Ρούντυ εκάθισεν εκεί εις τους συγγενείς του μλωθρού 'σάν να ανήκεν εις την οικογένειαν· εκένωσαν και τα ποτήρια εις υγείαν του αρίστου σκοπευτού. Η Μπαμπέττα συνέκρουσε το ποτήριόν της και ο Ρούντυ ευχαρίστησε διά την πρόποσιν.

Κατά την εσπέραν επήγαν όλοι περίπατον επεριπάτησαν την ωραίαν κατά μήκος των μεγαλοπρεπών ξενοδοχείων οδόν κάτω από τας παλαιάς καρυδέας· και τόσοι άνθρωποι ήσαν εκεί, τόσοσ συνωστισμός, ώστε ηναγκάσθη ο Ρούντυ να προσφέρη τον βραχιόνά του εις την Μπαμπέτταν. Έχαιρε τόσοσ πολύ, διότι

συνήντησεν ανθρώπους από το Βωνττ, έλεγε αυτός· Βωνττ και Βαλαί ήσαν πολύ καλά γειτονικά καντόνια. Εξέφραζε την χαράν του τόσον εγκαρδίως, ώστε δεν ημπόρεσε να παραλείψη η Μπαμπέττα να του σφίξη το χέρι δι' αυτό. Επήγαιναν ο ένας κοντά εις τον άλλον 'σάν να ήσαν παλαιοί γνώριμοι. Η Μπαμπέττα ωμιλούσε και διηγείτο· και της ήρμοζε πολύ καλά, — ενόμιζε ο Ρούντυ· να κάνει παρατηρήσεις διά το γελοίον και υπερβολικόν, που είχαν αι ξένοι κυρίαι εις τα ενδύματά των και εις το βάδισμά των· αυτό δεν το έκαμε διά να τας χλευάση, επειδή ημπορεί να ήσαν ενάρετοι άνθρωποι και μάλιστα αγαπητοί και αγαθοί· αυτό το ήξευρε καλά η Μπαμπέττα, γιατί και αυτή η ίδια είχε μίαν ανάδοχον, που ήτο επιφανής Κυρία Αγγλίσ, τοιαύτη. Προ δεκαοκτώ ετών, όταν εβαπτίσθη η Μπαμπέττα, είχε έλθει αυτή η νονά της εις το Βεξ. Είχε δωρήσει εις την Μπαμπέτταν την πολύτιμον καρφίτσα, που εφορούσε εις το στήθος της. Είχε γράψει δύο φορές η νονά, και το έτος τούτο θα συνηντώντο με αυτήν και τας θυγατέρας της εδώ εις το Ιντερλάκεν. Αι θυγατέρες ήσαν ανύπανδροι τριάκοντα περίπου χρόνων, ενώ αυτή ήτο μόλις δεκαοκτώ.

Το μικρό γλυκύ στόμα δεν έμενε ήσυχο ούτε μια στιγμή, και ό,τι έλεγε η Μπαμπέττα ηχούσε εις τα ώτα του Ρούντυ ως πράγμα μεγίστης σπουδαιότητος· και αυτός πάλιν διηγείτο, ό,τι είχε να διηγηθή· δηλαδή πόσας φορές επήγεν εις το Βεξ, ότι εγνώριζε καλά τον Μύλον, και πόσας φορές είχε ιδεί την Μπαμπέτταν, ενώ αυτή κατά πάσαν πιθανότητα ποτέ δεν τον είχε παρατηρήσει· και ότι τώρα τελευταίως, όταν επήγεν εις τον Μύλον και μάλιστα με πολλές σκέψεις, τας οποίας δεν ηδύνατο να εκφράση, απουσίαζον αυτή και ο πατήρ της μακράν ταξειδιώται, αλλά μόλα ταύτα όχι τόσον μακράν, ώστε να μην ημπορή να σκαρφαλώση επάνω εις τα τείχη, τα οποία καθίστων την οδόν μακράν.

Μάλιστα, αυτό έλεγε και έλεγε πάρα πολλά· έλεγε δηλαδή, ότι ευχαρίστως ηδύνατο να υποφέρη την επίπονον οδόν και ότι προς χάριν της και όχι χάριν της σκοπευτικής εορτής ήλθεν.

Η Μπαμπέττα έγινεν άφωνος εις όλα αυτά· ήτο 'σάν να της απήτει να υποφέρη πάρα πολύ.

Ενώ αυτοί έκαμαν προς τα εκεί την περιήγησίν των, έδυσεν ο ήλιος 'πίσω από την κλιτύν του βράχου. Η Γιουγκφράου υψούτο εκεί εν μεγαλοπρεπεία και λαμπρότητι περιβαλλομένη από τον δασώδη πράσινον στέφανον των εγγύς ορέων. Πάντες εσταμάτησαν και εθεώντο το κάλλος της φύσεως. Και ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα ησθάνοντο και αυτοί την από ταύτης μαγείαν.

— Πουθενά δεν είναι ωραιότερα από εδώ; έλεγε η Μπαμπέττα.

— Πουθενά! έλεγε ο Ρούντυ και εκύτταζε την Μπαμπέτταν.

— Αύριον πρέπει να επανέλθω εις το σπίτι! έλεγε ο Ρούντυ, ολίγας στιγμάς βραδύτερον.

— «Έλα να μας επισκεφθής εις το Βεξ!» επιθύρησεν η Μπαμπέττα. «Θα ευχαριστηθή ο πατέρας».

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΟΔΟΝ

Ω! πόσα είχε να φέρη ο Ρούντυ, όταν την αμέσως επομένη επανήρχετο εις το σπίτι του επάνω από τα υψηλά βουνά· Μάλιστα! είχε τρία αργυρά ποτήρια, δύο ωραία όπλα, και ένα άργυρο μπρίκι· το μπρίκι θα το μετεχειρίζετο, όταν θα έκανε νοικοκυριό. Αλλά αυτά όλα δεν ήσαν το σπουδαιότερον· κάτι σπουδαιότερον, κραταιότερον έφερε, ή τον έφερεν επάνω από τα υψηλά βουνά προς την πατρίδα του. Ο καιρός εν τοσούτω ήτο τραχύς, φαιός, βροχερός και βαρύς. Τα σύννεφα κατέπιπτον σαν πένθιμος πέπλος από τα ύψη των βουνών και περιέβαλλον την ακτινοβολούσαν κορυφήν. Από το βάθος του δάσους αντήχουν τα καταφερόμενα τελευταία του πελέκεως κτυπήματα και οι κορμοί των δένδρων κατεκυλίοντο εις τας κλιτύς του όρους· από το ύψος επάνω εφάινοντο ως λεπταί ράβδοι και όμως ήσαν ως οι μεγαλύτεροι των πλοίων ιστοί. Η Λουτσίνη παφλάζουσα έκρουε την μονότονον συμφωνίαν της, ο άνεμος εσφύριζε, τα σύννεφα εταξειδέυον.

Εκεί αιφνιδίως ήλθε πλησιέστατα εις τον Ρούντυ μία νέα κόρη. Δεν είχε παρατηρήσει την κόρην προτήτερα, παρά μόνον, όταν ήλθε εντελώς κοντά εις το πλευρόν του. Ήθελε και αυτή να ανεβή επάνω εις τους βράχους. Της κόρης τα μάτια εξήσκουν ιδιάζουσαν επιβολήν· ηναγκάζετο κανείς να κυττάζη εξάπαντος μέσα εις αυτά· ήσαν όλως διόλου παράξενα, διαυγή σαν κρύσταλλος, βαθιά, βαθιά, ατελεύτητα.

— Έχεις ερωμένον; ηρώτησεν ο Ρούντυ. Αι σκέψεις του κατηυθύνοντο όλαι εις τον έρωτα.

— Δεν έχω! απήνησε το κορίτσι και εγελούσε· αλλά όμως εφάινετο 'σάν να μην ήσαν αληθινά τα λόγια της. «Ας μην κάνωμεν όμως λοξοδρομίας!» είπε αυτή. «Πρέπει να πάμε αριστερώτερα, διότι είναι συντομώτερος έτσι ο δρόμος».

— Βέβαια, διά να κρημισθώμεν μέσα 'σε καμμιά χαράδρα πάγου!» είπε ο Ρούντυ. «Δεν ηξεύρεις τον δρόμον καλά-καλά, και θέλεις να κάνης και τον οδηγόν;!»

— Ξεύρω ακριβώς τον δρόμο!» είπε το κορίτσι· «και έχω και το μααλό μου κοντά μου. Το 'δικό σου είναι βέβαια κάτω εις την κοιλάδα· αλλά εδώ επάνω πρέπει κανείς να σκέπτεται την Νεράιδα του Πάγου· δεν είναι καλή προς τους ανθρώπους, λέγουν οι άνθρωποι!»

— Δεν την φοβούμαι! . . » είπε ο Ρούντυ. «Με έδωσε 'πίσω, όταν ήμην ακόμη παιδί, δεν θα της παραδοθώ,

όταν είμαι μεγάλος!»

Και το σκότος ηύξανε. η βροχή κατέπιπτε, επήλθε, και χιόνι, έλαμπε, ετύφλωνε.

— Δώσε μου το χέρι σου!» είπε η κόρη, «θα σε βοηθήσω εις την ανάβασιν»· και ο Ρούντυ ησθάνετο να εγγίζεται από παγωμένα δάκτυλα

— Συ να με βοηθήσης!» είπεν ο Ρούντυ, «ακόμη δεν εχρειάσθηκα την βοήθειαν γυναικός, διά να σκαρφαλώσω!» Και εβάδισε ταχύτερον προς τα εμπρός, μακράν από αυτήν ο χιονοστρόβιλος τον περιεκάλυψε σαν μέσα εις πέπλον, ο άνεμος εβόιζε και πίσω ήκουε την κόρη να γελά και να τραγουδή· ήτο παράδοξος ήχος. Θα ήτο μυστηριώδες φάντασμα εις την υπηρεσίαν της Νεράιδας του Πάγου. Ο Ρούντυ είχε ακούσει να ομιλούν γι' αυτά, όταν αυτός τότε που ήτο ακόμη παιδί, διενυκτέρευσε εδώ επάνω εις τα βουνά, που τα περιώδευσε.

Το χιόνι έπιπτε πυκνότερα, τα σύννεφα ήσαν κάτω απ' αυτόν· εκύτταζε πίσω, δεν έβλεπε πλέον κανένα, αλλά αντελήφθη γέλωτας και λαρυγγισμούς και ο ήχος των δεν έμοιαζε να βγαίνει από στήθος ανθρώπου.

Όταν ο Ρούντυ έφθασεν επί τέλους την ανωτάτην του όρους επιφάνειαν, οπόθεν το μονοπάτι έφερε κάτω εις την κοιλάδα του Ροδανού, είδε προς την Σαμονύ, να στέκωνται εις τον διαυγή κυανούν αιθέρα δύο λαμπρά άστρα· έλαμπον και ακτινοβολούσαν και εσκέφθη την Μπαμπέττα, τον εαυτόν του και την ευτυχίαν του και με αυτήν την σκέψιν εθερμάνθη.

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΛΟΝ

— Αρχοντικά πράγματα φέρνεις εις το σπίτι!» είπεν η γραία θετή μητέρα του και τα αλλόκοτα αέτεια μάτια της ήστραψαν, εκίνησε τον ισχνόν λαιμόν της ακόμη ταχύτερον από άλλοτε με αλλοκότους στροφάς. «Είσαι ευτυχής, Ρούντυ, πρέπει να σε φιλήσω, γλυκό μου παλληκάρη!»

Και ο Ρούντυ εστάθη να τον φιλήση, αλλά ήτο γραμμένον εις το πρόσωπόν του, ότι υπέκυπτεν εις δυσχερείας, εις μικρά οικογενειακά βάσανα.

— Πόσον ωραίος είσαι Ρούντυ! είπεν η γραία.

— Μη με κάνης να το πάρω επάνω μου!» είπεν ο Ρούντυ και εγέλα· αλλά τον ευχαριστούσε αυτό.

— Σου το λέγω πάλιν, είπεν η γραία: «η ευτυχία είναι μαζί σου!»

— Όσο γι' αυτό έχεις δίκαιον! είπε και εσκέφθη την Μπαμπέτταν.

Ποτέ ακόμη δεν είχε δοκιμάσει τοιούτον πόθον κάτω εκεί μέσ' 'στη βαθιά κοιλάδα.

— Θα είναι φθασμένοι εις το σπίτι των», είπε καθ' εαυτόν. «Είναι πλέον δύο ημέραι περισσότερον από τον χρόνον, που πρέπει να έχουν επανέλθει. Πρέπει να υπάγω εις το Βεξ!»

Ο Ρούντυ επήγε εις το Βεξ και εκεί εις τον Μύλον πράγματι ήσαν εις το σπίτι!

Του έκαμαν καλήν υποδοχήν και του έφεραν και χαιρετίσματα από την οικογένειαν του Ιντερλάκεν· η Μπαμπέττα δεν ωμίλει πολλά, είχε γίνει πολύ σιωπηλή· αλλά 'μιλούσαν τα μάτια της και τούτο ικανοποιούσε πολύ τον Ρούντυ. Εφάνη ο Μυλωθρός, ο οποίος άλλοτε είχε αυτός τον λόγον — ήτο συνηθισμένος πάντοτε να γελούν διά τας ευφυολογίας του και τα λογοπαίγνιά του, αφού ήτο ο πλούσιος μυλωθρός — σαν να ήκουε μόλα ταύτα ευχαρίστως τον Ρούντυ διηγούμενον τα αλλόκοτα του κυνηγίου επεισόδια· και διηγείτο ο Ρούντυ και διά τας δυσκολίας και τους κινδύνους, που οι κυνηγοί των αιγάγων υφίστανται επάνω εις τας υψηλάς των ορέων κορυφάς, όταν είναι ηναγκασμένοι να αναρριχώνται κατά μήκος των επισφαλών από χιόνι ακροτοιχιών, τα οποία από τον άνεμον και την κακοκαιρίαν προσκολλώνται επάνω εις τα χείλη των βράχων και όταν είναι ηναγκασμένοι να αναρριχώνται και επάνω εις τας επικίνδυνους γεφύρας, τας οποίας ο χιονοστρόβιλος μέσα εις βαθείας χαράδρας έχει καταρρίψει. Οι οφθαλμοί του ριψοκινδύνου Ρούντυ έλαμπον, ενώ διηγείτο περί της ζωής του κυνηγού, περί της πανουργίας των αιγάγων και των τολμηρών πηδημάτων των, περί του θυελλώδους Λίβα και των κυλιομένων χιονοστιβάδων. Παρετήρει καλώς, ότι εις κάθε νέαν περιγραφήν πάντοτε εκέρδιζε τον μυλωθρόν υπέρ εαυτού, και ιδίως ότι ησθάνετο ενθουσιασμόν, όταν αυτός του διηγείτο περί των γυπαετών και των σταυραετών.

Όχι μακράν από εδώ, εις το καντόνιον Βαλαί, έλεγεν ο Ρούντυ, ήτο φωλεά αετού τεχνικωτάτη, κτισμένη κάτω από ένα υψηλόν προεξέχον χείλος βράχου· εκεί επάνω μέσα εις τη φωλιά ευρίσκετο μικρός αετιδεύς, αλλά αυτόν δεν ήτο δυνατόν να τον πάρη κανείς από εκεί μέσα! Ένας Άγγλος προ ολίγων ημερών είχε προσφέρει εις τον Ρούντυ μια ολόκληρη χούφτα γεμάτη χρυσόν, αν ήθελε να του προσκομίση ζωντανόν τον αετιδέα· «αλλά όλα έχουν τα όρια των» είπε ο Ρούντυ. «Ο αετός δεν παίρνεται· θα ήτο τρέλλα να ρίψη κανείς τον εαυτόν του εκεί επάνω».

Ο οίνος έρρεε και ο λόγος έρρεε· αλλά η βραδιά ήτο πολύ σύντομος, εφάνη εις τον Ρούντυ· και μόλα ταύτα είχε παρέλθει το μεσονύκτιον, όταν αυτός μετά την πρώτην του εις τον Μύλον επίσκεψιν ήλθεν εις το σπίτι

του.

Τα φώτα έλαμπαν ακόμη ολίγον διάστημα διά των παράθυρα του Μύλου μέσα εις το πράσινον των δένδρων φύλλωμα. Από τον ανοικτόν της στέγης φεγγίτην ήλθεν έξω η γάτα του δωματίου, και από την υδρορρόην της στέγης την επέρασε πέρα πέρα όλη και ήλθε εδώ κοντά της η γάτα της κουζίνας.

— Ξέρεις νέα εις τον Μύλον;» ηρώτησεν η γάτα του δωματίου «εδώ είναι λαθραία αρραβωνιάσματα 'στο σπίτι. Ο πατέρας δεν 'ξέρει ακόμη τίποτα· ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα όλο το βράδυ από κάτω από το τραπέζι επατούσαν τα πόδια των· με επάτησαν δυο φορές, αλλά δεν ενιαούριζα, γιατί αυτό θα έδινε υπονοίας».

— Εγώ θα ενιαούριζα! είπε η γάτα της κουζίνας.

— Ό,τι αρμόζει εις την κουζιναν, δεν αρμόζει εις το δωμάτιον, είπεν η γάτα του δωματίου. Αλλά είμαι περίεργη να μάθω τι θα 'πή ο μυλωθρός, όταν μάθη τα αρραβωνιάσματα . . .

Μάλιστα, τι θα έλεγεν ο μυλωθρός! Αυτό και ο Ρούντυ με ευχαρίστησιν του ήθελε να το γνωρίζη, αλλά δεν ημπορούσε να περιμένη μακρόν χρόνον διά να το μάθη. Όταν ολίγας ημέρας βραδύτερον το λεωφορείον πέραν της γεφύρας του Ροδανού μεταξύ Βαλαί και Βωντ επήγαινε βροντώντας, εκάθητο και ο Ρούντυ μέσα εις αυτό, εύθυμος ως πάντοτε, και ελικνίζετο με ωραίας σκέψεις διά την συγκατάθεσιν, την οποίαν ενόμιζεν, ότι θα έχη αυτήν την εσπέραν.

Και όταν ήλθε το βράδυ και επανήρχετο το λεωφορείον την αυτήν οδόν τότε και πάλιν ο Ρούντυ εκάθητο μέσα, την αυτήν οδόν, επανερχόμενος· αλλά εις τον Μύλον η γάτα του δωματίου περιέτρεχε με νέα.

— Ξέρεις εσύ! συ από την κουζίνα! Ο μυλωθρός τώρα τα ξέρει όλα.

Αλλά η υπόθεσις επήρε ωραίον τέλος! Ο Ρούντυ ήλθεν εδώ κατά το βράδυ· είχαν πολλά να ψιθυρίσουν αυτός και η Μπαμπέττα και μυστικά να 'πούν αναμεταξύ των· εστέκοντο εις τον διάδρομον εμπρός εις το δωμάτιον του μυλωθρού. Ήμανε 'ξαπλωμένη κοντά 'ς τα πόδια των, αλλά αυτοί δεν είχαν ούτε 'μάτια ούτε μυαλό για μένα. «Θα πάω χωρίς άλλο μέσα 'ς τον πατέρα σου!» έλεγεν ο Ρούντυ, «πρόκειται περί τιμίου πράγματος». «Πρέπει να έλθω μαζί σου;» ηρώτησεν η Μπαμπέττα. «Αυτό θα σου δώση θάρρος.» — «Έχω αρκετόν θάρρος!» είπεν ο Ρούντυ· «αλλά αν είσαι και συ μαζί, θα είναι βέβαια ευνοϊκός, είτε θελήση είτε όχι!» Κατόπιν επροχώρησαν μαζί. Ο Ρούντυ με επάτησε δυνατά εις την ουράν! Ο Ρούντυ είναι πολύ αδέξιος· εμιαούριζα, αλλά ούτε αυτός ούτε η Μπαμπέττα είχαν αυτιά διά να ακούσουν. Άνοιξαν την πόρτα, εισήλθον και οι δυο, εγώ εμπρός· επήδησα μόλα ταύτα επάνω 'ς τη ράχη μιας καρέκλας, γιατί πώς να ήξερα, πώς τάχα θα επαρουσιάζετο ο Ρούντυ. Αλλά επαρουσιάσθη ο μυλωθρός έδωσε ένα γενναίο κλώτσο· ο άλλος — έξω απ' την πόρτα και 'ς το βουνό επάνω εις τας αιγάγρους, που αυτός ο Ρούντυ τώρα θα σημαδεύη και όχι την Μπαμπέττα μας!»

— Αλλά τι ωμίλησαν, τι είπαν; ηρώτησε η γάτα της κουζίνας.

— Τι είπαν; — Είπαν όλα, όσα συνηθίζουν οι άνθρωποι να λέγουν εις τοιαύτας περιστάσεις, όταν έρχωνται να ζητήσουν εις γάμον: Την αγαπώ και με αγαπά· Και εκεί που είναι εδώ γάλα μέσα 'στον κάδο για ένα, είναι και για δυο!»

— Αλλά για σένα είναι πολύ υψηλά!, είπεν ο μυλωθρός, «κάθεται επάνω σε σιμιγδάλι, σε χρυσοσιμιγδαλο, καθώς ξέρεις· δεν μπορείς να την φθάσης.»

— Τίποτε δεν κάθεται τόσον υψηλά! Το φθάνει κανείς επί τέλους αρκεί να θέλη απήντησεν ο Ρούντυ, επειδή είναι ριψοκίνδυνο παλληκάρι.

— Αλλά τον αετιδέα δεν μπορείς μόλα ταύτα να τον φθάσης· ο ίδιος το έλεγε εσχάτως. Η Μπαμπέτα κάθεται ακόμη υψηλότερα!

— Τους παίρνω και τους δύο! είπεν ο Ρούντυ.

— Σου χαρίζω την Μπαμπέττα, αν μου χαρίσης ζωντανόν τον αετιδέα! . . . είπεν ο μυλωθρός και εγέλα τόσον, ώστε εδάκρυζαν τα μάτια του. «Αλλά τώρα σε ευχαριστώ διά την επίσκεψιν, Ρούντυ», είπε· «αν εμφανισθής αύριον, αύριον δεν θα είναι κανείς 'στο σπίτι! Αντίο Ρούντυ!».

Και η Μπαμπέττα είπε και αυτή αντίο, αλλά με τόσο παραπονιαρικό ύφος σαν ένα μικρό γατάκι, που δεν μπορεί να ιδή την μητέρα του.

— Ένας λόγος — ένας άνδρας! είπεν ο Ρούντυ. «Μην κλαις Μπαμπέττα τον φέρνω τον αετιδέα!»

— Θα σπάσης τον λαιμό σου, ελπίζω!» είπεν ο Μυλωθρός «και θα μας απαλλάξης τότε από της τρεχάλες σου!»

«Αυτό εγώ το ονομάζω γενναίον κλώτσο! Τώρα ο Ρούντυ είνε μακρυνά και η Μπαμπέττα καίγεται και κλαίει, αλλά ο μυλωθρός τραγουδάει το γερμανικό τραγούδι, που έμαθε τώρα εσχάτως 'στο ταξειίδι! Δεν πρέπει όμως να είμαι γι' αυτό λυπημένη· αυτό δεν ωφελεί τίποτα!»

— Αλλ' όμως υπάρχει μόλα ταύτα ακόμη και κάποια ελπίς είπεν η γάτα του μαγειρείου.

Η ΦΩΛΕΑ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ

Κάτω από το μονοπάτι του βράχου αντηχούσε ο λαρυγγισμός εύθυμος και ισχυρός· εσήμαινε εύθυμον διάθεσιν και ακμαίον θάρρος· ήτο ο Ρούντυ· ήλθε να αναζητήσει τον φίλον του Φεζινάνδον.

— Πρέπει να μου παράσχεις την αρωγήν σου! θα πάρωμε μαζί και τον Νάγκλι· πρέπει να πάρω επάνω από το χείλος του βράχου τον αειδέα.

— Δεν παίρνεις πρώτα καλύτερα το Μαύρο από το φεγγάρι· είναι ίδια κι' απaráλλακτα εύκολον, είπεν ο Φεζινάνδος. «Βλέπω είσαι εύθυμος!»

— Μάλιστα! γιατί όχι! σκέπτομαι να πανδρευθώ! Αλλά διά να ομιλήσω σοβαρά, θα σου 'πώ, πώς ευρίσκονται αι περιστάσεις μου!»

Και μετ' ολίγον εγνώριζον και ο Φεζινάνδος και ο Νάγκλι τι ήθελεν ο Ρούντυ.

— Είσαι ριψοκίνδυνον παλληκάρι, είπον «αυτό δεν γίνεται! Θα σπάσης τον λαιμόν σου!»

— Δεν πέφτει κανείς κάτω, αν δεν το φαντασθή ο ίδιος μόνος του, είπεν ο Ρούντυ.

Κατά το μεσονύκτιον εξεκίνησαν με καμάκια, σκάλες και σχοινιά· Ο δρόμος επερνούσε ανάμεσα από δάσος και λόχμην, επάνω από κυλιόμενας πέτρας, πάντοτε προς τα επάνω, προς τα επάνω, μέσα εις την σκοτεινήν νύκτα. Το νερό έβραζε κάτω παφλάζον, νερό εκελάρυζε επάνω, υγρά σύνεφα έτρεχαν εις τον αέρα. Οι κυνηγοί έφθασαν εις το απόκρημνον του βράχου χείλος· εδώ το σκότος εγένετο πυκνότερον, αι πλευραί των βράχων σχεδόν συνηντώντο και μόνον υψηλά επάνω εις την στενήν ρωγμήν ήτο φωτεινός ο αήρ· πλησιέστατα εις αυτοίς, κάτω από αυτούς εξετείετο η βαθεία άβυσσος με τα παφλάζοντα νερά. Οι τρεις των εκάθισαν επάνω εις τας πέτρας, ήθελαν να περιμένουν το αμφίβολον του χαράγματος φως, όταν θα πετάξη ο αετός έξω από την φωλεάν· έπρεπε να πυροβολήσουν πρώτα την μητέρα, πριν γίνουν κύριοι του μικρού. Ο Ρούντυ εκάθησεν εκεί συγκαθισμένος τόσο ησυχά 'σάν να ήτο ένα κομμάτι του βράχου, επί του οποίου εκάθητο, εκράτει το όπλον με σηκωμένον τον λυκον έτοιμον να πυροβολήση εμπρός του· το βλέμμα του το είχαν προσηλωμένον επάνω εις το ανώτατον μέρος της ρωγμής, όπου ήτο κρυμμένη η φωλεά του αετού κάτω από τον βράχον που εξείχε κρεμασμένος. Οι τρεις κυνηγοί έπρεπε να περιμένουν πολλήν ώραν.

Ήδη όμως έτριζε και εβόιζε υψηλά από επάνω των· κάποιο μεγάλο μετέωρον αντικείμενον εσκοτίνιαζε τον αέρα γύρω των. Δύο πυροβολισμοί εσημάδευον όταν η μαύρη του αετού μορφή επετούσε από την φωλεάν. Έπεσεν ο ένας πυροβολισμός! εκινήθησαν μίαν στιγμήν αι εκτεταμένοι πτέρυγες, έπειτα κατέπεσε το πτηνόν βραδέως και εφαινετο σαν να επρόκειτο με το μέγεθός του και με τας ευρείας εκτεταμένους πτέρυγάς του να γεμίση όλην την χαράδραν, και κατά την πτώσιν του να συμπαρασύρη και τους κυνηγούς. Ο αετός εβυθίσθη εκεί κάτω εις το βάθος· κλάδοι και θάμνοι έσπασαν κατά την πτώσιν του πτηνού.

Τώρα εσηκώθησαν οι κυνηγοί· τρεις μακροτάτας κλίμακας έδεσαν μαζί την μίαν με την άλλην — αύται βέβαια θα έφθανον εκεί επάνω· τας έστησαν εις το ακρότατον τελευταίον στερεόν σημείον, κοντά εις το χείλος της άβυσσου· και μόλα ταύτα δεν έφθανον εκεί επάνω και ο τοίχος του βράχου ολισθηρός σαν μάρμαρον επήγαινε ακόμη υψηλότερα, εκεί όπου η φωλεά εκρύπτετο προστατευομένη από κάτω από την προεξέχουσαν κορυφήν. Μετά τινας διασκέψεις συνεφώνησαν να δέσουν μαζί δύο άλλας κλίμακας, και να τας αφήσουν κρεμασμένας από το επάνω μέρος της χαράδρας· και αυτάς πάλιν να της δέσουν με τας τρεις τοποθετημένας κάτω. Με μεγάλον κόπον έσυραν προς τα επάνω τας δύο δεμένας κλίμακας και εστερέωσαν επάνω τα σχοινιά· έσπρωξαν της σκάλες επάνω προς τον προεξέχοντα βράχον και τας εκρέμασαν εκεί ελευθέρας και μετεώρους επάνω από την άβυσσον. Ο Ρούντυ ήτο ήδη καθισμένος επάνω εις το τελευταίον των σκαλοπάτι. Ήτο παγερά πρωία· σύννεφα ομίχλης ανέβαιναν επάνω από την ζοφεράν άβυσσον. Ο Ρούντυ εκάθητο εκεί, όπως κάθεσαι μυίγα επάνω εις την ασθενή καλάμην αχύρου, που κάποτε πουλί, που έκτιζε την φωλιά του, το έχασε επάνω εις το χείλος υψηλής καπνοδόχου εργοστασίου· αλλά η μυίγα ημπορεί να πετάξη από εκεί, εάν το άχυρον διαλυθή· ο Ρούντυ όμως μόνον τον λαιμόν του ημπορεί να σπάση.

Ο άνεμος εβόιζε γύρω του· κάτω μέσα εις την άβυσσον έβραζαν τα νερά, που έλυωναν από τον Παγώνα, το Παλάτι της Νεράιδας του Πάγου.

Τώρα έθεσεν εις ταλαντευτικήν κίνησιν τας κλίμακας, όπως η αράχνη ταλαντεύεται, όταν θέλη να πιάση κάτι, κρεμασμένη από το μακρόν αιωρούμενον νήμα της· και όταν ο Ρούντυ διά τετάρτην φοράν ήγγισε την κορυφήν των κλιμάκων, οι οποίαι μαζί δεμέναι η μία με την άλλην ήσαν στημένοι κάτω, την έπιασε, συνήψε και συνδέεσε τας επάνω με τας κάτω με ασφαλές και δυνατόν χέρι· αλλά εκραδαίνοντο και επλατάγουν, σον να είχαν κουρδισμένα αγκίστρια.

Αι πέντε μακράι κλίμακες, αι οποίαι έφθανον μέχρις επάνω εις την φωλεάν και ήσαν στηριγμένοι καθέτως εις την πλευράν του βράχου, εφαινοντο ότι ήσαν ασθενές καλάμι· και τώρα μόλις είχαν να υποστώσι το επικινδυνωδέστατον· έπρεπε να αναρριχηθή κανείς, όπως ημπορεί και αναρριχάται η γάτα· αλλά ο Ρούντυ αυτό ίσα-ίσα το ήξευρε, του το είχε διδάξει η γάτα· ούτε έπαιρνε μυρωδιά από τον ίλιγγον, ο οποίος 'πίσω του ήτο μέσα 'στον αέρα και είχε τεντωμένους επάνω του τους ως πολύποδας βραχιόνάς του. Τώρα εστέκετο εις το επάνω επάνω σκαλοπάτι της όλης σκάλας και παρετήρει, ότι και εδώ δεν έφθανεν ακόμη αρκετά υψηλά, ώστε να βλέπη μέσα εις την φωλεάν, και ότι μόνον με το χέρι ημπορούσε να φθάνη εκεί επάνω· εξήτασε πόσον στερεοί περίπου ήσαν οι αποκάτω χονδροί συμπεπλεγμένοι μεταξύ των κλάδοι, οι οποίοι εσημάτιζον το κάτω μέρος της φωλεάς και ερευνών ηύρε χονδρόν στερεόν κλάδον· ετινάχθη από την σκάλα επάνω εις αυτόν,

εστηρίχθη επάνω εις τον κλάδον και είχε τώρα στήθος και κεφαλήν επάνω από την φωλεάν· εδώ τον προσέβαλλεν χείμαρρος πνιγηράς δυσωδίας θνησιμαίων· μέσα εις την φωλεάν ήσαν πρόβατα, αίγαγροι, πτηνά, τα οποία είχαν απομείνει εν σήψει. Ο Ίλιγγος, ο οποίος καθόλου δεν ημπορούσε να τον βλάψη, του εφύσησε την δηλητηριώδη οσμήν εις το πρόσωπον, διά να του φέρη σύγχυσιν και κάρωσιν και κάτω εις το μαύρον χαινόν βάραθρον επάνω εις τα ορμητικώς σπεύδοντα νερά εκάθητο η ίδια η Νεράιδα του Πάγου με την μακράν λευκοπρασίνην κόμην της και του προσήλωνε τα μάτια της, που ήσαν μάτια θανατοβόλα 'σάν δύο πυροβολισμοί.

— Τώρα σε πιάνω!

Εις μίαν γωνίαν της φωλεάς του αετού παρετήρησεν ο Ρούντυ, ότι μέγας και πολύς εκάθητο ο αετιδεύς, ο οποίος ακόμη δεν είχε ξεπετάξει. Ο Ρούντυ προσήλωσε τα μάτια του επάνω του, εκρατήθη με όλην του την δύναμιν με το ένα χέρι, και με το άλλο έρριψε τον βρόχον περί τον νεαρόν αετιδέα· ήτο πιασμένος ζωντανός! Αι κνήμαι του Ρούντυ ήσαν χωμέναι μέσα εις το χιονισμένο σχοινί, έρριψεν εις τον ώμον του τον βρόχον με το πτηνόν, ώστε κατ' αυτόν τον τρόπον εκρέματο το ζώον καλόν βάρος 'πίσω του, την ώραν, που αυτός έστηρίζετο επάνω εις ένα άλλο κρεμασμένο παλαμάρι, επιβοηθητικόν, διά να πατήσουν πάλιν τα άκρα των ποδών του το επάνω επάνω σκαλί της σκάλας.

— Κρατήσου στερεά· μη πιστεύσης μόνον, ότι ημπορεί να πέσης κάτω· τότε δεν πέφτεις! ήτο η παλαιά διδασκαλία και αυτήν ηκολούθησε· εκρατήθη στερεά, εσκαρφάλωσε· ήτο βεβαιωμένον, ότι δεν θα πέση και δεν έπεσε.

Ήδη αντήχει λαρυγγισμός, δυνατός και εύθυμος. Ο Ρούντυ εστέκετο επάνω εις τον στερεόν βράχον με τον αετιδέα του.

ΤΙ ΝΕΑ ΗΞΕΥΡΕ ΝΑ ΔΙΗΓΗΘΕΙ Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΔΩΜΑΤΙΟΥ

— Εδώ είναι το ποθούμενον! είπεν ο Ρούντυ, όταν εισήλθεν εις το σπίτι του μυλωθρού εν Βεξ· ετοποθέτησε κάτω εις το πάτωμα ένα μεγάλο κοφίνι και αφήρεσε το ύφασμα με το οποίον ήτο σκεπασμένον. Δύο κίτρινα με μαύρα περιθώρια γύρω γύρω μάτια επρόβαλαν γουρλωμένα, τινάζοντα σπίθες άγριες 'σάν να ήθελαν να κατακαύσουν και να δαγκάσουν δυνατά, όπου εκύτταζαν. Το κοντόν δυνατόν ράμφος ήτο ανοιγμένον προς δάγκαμα ο λαιμός ήτο κόκκινος και ήτο σκεπασμένος με μπιμπίκια.

— Ο αετιδεύς! εφώνησεν ο μυλωθρός. Η Μπαμπέττα εξεφώνησε και επήδησε προς τα οπίσω, αλλά δεν ημπορούσε να αποστρέψη τα μάτια της ούτε από τον Ρούντυ ούτε από τον αετόν.

— Δεν τρομάζεις! . . είπεν ο μυλωθρός.

— Και εσείς κρατείτε σταθερά τον λόγον σας!. . είπεν ο Ρούντυ· «Καθένας έχει το χαρακτηριστικόν του γνώρισμα!»

— Αλλά πώς δεν έσπασες τον λαιμόν σου; είπεν ο μυλωθρός.

— Επειδή εκρατιόμανε στερεά! απήνητησεν ο Ρούντυ· «και αυτό το κάμω ακόμη! Κρατώ στερεά την Μπαμπέττα!»

— Πρώτα όμως κύτταξε να την έχης!» είπεν ο μυλωθρός και εγέλα· και αυτό ήτο αρκετή ένδειξις, την οποίαν ήξευρεν η Μπαμπέττα.

«Πρέπει να τον βγάλωμεν έξω από το κοφίνι. Είναι, να τρελλαθή κανείς, όπως γουρλώνει τα μάτια του. Αλλά πώς ημπορείς και τον έπιασες;»

Ο Ρούντυ διηγήθη και ο μυλωθρός άνοιγε διαρκώς τα μάτια του μεγάλα από έκπληξιν.

— Με την τόλμην σου και την ευτυχίαν σου ημπορείς τρεις γυναίκες να θρέψης, είπεν ο μυλωθρός.

— Σας ευχαριστώ! . . . είπεν ο Ρούντυ.

— Αλήθεια όμως την Μπαμπέττα δεν την έχεις ακόμη!» είπεν ο μυλωθρός και εκτύπησε με αστειότητα εις τους ώμους τον νεαρόν των Άλπεων κυνηγόν.

.....

«Ξέρεις τα νεώτερα εις τον Μύλον;» έλεγεν η γάτα του δωματίου εις την γάταν της κουζίνας. «Ο Ρούντυ μας έφερε τον αετιδέα και επήρε εις αντάλλαγμα την Μπαμπέτταν. Εφιληθήκανε και τους είδε και ο γέρος! Αυτό είναι ωραίον σαν αρραβώνιασμα. Ο γέρος ήτο πολύς ευγενής· είχε μαζέψει τα νύχια του, εκοιμήθη τον μεσημερινόν του υπνάκο και άφησε τους δυο να κάθωνται να ερωτοτροπούν· έχουν τόσα πολλά να 'πούν· ούτε ίσα με τα Χριστούγεννα δεν θα έχουν τελειωμό· και πράγματι δεν ήσαν έως τα Χριστούγεννα έτοιμοι!

.....

Ο άνεμος εστροφοδινούσε με το φύσημά του το πράσινο φύλλωμα. Το χιόνι εστοιβάζετο εις την κοιλάδα, όπως και επάνω εις τα υψηλά βουνά. Η Νεράιδα του Πάγου εκάθητο εις την υπερήφανον έπαυλίν της, η οποία κατά τον χειμώνα αυξάνει εις μέγεθος. Αι πλευραί των βράχων ήσαν επικαλυμμένοι με λεπτόν κρύσταλλον και κύλινδροι πάγου ισοπαχείς με δένδρο, βαρείς σαν ελέφαντες εκρέμαντο εκεί κάτω, όπου κατά το θέρος ο Χείμαρρος μέσα 'ς τους βράχους αφήνει τον υδάτινον πέπλον του να κυμαίνεται. Πάγου γιρλάντες από φανταστούς κρυστάλλους παρατάσσονται και λαμποκοπούν επάνω εις τα χιονοπασπαλισμένα έλατα. Η Νεράιδα του Πάγου ιππεύει τον συρίζοντα Άνεμον και εποχείται εις τας βαθυτάτας κοιλάδας. Η σινδών της χιόνος εκτείνεται κάτω και κάτω εις το Βεξ, η Νεράιδα του Πάγου έρχεται και εκεί και βλέπει τον Ρούντυ να κάθεται μέσα εις τον Μύλον· εκάθητο αυτόν τον χειμώνα μέσα εις το δωμάτιον περισσότερον από όσον ήτο η συνήθειά του άλλοτε· εκάθητο κοντά εις την Μπαμπέταν. Το προσεχές θέρος θα εγίνοντο οι γάμοι· συχνά εκουδούνιζαν τα αυτιά του, όσες φορές εμιλούσαν γι' αυτό οι φίλοι του. Μέσα εις τον Μύλον ήτο φέγγος και θαλπωρή ηλίου, έθαλλε το ωραιότερον των Άλπεων Ρόδον, η φαιδρά, η μειδιώσα Μπαμπέττα, ωραία ως η ερχομένη Άνοιξις, η Άνοιξις, που κάνει τα πουλιά να κελαϊδούν θέρος και γάμον.

— Όμως πώς κάθονται οι δύο τους πάντοτε ο ένας κοντά εις τον άλλον», έλεγεν η γάτα του δωματίου. «Τώρα έχω να μιαουρίσω πολλά!»

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΠΑΓΟΥ

Η Άνοιξις είχε ξεδιπλώσει τα χυμώδη πράσινα με καρυδιές και καστανιές στολίδια της και με περισσότερον σφρύγγος εβλάστανον από την παρά τον άγιον Μαυρίκιον γέφυραν μέχρι της όχθης της λίμνης της Γενεύης κατά μήκος του Ροδανού, ο οποίος ορμά με ισχυρόν ρεύμα εκχυνόμενος πέραν, από την έξοδόν του κάτω από τον πρασινωπόν Παγώνα, το κρυστάλλινον Παλάτι, όπου η Νεράιδα του Πάγου διαμένει. Από εδώ την παραλαμβάνει ο δριμύς Άνεμος και την φέρει επάνω εις το υψηλότατον χιονοπέδιον και εξαπλώνεται εις το ισχυρόν του ηλίου φως επάνω εις τα από χιόνι σαν από πούπουλα προσκέφαλά της. Εκεί εκάθισε· και με βλέμμα ευρέως εκτεταμένον παρετήρει, κάτω εις τας βαθείας κοιλάδας, όπου οι άνθρωποι ήσαν εις άοκνον κίνησιν, όπως οι μύρμηκες επάνω εις τον από τον ήλιον λάμποντα βράχον.

— Διανοητικά Δυνάμεις! όπως σας αποκαλούν τα Παιδιά του Ηλίου!» έλεγεν η Νεράιδα του Πάγου. «Σκώληκες είθε! Μία κυλιομένη σφαίρα πάγου — και σεις, τα σπίτια σας, αι πόλεις σας γίνεσθε συντρίμματα, εξαφανίζεσθε!» Υψηλότερα ύψωνε την υπερήφανον κεφαλήν της και εκύτταζε κατά μήκος και κατά πλάτος με μάτια αστράπτοντα θάνατον. Αλλά επάνω από την κοιλάδα αντηχούσε κατρακύλισμα, βράχοι εξετινάσσοντο: Ανθρώπινα έργα! Οδοί και σήραγγες διά τον σιδηρόδρομον εθεμελιώνοντο.

— Παίζουν τον τυφλοπόντικον! έλεγε· «κατορύττουν διαδρόμους κάτω από την γην, και γι' αυτό αυτός ο κρότος 'σάν να πέφτουν πυροβολισμοί. Όταν εγώ μεταθέτω τας επαύλεις μου, βομβεί δυνατώτερα από το βρόντημα του κεραυνού!»

Επάνω από την κοιλάδα υψώθη καπνός και εκινείτο προς τα επάνω ως πέπλος κυμαινόμενος, κυματίζον λοφείον της ατμομηχανής, η οποία διηύθυνε εκείσε την αμαξοστοιχίαν του νεωστί ανοιχθέντος σιδηροδρόμου, αυτού του ελισσομένου όφεως, του οποίου μέλη είναι βαγόνια κοντά σε βαγόνια. Ταχεία ως βέλος επέτα προς τα εκεί η αμαξοστοιχία.

— Κάνετε τους κυρίους εκεί κάτω, σεις αι Διανοητικά Δυνάμεις!» έλεγεν η Νεράιδα του Πάγου. «Αλλά αι Δυνάμεις της Φύσεως είναι αι κυριαρχούσαι!» Εγέλα, ετραγουδούσε και εις την κοιλάδα βρόντος ηκούετο.

— Εκεί κατρακυλιέται χιονοστιβάς!» έλεγαν οι άνθρωποι.

Αλλά τα Παιδιά του Ηλίου ακόμη δυνατώτερα ετραγουδούσαν περί της ανθρωπίνης Σκέψεως, η οποία ήτο εκεί κυρίαρχος, η οποία ζεύγει εις ζυγόν την θάλασσαν, βουνά μεταθέτει, κοιλάδας απογεμίζει· περί της ανθρωπίνης Σκέψεως η οποία είναι η κυρία επί της δυνάμεως της Φύσεως. Κατ' αυτόν τον χρόνον εις το χιονοπέδιον, όπου εκάθητο η Νεράιδα του Πάγου, ήλθεν ομάς ταξειδιωτών. Οι άνθρωποι είχαν δεθή εδώ στερεά αναμεταξύ των με σχοινιά διά να σχηματίσουν τρόπον τινά ισχυρότερον σώμα επάνω εις την ολισθηράν του πάγου επιφάνειαν, παρά το χείλος της αβύσσου.

— Σκώληκες! είπεν η Νεράιδα του Πάγου. «Σεις, οι κυρίαρχοι των Δυνάμεων της Φύσεως!» και απέστρεψε το πρόσωπον από την ομάδα και εκύτταζε κακεντρεχώς κάτω εις την βαθείαν κοιλάδα, όπου η σιδηροδρομική αμαξοστοιχία εβομβούσε διερχομένη!

— Εκεί κάθονται αυτά αι Σκέψεις! κάθονται υποχείριοι εις τας Δυνάμεις της Φύσεως! Τους βλέπω και όλους και τον καθένα!

— Ένας κάθεται υπερήφανος 'σάν βασιλεύς, μόνος! Εκεί κάθονται κουβάρι! Εκεί, κοιμώνται οι 'μισοί, και όταν σταματήσει ο καπνόν αποπνέων Δράκων, κατεβαίνουν έξω και πηγαίνουν τον δρόμον των! Αι Σκέψεις πηγαίνουν έξω εις τον κόσμον!» Και εγέλα.

— Εκεί κατρακυλά πάλιν μία χιονοστιβάς!» είπαν κάτω μέσα εις την κοιλάδα.

— Δεν μας φθάνει! . . . είπαν δύο, οι οποίοι εκάθητο εις τα νώτα του καπνόν φυσώντος Δράκοντος, «δύο

καρδία, εἰς παλμός» καθώς λέγουν. Ἦσαν ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα. Και ο μυλωθρός ἀκόμη ἦτο ἐκεῖ.

— 'Σαν ἀποσκευή! . . . ἔλεγεν αὐτός. «Εἶμαι ἐδῶ ὡς το ἀναγκαῖον προσάρτημα».

— Ἐκεῖ κάθονται οἱ δύο! εἶπεν η Νεράιδα τοῦ Πάγου. Πολλὰς ορεινάς αἶγας ἔχω συντρίψει, ἑκατομμύρια τριαντάφυλλα τῶν Ἀλπεων ἔχω καταλυγίσει και κατασπάσει, οὔτε τῆς ρίζες τῶν δὲν ἐλυπήθηκα! Τας ἔμπερδεύω και αὐτάς τας Σκέψεις, τας Διανοητικὰς Δυνάμεις!» και ἐγέλα.

— Ἐκεῖ κατρακυλά πάλιν μία χιονοστιβάς! ἔλεγαν κάτω μέσα εἰς τὴν κοιλάδα! . . .

Ἡ ΑΝΑΔΟΧΟΣ

Εἰς τὴν πόλιν Μοντρέ, ἡ ὁποία εὐρισκομένη ἐγγύτατα μετὰ τῆς Κλαράν, Βεβαί και σχηματίζει μετ' αὐτῶν στεφάνην περὶ το βορειοανατολικόν μέρος τῆς Γενεῦης λίμνης, ἔμενε ἡ νονά τῆς Μπαμπέττας, ἡ ἐπιφανὴς Ἀγγλὶς κυρία με τας θυγατέρας τῆς και ἓνα νεαρὸν συγγενὴ τῆς. Εἶχον μεν φθάσει πολὺ ἐσχάτως ἐκεῖ, ἀλλ' ἤδη τοὺς εἶχεν ἐπισκεφθῆ ὁ μυλωθρός, διὰ να τοὺς ἀνακοινῶσιν τὸν ἀρραβῶνα τῆς Μπαμπέττας. Τοὺς διηγήθη και περὶ τοῦ Ρούντυ και ἀετιδέως, περὶ τῆς εἰς Ἰντερλάκεν ἐσχάτως ἐπισκέψεως τῶν και ἐν γένει ὅλην τὴν ἱστορίαν· και αὐτὴ ἐχάρη τα μέγιστα και κατεγοητεύθη διὰ τὸν Ρούντυ και τὴν Μπαμπέττα και ἀκόμη και διὰ τὸν Μυλωθρόν. Τοὺς υπεχρέωσε λοιπὸν να ἔλθουν χωρὶς ἄλλο και οἱ τρεῖς ἐδῶ· και λοιπὸν ἦλθαν. Ἡ Μπαμπέττα ἤθελε να ἰδῆ τὴν νονά τῆς και ἡ νονά τὴν Μπαμπέτταν.

Παρά τὴν πολίχνην Βιλλνεύφ, εἰς το ἀκρον τῆς λίμνης τῆς Γενεῦης ἐστάθμει το ἀτμόπλοιο, το ὁποῖον εἰς ἡμισείας ὥρας ταξειδίου ἀπὸ ἐδῶ πρὸς τὴν Βεβαί προσορμίζεται κάτω τοῦ Μοντρέ. Ἡ παραλία αὐτὴ ἐμάλῃ ὑπὸ τῶν ποιητῶν· ἐδῶ, κάτω ἀπὸ τῆς καρδιῆς παρά τὴν βαθείαν κυανοπράσινον λίμνην ἐκάθητο ὁ Βύρων και ἐγράφε τοὺς μελωδικοὺς στίχους τοῦ περὶ τῶν καθειργμένων μέσα εἰς το κατηφές ἐπὶ τῶν βράχων φρούριον Σιγιόν. Ἐκεῖ, ὅπου ἡ Κλαράν κατοπτρίζεται με τας φιλοδάκρυα ἰτέας τῆς μέσα εἰς τα νερά, περιεβάδιζεν ὁ Ρουσσῶ ἀναπολὼν τὴν Ελοίζαν τοῦ. Ὁ Ροδανός ὁρμὰ πέραν κάτω ἀπὸ τα ὑψηλά χιονοσκεπὴ τῆς Σαβοΐας ὄρη. Ἐδῶ, οὐχὶ μακρὰν τῆς εἰς τὴν λίμνην ἐκβολῆς τοῦ κείται ἐν τῇ λίμνῃ νήσος μικρά· εἶναι τόσον μικρά, ὥστε ἀν τὴν βλέπη κανεῖς ἀπὸ τὴν ἀκτὴν, φαίνεται ὡς φορεῖον μέσα εἰς τα νερά. Ἡ νήσος εἶναι κρηπίδωμα βράχου· τοῦτο πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν μία κυρία περιέκλεισε γύρω με πρόχωμα ἀπὸ πέτρας, το ἐσκέπασε με χῶμα και ἐφύτευσε τρεῖς ἀκακίας· αἱ ἀκακίαι σκιάζουν σήμερον ὅλο το νησάκι. Ἡ Μπαμπέττα ἦτο τελείως μαγευμένη με αὐτὸ το τοπίον· εἰς τα μάτια τῆς ἦτο το ὠραιότερον ἀπὸ ὅλον το ταξειδίου· ἐκεῖ ἐπάνω ἔπρεπε να ὑπάγη κανεῖς, ἐσκέπτετο, ἐκεῖ θα ἦτο θαυμασίως ὠραία. Ἀλλὰ το ἀτμόπλοιο παρήλθε πρὸ αὐτοῦ και προσωρμίσθη, ὅπως ἐσκόπευε, εἰς τὴν Βεβαί.

Ἡ μικρὰ συντροφία ἀπὸ ἐδῶ ἐβάδισε πρὸς τὸν ἀνήφορον μέσα ἀπὸ τοὺς λευκοὺς ἠλιολούστους τοίχους οἱ ὁποῖοι περιβάλλον τας πρὸ τῆς ορεινῆς πόλεως Μοντρέ ἀμπέλους· συκαὶ τὴν οἰκίαν τοῦ χωρικοῦ σκιάζουν, δάφναι και κυπάρισσοι ἀυξάνουν εἰς τοὺς κήπους. Εἰς το μέσον τῆς οδοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἦτο το οἰκοτροφεῖον, ὅπου ἔμενε ἡ νονά.

Ἡ ὑποδοχὴ ἦτο ἐγκάρδιος. Ἡ νονά ἦτο εὐπροσήγορος κυρία με στοργυλὸν μειδιῶν πρόσωπον ὡς παιδί, ἀληθῶς ὑπῆρξεν αὐτὴ ἀληθινὴ κεφαλὴ ἀγγέλου τοῦ Ραφαήλ· τῶρα ἦτο γηραιά κεφαλὴ ἀγγέλου, περιβαλλομένη με τὴν πλουσίως βοστρυχώδη ἀργυρότριχον κόμην τῆς. Αἱ θυγατέρες τῆς ἦσαν κομψά, λεπτά, ὑψηλά λιγερά κορίτσια. Ὁ νεαρὸς ἐξάδελφος, τὸν ὁποῖον εἶχον συμπαραλάβει μαζί τῶν, ἦτο ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν λευκὰ ἐνδεδυμένος, εἶχε χρυσοξανθα μαλλιά και χρυσοξανθὸν γένειον, τόσον μεγάλον, ὥστε ἠμποροῦσε να το μοιράσῃ εἰς τρεῖς τζέντελμαν· αὐτός ἐδειξεν ἀμέσως, εἰς τὴν Μπαμπέτταν μεγάλην περιποίησιν.

Βιβλία πλουσίως δεδεμένα, τετράδια μουσικῆς και ἱερογραφήματα ἦσαν σκορπισμένα ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν· ἡ θύρα τοῦ ἐξώστου ἦτο ἀνοικτὴ πρὸς τὴν λίμνην, ἡ ὁποία ὠραία ἐξετείνετο ἔξω και ἦτο τόσον στιλπνὴ και ἡρεμος, ὥστε τα βουνά τῆς Σοβοΐας με τας πόλεις, τα δάση και τας χιονισμένας κορυφὰς τῶν κατωπρίζοντο μέσα εἰς το ὑδάτινον αὐτὸ κάτοπτρον ἀνεστραμμένα.

Ὁ Ρούντυ, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε ἦτο πάντοτε τολμηρὸς, ζωηρὸς και χωρὶς συστολήν, ἐδῶ δὲν ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ και τόσον ἐν ἀνέσει. Ἐκινεῖτο σαν να ἐπατοῦσε ἐπάνω σε ρεβίθια ἐπὶ ὀλισθηρὸν ἐδάφος. Πῶς περνοῦσε ὁ καιρὸς ἀργά, πῶς περνοῦσε φρικτὰ, σαν να εὐρίσκετο εἰς ἀνθρωποκίνητον Μύλον! Ἦθελαν και να περιπατήσουν τῶρα. Ἀλλὰ και αὐτὸ ἐγένε με πολλὴν νωθρότητα και με πολλὴν ἀνίαν. Ὁ Ρούντυ ἔπρεπε να κἀνῃ δύο βήματα ἐμπρός και ἓνα 'πίσω διὰ να μένη κατὰ το βάδισμα μαζί με τοὺς ἄλλους. Ἐκάμαν τὸν περίπατόν τῶν κάτω πρὸς τὴν Σιγιόν, το παλαιὸν σκυθρωπὸν φρούριον, το κτισμένον ἐπάνω εἰς το νησάκι τῶν βράχων, μόνον και μόνον διὰ να ἴδουν τα μαρτυρικὰ σκευῆ, τα νεκρικὰ δεσμωτήρια, τῆς σκουριασμένης ἀλυσίδος εἰς τοὺς βραχώδεις τοίχους, τοὺς διὰ τοὺς εἰς θάνατον καταδικασμένους πετρίνους κοπάνους, τας θύρας τῆς πτώσεως, διὰ τῶν ὁποῖων κατεκρήμνιζον τοὺς δυστυχεῖς και τοὺς διαπερνοῦσαν εἰς σιδηροὺς, σουβλεροὺς πασσάλους διὰ να τοὺς καύσουν. Ευχαρίστησιν, ἔλεγαν, να βλέπουν ὅλα αὐτά τα πράγματα. Ἦτο τόπος μαρτυρίου, τὸν ὁποῖον το ἄσμα τοῦ Βύρωνος ἀνύψωσεν εἰς τὸν κόσμον τῆς ποιήσεως.

Ὁ Ρούντυ εἶχε το αἶσθημα, ὅτι ὠδηγήθη αὐτός εἰς τόπον μαρτυρίου. Ἐστηρίζετο εἰς το πλαίσιον ἐνός ἀπὸ τα μεγάλα πέτρινα παράθυρα και ἐβλεπε κάτω μέσα εἰς το βαθὺ κυανοπράσινον ὕδωρ και πέραν ἐκεῖ πρὸς τὴν μικρὰν νήσον με τας τρεῖς ἀκακίας· ἐκεῖ αὐτός ἐπιθυμοῦσε να εἶναι, ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν

φλυαρούσαν συντροφιάν· αλλά η Μπαμπέττα εσυμφωνούσε με αυτήν και ήτο εκτάκτως φαιδρά. Είχε διασκεδάσει λαμπρά, έλεγε· ο εξαδέλφος, ήτο καθολοκληρίαν τέλειος, εύρισκε αυτή.

— Μάλιστα, ένας καθ' ολοκληρίαν τέλειος βλάκας! έλεγεν ο Ρούντυ και ήτο η πρώτη φορά, που έλεγεν ο Ρούντυ πράγμα, που δεν ήρρεσεν εις αυτήν. Ο Άγγλος της εχάρισε και ένα μικρόν βιβλίον, εις ανάμνησιν της Σιγιόν, το ποίημα του Βύρωνος: «Οι φυλακισμένοι της Σιγιόν» μεταφρασμένον εις την Γαλλικήν, διά να δυνηθή να το αναγνώση η Μπαμπέττα.

— «Το βιβλίον βέβαια είναι καλόν», είπεν ο Ρούντυ, «αλλά ο κομποκτενισμένος νέος δεν μου αρέσει!»

— «Φαίνεται ακριβώς σαν τσουβάλι αλευριού χωρίς αλεύρι», είπεν ο μυλωθρός και εκορόιδευε με την ιδιάζουσαν ευφρολογίαν του. Και ο Ρούντυ εγέλα και έλεγε και αυτός ότι μάλιστα ακριβώς έτσι φαίνεται.

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

Όταν ο Ρούντυ μερικάς ημέρας βραδύτερον επεσκέφθη τον Μύλον, ηύρεν εκεί τον νεαρόν Άγγλον· η Μπαμπέττα ίσα-ίσα εσκέφθη να προσφέρη εις αυτόν βρασμένες πέστροφες, που με τα ίδια τα χέρια της της εκαρίκευσε με μαϊντανό διά να του φανούν πολύ ορεκτικά. Αλλά αυτό δεν ήτο καθόλου αναγκαίον. Τι ήθελεν ο Άγγλος εδώ; Τι είχε να κάμη εδώ; Να φιλοξενηθή από την Μπαμπέτταν και να του δώση αυτή να φάγη και να πιη! Ο Ρούντυ ήτο ζηλότυπος και τούτο εχαροποιεί την Μπαμπέτταν. Της προυξένει ευχαρίστησιν να γνωρίζη την καρδίαν του από όλες της μεριές, και της ισχυρές και της ασθενείς. Ο έρωσ ήτο ακόμη δι' αυτήν παιγνίδι και έπαιζε με όλην την καρδιά του Ρούντυ· και όμως — αυτό πρέπει να λεχθή — αυτός ήτο η ευτυχία της, όλη η ζωή της, η διαρκής σκέψις της, το καλύτερον και λαμπρότερον που είχεν εις τον κόσμον αλλά όσον περισσότερον εσκυθρώπαζε το βλέμμα του, τόσον περισσότερον εγελούσαν τα μάτια της· ημπορούσε να φιλήση τον ξανθόν Άγγλον με τα χρυσόξανθά γένεια, εάν κατώρθωνε με αυτό να πιάση τρέλλα τον Ρούντυ και να φύγη τρεχάτος· αυτό ίσα ίσα θα της έδειχνε πόσον την αγαπά. Αυτό δεν ήτο καλόν εκ μέρους της Μπαμπέττας, αλλά ήτο μόλις δεκαεννέα ετών. Αυτό δεν το πολυεσκέπτετο και ακόμη ολιγώτερον εσκέπτετο, ότι η συμπεριφορά του Άγγλου προς αυτήν ήτο ελαφρά και κάθε άλλο ημπορούσε να δείξη παρά εκείνο που ήρμοζε προς την τιμίαν αρραβωνιασμένην κόρην του μυλωθρού.

Ο Μύλος έκειτο εκεί, όπου η του Βεξ λεωφόρος πηγαίνει υπό τας χιονοσκεπείς βραχώδεις κορυφάς, οι οποίαι εις την εκεί τοπικήν γλώσσαν λέγονται Ντιαμπλερέτ, όχι μακράν από ορμητικόν χείμαρρον του βουνού, ο οποίος ήτο λευκόφαιος σαν κτυπημένη σαπουνάδα. Εν τούτοις δεν κινεί αυτός τον Μύλον· αλλά τον μέγαν του μύλου τροχόν, τον περιστρέφει μικρότερον ρεύμα, το οποίον καταπίπτει από των βράχων εις την άλλην του ποταμού πλευράν και διά πετρίνου προχώματος αυξάνει την δύναμιν και την ορμήν του και τρέπεται μέσα εις δεξαμενήν από δοκούς, και ως ευρύς οχετός φέρεται υπέρ τον ορμητικόν ποταμόν. Ο οχετός ήτο τόσον πλούσιος εις ύδωρ, ώστε επλημμύρει και καθίστα υγρόν και ολισθηρόν δρόμον, εάν ετύχαινε να θέλη κανείς να έλθη εις τον Μύλον ταχύτερον δι' αυτού του μέρους και αυτή η περίπτωσις έτυχε εις ένα νέον, τον Άγγλον. Λευκά ενδεδυμένος σαν εργάτης του μύλου κατά το βράδυ ανερχάτο εκεί επάνω, οδηγούμενος από το φως, που ηκτινοβόλει από το παράθυρον του δεματίου της Μπαμπέττας. Αλλά αυτός δεν είχε μάθει να αναρριχάται και εκινδύνευσε να πέση, κατακέφαλα μέσα εις το ρεύμα· όμως την εγλύτωσε με βρεμένα μανίκια και πιτσιλισμένα τα πανταλόνια· μουσκεμένος και με ιλύν πιτσιλισμένον έφθασε κάτω από το παράθυρον της Μπαμπέττας· εδώ εσκαρφάλωσε επάνω εις την γηραιάν φιλύραν και ήρχισε να μιμήται την φωνήν της κουκουβάγιας, γιατί δεν εγνώριζε κελάιδημα άλλου πουλιού να μιμηθή. Η Μπαμπέττα ήκουσε και παρετήρησε έξω διά των λεπτών παραπετασμάτων του παραθύρου της· όταν όμως είδε τον λευκοφορεμένον άνδρα και εσκέφθη ποίος είναι, εκτυπούσε η καρδούλα της από φόβον, αλλά και από θυμόν.

Έσβυσε τάχιστα το φως, εδοκίμασε αν όλοι οι σύρται των παραθύρων ήσαν βαλμένοι, και τον άφησε τώρα να κουκουβαγιάζη και να βουίζη όσον ήθελε.

Θα ήτο φοβερόν, εάν τώρα ήτο ο Ρούντυ εις τον Μύλον. Αλλά ο Ρούντυ δεν ήτο εις τον Μύλον, όχι· όπερ ήτο χειρότερον, ήτο κάτω από την φιλύραν. Ηκούοντο δυνατά λόγιο θυμού, ημπορούσε να κτυπηθούν, ίσως και να σκοτωθούν.

Η Μπαμπέττα ήνοιξεν εν αγωνία το παράθυρον· εφώναξε το όνομα του Ρούντυ, του είπεν ότι ημπορεί να φύγη; δεν ανέχεται να μείνη του είπε.

Δεν ανέχεσαι να μείνω; εφώναξε, «είμεθα σύμφωνοι! Περιμένεις καλούς φίλους, καλυτέρους από μένα!» Ντροπή Μπαμπέττα!»

— Είσαι αποτρόπαιος! είπεν η Μπομπέττα. Σε μισώ! και έκλαιε. Φύγε, φύγε!»

Αυτό δεν το άξιζα! είπεν ο Ρούντυ και έφυγε· τα μάγουλά του ήσαν αναμμένα σαν φωτιά, η καρδιά του ήτο αναμμένη σον φωτιά.

Η Μπαμπέττα έπεσε 'στο κρεβάτι της και έκλαιε.

— Πόσον πολύ σε αγαπώ Ρούντυ! και συ μπορείς να σκεφθής κακόν για μένα»

Εξέσπασε την οργήν της και αυτό την ωφέλησε πολύ, γιατί αλλοιώως θα εγίνετο πολύ μελαγχολική· τώρα ημπορούσε να αποκοιμηθή, να κοιμηθή τον δυναμωτικόν της Αρετής ύπνον.

ΚΑΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Ο Ρούντυ κατέλιπε το Βεξ, και επήρε το δρόμο προς το σπίτι του· επήρε το βουνό προς τον καθαρόν δροσιστικόν αέρα, εκεί που εξετείετο χάμω το χιόνι, όπου η Νεράιδα του Πάγου εκυριάρχει. Τα φυλλοφόρα δένδρα ήσαν κάτω αυτού βαθιά, και εφαίνοντο σαν να ήσαν πατατιές· οι θάμνοι εδώ επάνω εγίνοντο μικρότεροι, τα τριαντάφυλλα των Άλπεων εξεφύτρωναν πλάι- πλάι 'στο χιόνι, που ήτο στρωμένο λωρίδες, λωρίδες, όπως τα πανιά εις το πλυντήριο. Μια γαλανή γεντιανή, που ευρέθη εμπρός εις τον δρόμον του, την εξούλισε με τον υποκόπανον του όπλου του.

Ακόμη υψηλότερα επάνω εφάνησαν δύο ορειναί αίγες· του Ρούντυ τα μάτια ήστραψαν, αι σκέψεις του επήραν νέον δρόμον, αλλά δεν ήτο αρκετά πλησίον, ώστε να ημπορέση να της σημαδέυση με ασφαλές σημάδι. Ανέβη υψηλότερα επάνω, όπου τραχεία μόνον χλόη μέσα εις τους πετρίνους όγκους ηύξανεν· αι αίγαγροι επήγαιναν με άνεσιν επάνω εις το χιονοπέδιον, ετάχυνε το βήμα του. Η νεφώδης ομίχλη εβυθίζετο κατερχομένη περι αυτόν και αιφνιδίως ευρέθη προ αποκρήμνου πλευράς βράχου· ήρχισε να καταρρέη βροχή.

Ησθάνετο καυστικήν δίψαν, φλόγα εις το κεφάλι, ψύχος εις όλα τα μέλη· επήρε το κυνηγετικό του φλασκί, αλλά ήτο άδειο, δεν το είχε σκεφθή να το γεμίση, όταν ετράπη προς το βουνό επάνω. Ουδέποτε προτήτερα είχε ασθενήσει, αλλά τώρα είχε το αίσθημα τιαούτης καταστάσεως· ήτο κουρασμένος· ησθάνετο επιθυμίαν να κατακλιθή, πόθον να κοιμηθή, παντού όμως έπεφτε βροχή· προσεπάθησε να συνέλθη, έτρεμον και εχόρευον τα αντικείμενα εμπρός εις τα μάτια του με παράδοξον τρόπον. Τότε διέκρινε έξαφνα πράγμα, που ποτέ ακόμη δεν είχε ιδή εδώ· ένα καινούργιο χαμηλό σπίτι ήτο στηριγμένο εις τους βράχους. Εις την πόρτα εστέκετο μία νέα κόρη, που την παρωμοίαζε με την Αννέτταν, την κόρην του διδασκάλου που μια φορά την είχε φιλήσει εις τον χορόν αλλά δεν ήτο η Αννέττα· μόλα ταύτα είχε ιδή κάποτε προτήτερα το κορίτσι, ίσως εις το Γκρίντελβαλτ εκείνο το βράδυ, που από την σκοπευτικήν εις το Ιντερλάκεν εορτήν επανήρχετο,

— Πώς ευρίσκεσαι εδώ; ηρώτησε.

— Είμαι εδώ στο σπίτι, βόσκω το κοπάδι μου!

— Το κοπάδι σου!; και πού βόσκει εδώ; Εδώ μόνον χιόνι και βράχοι είναι!

— Ξέρεις πολύ, τι είναι εδώ! είπε το κορίτσι και εγέλα. «Εδώ πίσω μας, κάτω, είναι ένα λαμπρό λιβάδι! εκεί παγαίνουν η κασίκες μου! Της βόσκω με επιμέλειαν! καμμία δεν χάνω. Ό,τι είναι δικό μου, μένει δικό μου!»

— Είσαι θρασεία! είπεν ο Ρούντυ.

— Και συ! απήντησε το κορίτσι.

— Έχεις γάλα στο σπίτι; δώσε μου να πιω, διψώ φοβερά.

— Έχω κάτι καλύτερο από γάλα! είπε το κορίτσι· και θα σου το δώσω. Χθες ήσαν εδώ ταξειδιώται με τους οδηγούς των, ελησμόνησαν μισή μπουτίλια κρασί, τέτοιο, που δεν έχεις συ ακόμη γευθή· δεν θα το πάρουν 'πίσω, εγώ δεν πίνω, πιε συ!

Και το κορίτσι έφερε το κρασί κοντά του, έχυσε μέσα σε μια ξυλίνη κούπα και την προσέφερε εις τον Ρούντυ.

— Αυτό είναι καλό! . . . είπεν αυτός. «Ακόμη δεν έχω δοκιμάσει κρασί σαν αυτό, που ζεσταίνει σαν φωτιά!» Τα μάτια του ακτινοβολούσαν. Ζωή, φλόγα καυστική τον επλήρωσε, κάθε μέριμνα, κάθε στενοχώρια εξητμίζετο· η παφλάζουσα, σφριγώσα ανθρωπίνη φύσις συνεταράσσετο και εκινείτο μέσα του.

— Μα είναι η Αννέετα! . . . εφώνασε· «δώσε μου ένα φιλί!»

— Μάλιστα! δώσε μου το ωραίο δακτυλίδι, που έχεις στο δάκτυλο.

— Τον αρραβώνα μου;

— Μάλιστα, ακριβώς αυτόν! . . . είπε το κορίτσι, και έχυσεν εκ νέου κρασί μέσα εις το τάσι, του το έθεσεν εις τα χείλη του και αυτός ήπιεν. Ο πόθος της απολαύσεως έρρευσε μέσα εις το αίμα του· όλος ο κόσμος του εφάνη 'δικός του, γιατί να μαραίνεται; Το παν έχει γίνει διά να το απολαύσωμεν, διά να μας κάμη ευτυχίς. Το ποτάμι της Ζωής είναι της Χαράς το ποτάμι, που η Ζωή το συμπαρασύρει εις το δικό της, αυτό είναι ευδαιμονία . . . Εκυτταζε την νέαν, ήτο η Αννέττα και μόλα ταύτα δεν ήτο· και ακόμη ολιγώτερον δεν ήτο το φάντασμα, η μυστηριώδης μορφή — όπως το έλεγεν αυτός — που συνήντησεν εις το Γκρίντελβαλτ. Το κορίτσι αυτό εδώ επάνω εις το βουνό ήτο δροσερό, 'σάν το λευκό το χιόνι, γεμάτο σφρίγος σαν το τριαντάφυλλον των Άλπεων και ταχύπους σαν το ζαρκάδι, αλλά όμως από την πλευράν του Αδάμ φιασμένο, όπως και ο Ρούντυ. Περιέβαλε με τα χέρια του την Έμμορφη, εκύτταζε μέσα εις τα παραδόξως διαυγή μάτια της· το βλέμμα αυτό ένα δευτερόλεπτον μόνον διήρκεσε και εις το δευτερόλεπτον αυτό, ναι, ποιος ημπορεί να το εξηγήση, με λόγια να το παραστήση; Η ζωή του Πνεύματος ήτο ή του Θανάτου εκείνο που τον κατέκλυζε; ανυψούτο αυτός

ή εβουθίζετο μέσα εις την βαθείαν, νεκρώνουσαν παγεράν φάραγγα βαθύτερα, διαρκώς βαθύτερα; εκύτταζε τους παγετώδεις τοίχους, που ήσαν σαν κυανοπράσινο γυαλί· άπειρα βάραθρα έχαινον γύρω του και το νερό κατέσταζε κελαρύζον με ήχον σαν κουδούνισμα, και διαυγές, καταλάμπον σαν μαργαριτάρια με λευκοκυάνους μαρμαρυγάς . . . & Η Νεράιδα του Πάγου τον εφίλησε & φίλημα, που τον έκαμε να φρικά παγεράν φρικίασιν από του τραχήλου μέχρι του μετώπου· κραυγή άλγους του διέφυγε, παρέλυσε, εκλονίσθη και — έγινε νύκτα μπρος εις τα μάτια του . . . αλλά τα άνοιξε πάλιν. Κακαί Δυνάμεις τον έσυρον έρμαιόν των . . .

Η Κόρη των Άλπεων εξηφανίσθη, εξηφανίσθη και η στεγάσασα καλύβη. Το νερό κατέρρευε κελαρύζον εις τας γυμνάς των βράχων πλευράς· χιόνι ήτο απλωμένο γύρω του. Ο Ρούντυ έτρεμεν από το ψύχος διάβροχος μέχρι δέρματος, το δακτυλίδι του είχεν εξαφανισθή, ο αρραβών του, που του το είχε βάλει η Μπαμπέττα στο δάκτυλό του. Το όπλον του ήτο χάμω μέσα στο χιόνι κοντά του. Το ανεσήκωσε, ήθελε να πυροβολήση, αυτό δεν έπαιρνε φωτιά. Υγρά, πυκνά, ως στερεοί όγκοι χιόνων σύννεφα ήσαν σωρευμένοι μέσα εις την φάραγγα. Ο ίλιγγος εκάθητο εκεί και παρεμόνευε την άτονον άνευ των δυνάμεών της λείαν του, και κάτω εις την βαθείαν φάραγγα αντηχούσε ήχος, 'σάν να εκρημνίζετο ογκώδης βράχος ο οποίος τα πάντα συντρίβει και παρασύρει παν ό,τι τον εμποδίζει εις τη πτώσιν του.

.....

Αλλά εις τον Μύλον εκάθητο η Μπαμπέττα και έκλαιε.

Ο Ρούντυ δεν είχε φανή έξ ημέρας, αυτός, που είχε το άδικον αυτός, που έπρεπε να ζητήσει συγγνώμην, που τον αγαπούσε με όλη της την καρδιά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΛΟΝ

— Τι είδους πράγμα σου είναι αυτοί οι άνθρωποι!» έλεγεν η γάτα του δωματίου εις την γάταν της κουζίνας. «Τώρα πάλιν είναι μακρυά ο ένας από τον άλλον, ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα. Αυτή κλαίει και αυτός ούτε την σκέπτεται καθόλου.»

— Αυτό δεν μου αρέσει, έλεγεν η γάτα της κουζίνας.

— Ούτε και μένα! έλεγεν η του δωματίου «αλλά δεν το παίρνω κατάκαρδα! Η Μπαμπέττα ημπορεί βέβαια να αρραβωνισθή με τον κοκκινογένη! Αλλά και αυτός δεν ξαναήλθε εδώ, από τότε που ήθελε να ανεβή επάνω 'στη στέγη!»

.....

Κακαί Δυνάμεις ασκούν το παιγνίδι των γύρω μας και μέσα μας. Αυτό το είχε αντιληφθή ο Ρούντυ και είχε πολύ συλλογισθή γι' αυτό το πράγμα. Τι ήτο αυτό όλον, που είχε συμβή γύρω του και μέσα του εκεί επάνω εις το βουνό; Ήσαν άρα γε φαντάσματα ή ονειράτα πυρετού; Προτήτερα ούτε πυρετόν ούτε καμμίαν άλλην ασθένειαν είχε ποτέ γνωρίσει. Αλλά, όταν έκρινε την Μπαμπέτταν, έρριψε και ένα βλέμμα και εις το ιδικόν του εσωτερικόν. Είχεν ανιχνεύσει μέσα 'στην καρδιά του το άγριον κυνήγιον, τον θερμόν Λίβαν, που είχε στήσει εκεί την έδραν του. Θα ηδύνατο να εξομολογηθή και εις την Μπαμπέτταν το παν, να εξομολογηθή κάθε σκέψιν, η οποία ημπορούσε και να πραγματοποιηθή από αυτόν κατά την ώραν του πειρασμού; Είχε χάσει το δακτυλίδι του και ακριβώς δι' αυτής της απωλείας τον ανέκτησε αυτή. Θα ημπορούσε πάλι να του εξομολογηθή και αυτή; Του εφάινετο ότι θα ξεσχισθή η καρδιά του, όταν την εσυλλογίζετο. Πόσαι αναμνήσεις δεν ανέβαιναν εις το κεφάλι του! Την έβλεπε σαν να εστέκετο εμπρός του πραγματική, με το σώμα της, μειδιώσα, καλόκαρδον παιδίον. Κάθε προσφιλής τρυφερά λέξις, που του είχε πη εκ της πλησμονής της καρδιάς της, εισέδυσεν ως ηλιακή φωτοβολία μέσα εις το στήθος του και αμέσως το παν έγινεν εκεί μέσα φως ηλιακόν με την σκέψιν της Μπαμπέττας. Μάλιστα, να του εξομολογηθή και έπρεπε και ώφειλε.

Επήγε εις τον Μύλον, εξωμολογήθησαν· ήρχισε η Μπαμπέττα με ένα φίλημα και ετελείωσε με το ότι ο Ρούντυ ήτο αμαρτωλός. Η μεγαλυτέρα αμαρτία του ήτο, ότι ημπούσε να αμφιβάλλη διά την πίστιν της Μπαμπέττας· ήτο αποτρόπαιον εκ μέρους του, Τοιαύτη έλλειψις εμπιστοσύνης, τοιαύτη βιαιότης ημπορούσε και τους δύο να κρημνίση εις την δυστυχίαν. Ναι, βέβαια, ημπορούσε! Γι' αυτό του έκαμε η Μπαμπέττα ένα μικρό κήρυγμα, το οποίον και αυτήν την ιδίαν εφαιδρυνε και το εστόλισε και ευχάριστα· μόλα ταύτα είχε και ο Ρούντυ εις έν σημείον δίκαιον: ο ανεπιός της νονάς της Μπαμπέττας ήτο βλαξ, ήθελε να κάψη και το βιβλίον, που της είχε αυτός χαρίσει, και δεν ήθελε η Μπαμπέττα να κρατήση το ελάχιστον, που θα της έφερε την ανάμνησιν του.

.....

— Τώρα επέρασεν εκείνο! είπεν η γάτα του δωματίου· «ο Ρούντυ είναι πάλιν εδώ, εννοούνται αναμεταξύ των, και αυτό είναι, λέγουν, ευτυχία.»

— Εγώ πάλι άκουσα αυτή την νύκτα από τους ποντικούς, είπεν η γάτα του μαγειρείου, «ότι η μεγαλυτέρα ευτυχία είναι να τρώγουν το ξυγκοκέρι και να αισθάνωνται την γεύσιν του τσαγκού λίπους· ποίον να πιστεύση κανείς, τους ποντικούς ή τους ερωτευμένους;

— Κανένα από τους δυο . . . είπε η γάτα του δωματίου· «αυτό πάντοτε είναι το ασφαλέστατον! . . .»

.....

Η μεγαλύτερα ευτυχία του Ρούντυ και της Μπαμπέττας η ωραιότερα ημέρα, όπως την έλεγαν αυτοί, η ημέρα του γάμου των, ήτο εγγύς εμπρός των.

Όπως δήποτε ούτε εις την εκκλησίαν εις το Βεξ, ούτε εις τον Μύλον θα εγίνετο η τελετή του γάμου· η νονά ήθελε να τελεσθή ο γάμος εις το σπίτι της και η στεφάνωσις να γίνη εις την ωραίαν μικράν εκκλησίαν του Μοντρέ. Ο Μυλωθρός επέμεινε και αυτός και ούτω εξετελέσθη αυτή η επιθυμία, αυτός μόνον ήξευρε τι επεφύλαττεν η νονά διά τους νεονύμφους. Θα τους έδιδε γαμήλιον δώρον, που θα ήτο βέβαια αντάξιον της εις την θέλησίν της ευπειθείας των. Η ημέρα είχε καθορισθή· ήδη αφ' εσπέρας θα εταξειίδεον εις Βιλλνεύβ διά ν' ανεβούν με το αμάξι την αμέσως επιούσαν πρωίαν· πολύ ενωρίς εις το Μοντρέ διά να κοσμήσουν την νύμφην αι θυγατέρες της νονάς.

— Βέβαια θα δώσουν και εδώ 'στο σπίτι συμπόσιον διά τον γάμον, είπεν η γάτα του δωματίου. «Αν όμως δεν δώσουν, τότε ούτε ένα μιάου δεν θα βγάλω για όλην αυτήν την ιστορίαν.»

— Εδώ, να λέγεται, θα γίνη συμπόσιον! είπε η γάτα της κουζίνας. «Εσφαχθήκανε πάπιες, επελεκηθήκανε περιστέρια και ένα ολόκληρο πλατώνι κρέμεται 'στον τοίχον. Με γαργαλάνε τα γούλια μου, όσο τα συλλογίζομαι! Αύριον πια αρχίζει το ταξειίδι!»

— Μάλιστα, αύριον! Αυτή τη βραδυά εκάθισε ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα για τελευταίαν φοράν εις τον Μύλον ως αρραβωνιασμένοι.

.....

Έξω ήσαν ροδισμένοι αι Άλπεις, οι εσπερινοί της εκκλησίας κώδωνες εσήμαιναν, αι θυγατέρες του Ηλίου ετραγουδούσαν: «Ας συμβή το καλύτερον».

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ ΜΟΡΦΑΙ

Ο Ήλιος είχε δύσει, τα σύννεφα κατέβαιναν βυθιζόμενα εις την κοιλάδα του Ροδανού, ανάμεσα εις τα υψηλά βουνά· άνεμος εφύσα μεσημβρινός· άνεμος εξ Αφρικής πνέων εφέρετο υπέρ τας υψηλάς Άλπεις. Λίβας, όστις διέσπα τα σύννεφα και όταν ο άνεμος διερχόμενος πέραν αυτών εκόπαζε, εγίνετο μίαν στιγμήν γαλήνην.

Τα διεσπασμένα σύννεφα εκρέμαντο εις φανταστικά σχήματα και ανάμεσα εις τα δασόφυτα όρη, και επάνω από το σπεύδον του Ροδανού ρεύμα· εκρέμαντο σχηματισμένα εις Μορφάς ομοίας με τα θαλάσσια ζώα του πρωτογενούς κόσμου, όμοια με τον πτερυγίζοντα αετόν του αέρος με τους πηδώντας του έλους βατράχους· κατέβαινον επάνω εις τον ορμητικόν χειμάρρον, εταξειίδεον επάνω εις αυτόν και μόλα ταύτα έπλεον εις τον αέρα. Ο Χειμάρρος συμπαρέφερε κάποιον ξερριζωμένον έλατον και εις το νερό εσχηματίζοντο εμπρός στρεφοδινούμενοι κύκλοι· ήτο ο Ίλιγγος, περισσότεροι του ενός, εκείνοι που στροβιλίζουν επί του εν παφλασμού χωρούντος Χειμάρρου· η σελήνη εφώτιζε το σωριασμένο επάνω εις τας κορυφάς των ορέων χιόνι, εφώτιζε και τα ζοφερά δάση και τα λευκά παραδοξόσχημα σύννεφα, τας νυκτερινός Μορφάς, τα Πνεύματα των Δυνάμεων της φύσεως· ο κάτοικος του βουνού τα έβλεπε μέσα από τα τζάμια των παραθύρων του· έπλεον εκεί κάτω αγεληδόν εμπρός από την &Νεράιδα του Πάγου.&

Αυτή είχαν εξελίξει από την επαυλίν της, τον Παγώνα· εκάθητο επάνω εις εύθραστον πλοίον, επάνω εις το ξερριζωμένον έλατον· το νερό του Παγώνος την έφερεν επί του ρεύματος προς τα κάτω έως την ανοικτήν λίμνην.

— Οι διά τον γάμον ξένοι έρχονται, ηκούετο ένας ψιθυρισμός και ένα άσμα μέσα εις τον αέρα και εις το νερό.

.....

Πρόσωπα έξω, Πρόσωπα μέσα. Η Μπαμπέττα ωνειρεύετο παράδοξον όνειρον.

Της εφάνη σαν να ήτο νυμφευμένη με τον Ρούντυ και μάλιστα από πολλών ετών ότι αυτός ήτο εις το κυνήγιον, και αυτή εις το σπίτι, εις την κατοικίαν της, και ότι εκεί εκάθητο ο Άγγλος, ο χρυσόξανθος γενειοφόρος κοντά της! Τα μάτια του ήσαν τόσοσ θερμά και εύγλωττα, τα λόγια του γοητευτικά! Της έτεινε το χέρι και αυτή τον ηκολούθησε! Εβάδισαν μακρυά από το σπίτι, διαρκώς μακρύτερα! Η Μπαμπέττα ησθάνετο σαν να είχε εις την καρδιά της βάρος, που εγίνετο όλο και βαρύτερον· ήτο η ενοχή προς τον Ρούντυ, ενοχή προς τον Θεόν· αιφνιδίως έμεινεν εγκαταλελειμμένη· τα ενδύματά της ήσαν ξεσχισμένα από τα αγκάθια, τα μαλλιά της άρχισαν ν' ασπρίζουν, εν τη οδύνη της εκύτταξε προς τα επάνω και είδε εις το χείλος του βράχου τον Ρούντυ. Εξέτεινε τον βραχίονά της προς αυτόν, αλλά δεν ετόλμησε να του φωνάξη, δεν ετόλμησε να τον παρακαλέση! Αλλά και δεν θα την ωφέλει καθόλου, διότι αμέσως ανεκάλυψε, ότι δεν ήτο αυτός, αλλά μόνον το κυνηγετικόν του ένδυμα και ο σκούφος του, που εκρέμοντο επάνω εις το ορεινό ραβδί του, που τοποθετούν οι κυνηγοί κατ' αυτόν τον τρόπον διά να εξαπατήσουν τας αιγάγρους! Και εν απείρω οδύνη εθρήνη η Μπαμπέττα: «Ω! ας επέθαινα καν κατά την ημέραν του γάμου μου, την ευτυχεστέραν μου ημέραν! Θεέ μου τούτο θα ήτο έλεος, μεγάλη ευτυχία! Αυτό θα ήτο το άριστον, που ημπορούσε να συμβή δι' εμέ και διά τον Ρούντυ! Κανείς δεν γνωρίζει το μέλλον του.» Και εν οδύνη ανοσία εκρημνίσθη εις το βαθύ του βράχου βάραθρον.

— Μία χορδή έσπασε, πένθιμος τόνος αντήχησε!

.....

Η Μπαμπέττα εξύπνησε, το όνειρον παρήλθε και εξαφανίσθη, αλλά είχε αυτή την συναίσθησιν, ότι κάτι φοβερόν είχε ονειρευθή περί του Άγγλου, τον οποίον από πολλών μηνών δεν τον είχε ιδή, τον οποίον δεν είχε καν σκεφθή.

Άρα γε μήπως ευρίσκετο εις το Μοντρέ; μήπως θα ετύχαινε να συναντηθούν εις τον γάμον; Μικρά σκιά ωλίσθησεν εις το λεπτόν στόμα, τα φρύδια της συνεσπάσθησαν. Αλλά αμέσως ήλθεν ο γέλως εις τα χείλη, χαράς ακτίνες ετοξεύθησαν από τα μάτια της, έξω έλαμπεν ο ήλιος τόσοσ ωραίος και αύριον ήτο ο γάμος αυτής και του Ρούντυ.

Ο Ρούντυ ήτο ήδη εις το δωμάτιον, όταν εισήλθεν η Μπαμπέττα, και μετ' ολίγον μετέβησαν εις Βίλλνευβ.

Και οι δυο ήσαν ευτυχέστατοι και ο Μυλωθρός επίσης εγάλα και ακτινοβολούσεν εις ευθυμίαν: καλός πατήρ ήτο αυτός και ψυχή λαμπρά.

.....

— Τώρα είμαστε οι κύριοι εδώ μέσα εις το σπίτι! έλεγε η γάτα του δωματίου.

ΤΕΛΟΣ

Δεν είχεν ακόμη βραδυάσει, όταν οι τρεις εύθυμοι άνθρωποι έφθασαν εις Βιλλνεύβ και εκεί εγευμάτισαν. Ο Μυλωθρός εκάθισε εις την πολυθρόνα, εκάπνισε την πίπα του και επήρε ένα υπνάκο. Οι νεαροί μελλονυμφοι επήγαν έξω εις την πόλιν μπράτσο και εβάδισαν την αμαξιτήν οδόν κάτω από τους καταφύτους με χαμόδενδρα βράχους, παρά την κυανοπράσινον βαθείαν λίμνην. Η σκυθρωπή Σιγιόν κατώπτριζε τους φαιούς τοίχους της και τους βαρείς της πύργους εις την διαυγή κυματωγήν· η μικρά νήσος με τας τρεις ακακίας εκειτο πλησιέστερα· εφάνετο 'σάν ανθοδέσμη μέσα εις την λίμνην.

— Θα είναι μαγεία εκεί!» είπεν η Μπαμπέττα. Πάλιν είχε μεγίστην όρεξιν να μεταβούν εκεί και αυτός ο πόθος ημπορούσε ομοίως να πραγματοποιηθή· εις την όχθην ήτο κάποιον ακάτιον, εύκολον ήτο να λύσουν το σχοινί, με το οποίον ήτο δεμένο, κανένα δεν έβλεπαν να τον παρακαλέσουν να τους δώση την άδειαν να το μεταχειρισθούν, και έτσι συντόμως χωρίς διαδικασίαν επήραν το ακάτιον· ο Ρούντυ μάλιστα ήξευρε να μεταχειρίζεται τα κουπιά.

Τα κουπιά σαν φτερούγες ψαριού ήγγιζαν το νερό, που υπεχώρει, το νερό, που τόσοσ εύκαμπτον και όμως τόσοσ ισχυρόν είναι, που έχει ράχην διά να φέρη επάνω του και φάρυγγα διά να καταπίνη, που ηπίως μειδιά, που αυτήν την μαλακότητα αλλά όμως και τον φόβον ενσταλλάζει, που είναι ικανόν να κατασυντρίψη. Αφρίζων αύλαξ εσηματίζετο 'πίσω από το ακάτιον, το οποίον εις ολίγα λεπτά έφθασε με τους δύο πέρα εις το νησάκι όπου απεβιβάσθησαν. Το νησάκι είχε χώρον διά να χορεύσουν μόνον δύο άνθρωποι.

Ο Ρούντυ έσυρε την Μπαμπέτταν δυο τρεις γύρους· κατόπιν κρατούμενοι από το χέρι εκάθησαν εις τον μικρόν πάγκον υπό τους κρεμαμένους των ακακιών κλάδους, εκυττάζοντο εις τα μάτια, ενώ το παν γύρω των ηκτινοβόλει μέσα εις την ανταύγειαν του δύοντος ηλίου. Τα δάση των ελάτων επάνω εις τα βουνά εχρωματίζοντο με ιώδη και ρόδινα χρώματα, σαν να ήσαν θάλλουσα ερείκη, και όπου έπαυαν τα δένδρα και επρόβαλλε το πέτρωμα, έλαμπε φλογισμένο, σαν να ήσαν διαφανείς οι βράχοι· τα σύννεφα εις τον ουρανόν έλαμπον σαν κόκκινη φωτιά και φλέγων χρυσός· όλη η λίμνη ήτο ως δροσερόν ροδισμένον φύλλον τριανταφύλλου. Βαθμηδόν ανέβησαν αι σκιαί επάνω προς τα χιονοσκεπή της Σαβοΐας όρη και αυτά εχρωματίσθησαν βαθυκύανα, ενώ μόνον η υψηλοτέρα κορυφή έλαμπε σαν ερυθρά λάβα, έδειξαν μίαν στιγμήν της ιστορίας της μορφολογίας των, όταν οι όγκοι ούτοι διάπυροι υψώθησαν από τον κόλπον της γης και δεν είχαν ακόμη καταψυγή . . . Ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα εξέφρασαν, ότι δεν είχαν ακόμη ιδεί τοιούτον &ρόδισμα των Άλπεων&. Τα χιονοσκεπή όρη Νταν ντι μιντί είχαν λάμπιν ομοίαν του δίσκου της πανσελήνου, όταν αυτή τον ορίζοντα αναβαΐνη.

— Πόση ωραιότης! πόση ευτυχία! έλεγαν και οι δύο.

— Η γη δεν έχει να μου δώση τίποτε περισσότερον, έλεγεν ο Ρούντυ. «Μία τέτοια βραδιά είναι ολόκληρη ζωή! Πόσες φορές ρεμβάζων ησθάνθην την ευτυχίαν μου, όπως τώρα την αισθάνομαι εις την πραγματικότητα και εσκεπτόμην ότι και αν το παν εκείνην την στιγμήν ετελείωνε, όμως πόσον ευτυχής θα είχα ζήσει! . . . και η ημέρα ετελείωνε, αλλά νέα ήρχιζε, και μοι εφάνετο ακόμη ωραιότερα! Πόσον ευλογημένος είναι αυτός ο κόσμος! Πόσον απείρως καλός είναι ο Θεός, Μπαμπέττα!».

— Είμαι αληθώς εγκαρδίως ευτυχής! είπεν εκείνη.

— Η γη δεν μου επιφυλάσσει περισσότερον! εφώνασε ο Ρούντυ. Και οι εσπερινοί κώδωνες ήχουν από τα όρη της Σαβοΐας, από τα όρη της Ελβετίας και προς την δύσιν υψούτο μέσα εις χρυσήν λάμπιν το βαθυκύανον όρος Ιούρας.

— Ο Θεός να σου δώσει το λαμπρότερο και κάλλιστο, είπεν η Μπαμπέττα, με γλυκύτητα και τρυφερότητα.

— Αυτό θα το κάμη! είπεν ο Ρούντυ. «Αύριον θα το έχω! αύριον είσαι εντελώς 'δική μου! η δική μου, γλυκειά μου γυναίκα!»

— Το ακάτιον! εφώνησεν αιφνιδίως η Μπαμπέττα.

Το ακάτιον, το οποίον έπρεπε να τους επαναφέρει, ελύθη και απεμακρύνθη από το νησάκι.

— Θα το επαναφέρω! είπεν ο Ρούντυ. Έρριψε το ένδυμά του από επάνω του, έβγαλε τα υποδήματά του, επήδησεν εις την λίμνην και εκολύμβα με ισχυρά κολυμβήματα προς το ακάτιον.

Ψυχρόν και βαθύ ήτο το διαυγές κυανοπράσινον παγερόν ύδωρ από τον Παγώνα των βουνών. Ο Ρούντυ εκύτταζε κάτω μέσα εις τα νερά· έν και μόνον βλέμμα και του εφάνη σαν να έβλεπε χρυσό δακτυλίδι να κυλίεται, να λάμπη, να σπινθηροβολή και να παίζη· του ήλθεν εις τον νουν του ο αρραβών του, και το δακτυλίδι εγένετο μεγαλύτερον, ηυρύνθη εις σπινθηροβολούντα κύκλον και μέσα εις αυτόν έλαμπεν ο διαυγής Παγών. Βαθέα βάραθρα ήσαν με χάσκοντα στόματα γύρω, και το νερό έσταζε ηχούν σαν αρμονική κωδωνοκρουσία και λάμπον με λευκοκυάνους φλόγας . . . Εν μια στιγμή είδε αυτός ό,τι ημείς με πολλά λόγια πρέπει να εκφράσωμεν. Νεαροί κυνηγοί και νεάνιδες, άνδρες και γυναίκες, που κάποτε μέσα εις τα βάραθρα του Παγώνος κατεβυθίσθησαν, ίσταντο εκεί ζωντανοί με ανοικτόν και διεσπασμένον εις γέλωτα στόμα, και βαθιά αποκάτω ήχουν οι κώδωνες εκκλησιών πόλεων, που κατεποντίσθησαν· το Κοινόν ήτο γονατισμένον κάτω από τον θόλον της εκκλησίας, ράβδοι πάγου εσημάτιζον τους φωνητικούς του εκκλησιαστικού οργάνου αυλους, ο χείμαρρος του βράχου το έκρουε: Η &Νεράιδα του Πάγου& εκάθητο επάνω εις τον πυθμένα, ανυψώνετο επάνω προς τον Ρούντυ, εφιλούσε τους πόδας του και παγετώδης ψυχρά φρίκη θανάτου διέτρεχε τα μέλη του, ηλεκτρικός κλονισμός.

— Πάγος και Πυρ συγχρόνως. Δεν κάμνει κανείς διάκρισιν μεταξύ αυτών κατά την βραχείαν επαφήν.

— «Δικός μου! 'δικός μου!» ήχει γύρω του και μέσα του! «Σε εφίλησα, όταν ήσο μικρός, σε εφίλησα εις το στόμα! Τώρα σε φιλώ εις τα δάκτυλα των ποδών σου και της πτέρνες σου! Είσαι όλος 'δικός μου».

Και εξηφανίσθη εις τα διαυγή κυανά νερά.

Το παν ήτο ήρεμον: οι κώδωνες των εκκλησιών εσίγησαν, οι τελευταίοι ήχοι εξηφανίσθησαν μαζί με την λάμψιν των ερυθρών νεφών.

— Δικός μου είσαι! ήχει εις το βάθος. Είσαι δικός μου!» ήχει εκ του ύψους, εκ του Απειρού! . . .

Θείον! από αγάπης εις αγάπην, από της γης εις τον ουρανόν να πετάξη κανείς. Μία χορδή έσπασε, πένθιμος ήχος ήχησε.

Το παγερόν φίλημα του θανάτου ενίκησε το εφήμερον. Το προανάκρουσμα ετελείωσε, διά να δυνηθή να αρχίση το όραμα της ζωής, η δυσαρμονία διελύθη αντικατασταθείσα εν τη αρμονία. Καλείς τούτο πένθιμον ιστορίαν;

.....

Η καϋμένη η Μπαμπέττα! Ήτο εις ανέκφραστον αγωνίαν. Το ακάτιον επροχώρει διαρκώς μακρότερα. Κανείς εις την ξηράν δεν ήξευρεν, ότι το ζεύγος των μνηστευμένων είχε μεταβή εις την μικράν νήσον. Τα σύννεφα επυκνούντο βιθυζόμενα, η βραδυά ήτο σκοτεινή. Μόνη, άπελπισ, θρηνούσα ήτο εκεί. Θύελλα εκρέμετο επάνω της, η μία αστραπή διεδέχετο την άλλην και έλαμπεν υπέρ τον Ιούραν, υπέρ την Ελβετίαν και υπέρ την Σαβοΐαν· από παντού ετοξεύετο αστραπή επί αστραπής και αι βρονταί εκυλίωντο η μία μετά την άλλην συγκρουόμεναι επί δευτερόλεπτον. Αι αστραπαί είχαν συχνά λάμψιν ηλίου και έβλεπε κανείς το κάθε αμπέλι, όπως το βλέπει και το μεσημέρι, αλλά αμέσως εκαλύπτετο πάλιν το παν μέσα εις το σκοτάδι. Αι αστραπαί σχημάτιζαν φιόγκους, γραμμάς ελικοειδείς και τεθλασμένας, εμπηγνύοντο γύρω γύρω μέσα εις την λίμνην, έλαμπον από παντού και η Ηχώ ηύξανε των βροντών τον κρότον . . . Εις την ξηράν έσυραν τα ακάτια εις την ακτήν. Ό,τι, έχει ζωήν ζητεί προστασίαν! Τώρα κατέπιπτον κρουνοί βροχής

— Πού να είναι τέλος πάντων ο Ρούντυ και η Μπαμπέττα με αυτήν την τρικυμίαν; είπεν ο Μυλωθρός.

Η Μπαμπέττα εκάθητο με σταυρωμένα τα χέρια, με κεκλιμένην την κεφαλήν επί του στήθους άφωνος εκ λύπης· έκλαιε, δεν εθρήνει πλέον!

— Μέσα εις το βαθύ νερό! έλεγε μέσα της. Είναι κάτω βαθιά, σαν κάτω από τον Παγώνα!

Εις την σκέψιν της ανέβη, τι είχε διηγηθή ο Ρούντυ περί του θανάτου της μητρός του, τι περί της σωτηρίας του, όταν πτώμα τον είχαν ανασύρει έξω από την χαράδραν του Παγώνος.

&«Η Νεράιδα του Πάγου τον επανέκτησε πάλιν».&

Αστραπή έλαμψε, που με την λάμψιν της ετύφλωνε, όπως η λάμψις του ηλίου επάνω εις το λευκό χιόνι. Η Μπαμπέττα ανετινάχθη. Η λίμνη αυτήν τη στιγμήν υψώθη ως καταλάμπων Παγών, η Νεράιδα του Πάγου ίστατο εκεί ηγεμονική, κυανωπώς ωχρά, λάμπουσα, και εις τους πόδας της εκείτο εκτάδην &το πτώμα του Ρούντυ&: «Δικός μου!» έλεγε, και πάλιν γύρω έγινε σκότος, κυλιόμενοι κρουνοί.

— Τι άσπλαγχνος!» εθρήνει η Μπαμπέττα. «Διατί λοιπόν να αποθάνη, όταν εχάραζε η ημέρα της ευτυχίας;

Θεέ μου! φώτισε τον νουν μου! Φώτισε μέσα την καρδιάν μου! Δεν εννοώ τας οδούς Σου! Παραπλανώμαι πανταχόθεν ερευνώσα τας αποφάσεις της Παντοδυναμίας και Σοφίας Σου!»

Και ο Θεός εφώτισε τα ενδόμυχα της καρδιάς της. Αστραπή σκέψεως, ακτίς χάριτος, το όνειρον της παρελθούσης νυκτός ζωηρόν, όπως υπήρξε, την διεφώτισε· ενεθυμήθη τους λόγους της ευχής, την οποίαν εξέφρασε, τι εις αυτήν και εις τον Ρούντυ θα ήτο άριστον.

— Αλλοίμονον εις εμέ! Ήτο τούτο της αμαρτίας το σπέρμα μέσα 'στην καρδιά μου; Το όνειρόν μου ήτο η Ζωή του Μέλλοντος, του οποίου η χορδή έπρεπε να σπάση χάριν της σωτηρίας μου; Α! η ταλαίπωρος εγώ!

Θρηνούσα εκάθητο εκεί μέσα εις το ζοφερόν της νυκτός σκοτάδι. Μέσα εις την βαθείαν ησυχίαν της εφαινετο, ότι ηχούν ακόμη, οι λόγοι του Ρούντυ, οι τελευταίοι, που ειπε εδώ: &«Περισσότερον δεν έχει η γη να μου χαρίση!»& Ήχησαν εν τη πληθώρα της χαράς του, επανελαμβάνοντο εν τη βαθεία θλίψει.

* *
*

Έτη από τότε παρήλθον. Γελά η λίμνη, γελούν αι όχθαι της· η κλιματαριά ξεπετά επάνω της χυμοβριθή, σφριγώντα σταφύλια. Ατμόπλοια με σημαίας, που κυματίζουν, τρέχουν πέρα. Διασκεδαστικά ακάτια με τα φουσκωμένα πανιά των πετούν επάνω από το υδάτινον κάτοπρον σαν λευκές πεταλούδες. Ο διά της Σιγιόν σιδηρόδρομος ήρχισε να &λειτουργή&, πηγαίνει βαθιά μέσα εις την κοιλάδα του Ροδανού. Εις κάθε σταθμόν κατεβαίνουν ξένοι, κρατούν εις τα χέρια των τους δεμένους με κόκκινον δέμα οδηγούς των και διαβάζουν, ό,τι αξιοπαρατήρητον έχουν να ιδούν. Επισκέπτονται την Σιγιόν, βλέπουν έξω εις την λίμνην το νησάκι με τας τρεις ακακίας, διαβάζουν περί του ζεύγους των μελλονύμφων, που μια βραδυά το έτος 1856 έπλευσε εκεί, περί του θανάτου του γαμβρού και: &«μόλις την ακόλουθον πρωίαν ήκουσαν από την ακτήν τας θρηνώδεις απέλπιδας κραυγάς της σύμφης».&

Αλλά ο &Οδηγός& δεν διηγείται τίποτε διά τον ήρεμον βίον, που διάγει η Μπαμπέττα κοντά εις τον πατέρα της, όχι εις τον Μύλον — εκεί τώρα μένουν άλλοι άνθρωποι — αλλά εις το ωραίο σπίτι κοντά εις τον σταθμόν του σιδηροδρόμου, που από τα παράθυρά του αυτή ακόμη κάθε βράδυ βλέπει πέρα προς της καστανιές, προς τα χιονοσκεπή όρη, όπου άλλοτε ο Ρούντυ περιεφέρετο. Βλέπει κατά το βράδυ το &ρόδισμα των Άλπεων, τα Παιδιά του Ηλίου,& να μημεριάζουν επάνω εις τα υψηλά βουνά και να επαναλαμβάνουν το άσμα του οδοιπόρου, που ο ανεμοστρόβιλος του παρέσυρε το επανωφόρι του, επήρε το περικάλυμα, όχι όμως και τον άνδρα.

Εδώ επάνω εις τα χιόνια των βουνών λάμπεις ρόδων λάμπει· ρόδων λάμπεις λάμπει και σε κάθε καρδιά, που μέσα της κατοικεί η σκέψις: «Ο Θεός αφήνει να γίνεται το δι' ημάς άριστον! Αλλά δεν μας εκδηλώνεται πάντοτε, όπως εξεδηλώθη εις την Μπαμπέτταν, εις το όνειρόν της.

1) Π. χ. Εν τω προσώπω του Savorin.↵

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΠΆΓΟΥ ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any

Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.